

ДЖУДИТ КРАНЦ

ЧАСТ 1



Любовни
двойки

ДЖУДИТ КРАНЦ ЛЮБОВНИ ДВОЙКИ КНИГА ПЪРВА

Превод: Милена Лилова, Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Жадната за приключения червенокоса чаровница Джиджи Орсини постъпва на работа в рекламната агенция „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ в Лос Анджелис. Това е свят, в който има всичко: професионални предизвикателства и страстни любовни истории, интриги, неочаквани обрати и блясъкът на рекламния бизнес.

Действието в книгата ни пренася от Ню Йорк в Лос Анджелис във филмовите студиа и снимачните площадки на Холивуд, в дворците на Канале гранде във Венеция и големите къщи по Левия бряг на Сена в Париж. Джиджи Орсини преминава през световните градове, заплашвана от ревност и от амбиции за надмощие.

„Любовни двойки“ е своеобразно продължение на „Любов и омраза в Бевърли Хилс“. Романът излиза само няколко месеца след бляскавата му премиера в САЩ, с продадени веднага над 2 милиона екземпляри.

1.

В Лос Анджелис няма шофьор, който да не проявява благоразумие и бдителност спрямо спривата тайфа от собственици на миниатюрни фолксвагени, известни като агресивни, неустрашими свободни души. За тях е въпрос на чест войнствено да надминават всевъзможните мерцедеси и ролсове. Те автоматично и възмутително ползват предимство на кръстовищата и бръмчейки най-безпардонно, паркират на места, съвсем очевидно оградени за по-внушителни и доста по-неповратливи возила.

Джиджи Орсини си закупи един направо огненочервен фолксваген с гюрук веднага, щом се реши да приеме длъжността редактор във „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ — рекламната агенция, която я прикоткваше вече месеци наред.

От години тя покорно бе карала едно достопочтено, но отегчително волво, подарък от Били Айкхорн — нейната мащеха. Но ето че по време на тридневната почивка след сбогуването с предишната си служба и преди началото на новата Джиджи бе ръснала куп бавно натрупани пари за кола, към която да се чувства истински привързана. Момичето спусна гюрука и погали лъскавите калници: автомобилът — пъргав и безгрижен — точно, подхождаше на новата ѝ зрялост, на новата ѝ кариера и положение. Бе чевръст и весел и отговаряше на нейния оптимизъм през тази 1983 година — годината, когато Барбара Стрейзънд бе предизвикала колебания сред филмовите среди как да се произнесат за „Йентъл“ — първия филм, в който тя не само бе играла главната роля, но се бе решила да му бъде и режисьор, и продуцент; годината, когато Лос Анджелис се подготви за домакин на летните олимпийски игри; когато кралица Елизабет — бойка, с покрита с шарф глава — посети високопланинското ранчо на президента Рейгън наред една страховита буря; годината, когато Карим Абдул-Джабар в разцвета на силите си подписа безпрецедентен договор за по милион и половина долара на игрален сезон; когато завършекът на последния епизод на „Военнополева болница“

предизвика осезаема тъга сред инак благополучния живот на милиони американци.

И сега, в тази есенна многообещаваща утрин, през тази оптимистична година в оптимистичното начало на осемдесетте, Джиджи Орсини, наелектризирана от превъзбуда, стиснала зъби от предпазливост и опасения, без да изпитва ни грам от арогантното нехайство на собствениците на фолксвагени, бавно обиколи паркинга зад старомодната, смътно наподобяваща испански стил административна сграда на „Фрост-Рорк-Бърнхайм“, разположена на Булеварда на залеза близо до „Ла сиенега“. Днес бе първият ѝ работен ден тук, а тя не се бе чувствала толкова плаха от постъпването си в гимназията. Тогава бе усетила същата срамежливост — тя, която по правило съвсем не бе стеснителна.

Джиджи се проклрнаше за свойствената си потребност непрекъснато да нарушава статуквото на живота си, да преобръща всичко с краката нагоре. Ако си бе останала щастлива в безопасното и бурно процъфтяващо лоно на „Скрупули две“ — модния каталог, който бе започнала да възприема като част от семейния бизнес, нямаше сега да дири къде да паркира, изнервена и сякаш си беше глътнала езика от предстоящите ѝ първи стъпки в рекламата.

Арчи Рорк — редактор, и Байрон Беренсон Бърнхайм III — художествен директор, бяха двама от съдружниците в агенцията, основали кантора в Лос Анджелис преди шест месеца, още пристигнали-непристигнали от Ню Йорк. Докато предпазливо спираше до едно лъскаво порше, Джиджи си спомни думите на Арчи, с които я придумваше да постъпи на работа при тях:

— Рекламата е *главното* изкуство през втората половина на двайсети век — ѝ бе казал той. — След триста години, щом някой уредник на музей започне да събира материали за изложба, та да съживи нашата ера, негова милост ще ги извлича преди всичко от телевизионните и вестникарските реклами.

Решението на Джиджи не се основаваше на думите му, но тя бе забелязала с каква абсолютна убеденост ги бе произнесъл Арчи — сякаш театърът, музиката, литературата и фотографията съществуваха единствено за да бъдат включени и обединени от нейно величество рекламата. Репликата му бе събудила у Джиджи вкус към

приключението и бе породила любопитството, довело до сегашния вцепеняващ миг.

Джиджи разсеяно включи алармената система на колата и с леко треперещи ръце приглади полата си. Поне се бе облякла подходящо за случая. Всеки път, когато бяха обядвали с нея, Байрон и Арчи идваха облечени според калифорнийската представа за преуспяlost на Източния бряг — спортни костюми от Армани, с изискани раирани официални ризи и превъзходни вратовръзки. Тя разбра, че рекламата е работа, която се взема на сериозно — както от изявленията на Арчи, така и от външния им вид в самото средище на небрежността. И двамата изглеждаха, сякаш са агенти, а рекламните агенти бяха най-изискано облечените мъже в Калифорния.

Арчи със сигурност бе по-сладкодумен и убедителен от всички агенти, с които Джиджи се бе запознавала. Тя го определяше, кикотейки се вътрешно, като красив брутален тип. Неговата елегантна, дръзка и мрачна външност в непостижимото съчетание с ирландска къдрава черна коса и сини очи на полицаи сякаш нарочно бе стъкмена за съзерцаване по страниците на любовната история от времето на регентството.^[1]

Байрон с червеникаворъждивата си коса представляваше пълен контраст на Арчи — висок, елегантен, с благи и леко тромави и присмехулни обноски. „Неговият свят — мислеше си Джиджи, промъквайки се сред редиците от коли — изглежда изпълнен с интимни шеги, а сивите му очи често се ококорват и искрят от насмешка, докато скицира поразителните си графични хрумвания върху покривките.“

Тя се забавляваше от начина, по който двамата ѝ нови познания си влияеха взаимно. Толкова дълго бяха работили заедно, че на моменти изглеждаха като двете страни на една и съща неотразима личност.

Съвсем близо до Булеварда на залеза и до входа на сградата Джиджи осъзна, че се безпокои най-вече заради проклетата статия, която бе прочела снощи. Каква ли зла случайност ѝ бе изпречила на пътя услужливата статийка от грижливото женско списание? В нея се

изброяваше всичко, каквото е нужно да се знае за първия работен ден на нова служба.

Момичето унило се надяваше, че няма да е принудено да участва в ежегодната кампания по кръводаряване — един от препоръчаните начини за запознанство с колегите. Може пък да се измъкне само с незабележими наблюдения върху тамошната атмосфера, преди да предприеме енергични стъпки в тъй наречената от автора „политика на работното място“! Статията строго предупреждаваше да не се забърква с първите срещнати доброжелатели, тъй като те непременно ще да са „неудачниците в службата“, наставляваше я да се държи ведро, но без да го прекалява, инак би изглеждала безразсъдна; да се усмихва топлосърдечно, но без непрофесионална нахаканост; да си състави карта на работните места на служителите, за да запамети имената им; безшумно да изпробва себе си в продължение на няколко месеца и да изчаква търпеливо и без оттенък на фатална припряност; да остави отпечатък в „колективното обединено подсъзнание“ — понятие, за което авторът твърдеше, че е безпогрешно, макар и не общоприето.

— Ще се справя — твърдо промълви Джиджи безсмъртните думи на кралица Виктория, произнесени, когато тя установила, че май ще наследи престола.

— Ой! — Джиджи внезапно спря зад един товарен камион. Настръхнала, потръпваща от нервно напрежение, претоварена от натрупаната информация, тя неочаквано изпита потребност от един последен оглед. Бе облякла единствения си сив костюм от каша — неотдавнашен подарък от Принс, големия нюйоркски моделиер скроен с класическо съвършенство. Подгъвът — скромен, но не и старомоден стигаше до средата на коляното. Под сакото носеше безукорно бяла памучна блуза. Джиджи бе и почти метър и шестдесет и три, но изглеждаше по-висока с черните си лачени обувки на високи токове и непрозрачния си черен чорапогащник. Що се отнася до бижутата, бе си сложила само семпли перлени обици и часовника от Картие с каишка от алигатор, подарен ѝ от Били за довиждане на прощалното тържество в „Скрупули две“ — часовник колкото скъп, толкова и ненатрапчив.

„Би ли могъл някой друг да изглежда толкова добре — запита се Джиджи, да направи по-хубаво първо впечатление?“ Но да изглежда добре бе в разрез с нрава ѝ. Влечеше я необичайното, невъздържаното

и неочакваното. И макар този скок в рекламата да изискваше нов гардероб, един стар порив я бе накарал да нахлупи ниско върху косата любимата си шапка, собственоръчно нашарена с всевъзможните червеникаво-оранжево-жълто-златисти оттенъци на букетче невени.

Шапката бе дълбока, изработена от красиво избелял лен на цветя, и датираше от късното царуване на крал Едуард. Широката ѝ лента бе от тежка пурпурна тафта, украсена отпред с две червени черешки, голяма червена кадифена роза и с няколко зелени кадифени листа. Над челото широката периферия бе повдигната и с розата прикрепена към панделката.

„С тази шапка някое момиче е изпращало годеника си на Голямата война — помисли си Джиджи, — смела, лекомислена шапка, под която лицето на девойката е сияело.“ Бе сигурна, че годеникът се е завърнал от войната, инак щеше ли притежателката да я пази така грижливо подпълнена и увита в копринена хартия в кутия с името на един лондонски шапкар; Джиджи я бе открила, докато ровеше веднъж за старинни ленени и памучни дрехи. До днес я бе държала на стойка като украса в спалнята си, но ето че сега придаваше на строгия ѝ костюм едва доловимо очарование. Грижливо я нагласи. Осемдесетгодишната шапка ѝ се струваше толкова подходяща, колкото всичко останало от облеклото ѝ — чуждо и стесняващо.

Джиджи изправи рамене, наведе брадичка и напусна прикритието на тежкотоварния камион. Забързано и енергично зави зад ъгъла, влезе в зданието и с намек за свойствената си непокорна, стил „А така, маце!“ походка стремглаво изкачи стълбите към кантората на „Фрост-Рорк-Бърнхайм“.

— Господин Рорк помоли да ви предам, че ужасно съжالياва, но на него и на господин Бърнхайм им се наложи да отскочат до един клиент за непредвидена среща — рече секретарката, когато Джиджи ѝ се представи. — Просто не знаеше кога ще се върнат.

— Ах — изгледа я слисано Джиджи.

— Аз съм Поли. Той ми нареди да ви дам временно кабинет, докато чакате. — Секретарката я изпиваше с широко отворените си очи и изглеждаше също толкова изпълнена с подозрение, колкото и Джиджи. Арчи и Байрон я бяха поканили да дойде в десет и половина,

след като работният ден вече е започнал, та един от двамата да я разведе из кантората, да я запознае със служителите и да я настани.

— Както кажете — отвърна тя и още по-категорично нахлупи шапката, така че да покрие бретона и извитите ѝ вежди. Умираще от любопитство да види къде работят Арчи и Байрон. Последва Поли по лабиринт от коридори, като хвърляше бегъл поглед към просторните, високи помещения; малкото на брой хора там бяха затънали в работа и изглеждаха някак самотно разпръснати из оскъдно обзаведените стаи. Кабинетите в „Скрупули две“ са направо сбутани в сравнение с „ФРБ“ — отбеляза Джиджи наум. Неколцина от работещите вдигнаха глави с безразличие, докато тя минаваше, и отново се наведоха към своите пишещи машини, компютри и чертожни дъски. Мигновено бяха определили нейната стегната, елегантна личност като несвързана с техните задачи.

„Все едно че си страничен посетител на снимачна площадка“ — помисли си Джиджи, като стрелкаше с очи ту наляво, ту надясно изпод периферията на шапката си; уви, не долавяше дори един заинтересуван поглед. Хората от стаите незабавно определяха, че нейна милост не е нито бъдещ участник, нито член на техния екип, и без предубеждение я подминаваха като незаслужаваща интерес.

„Рекламата може наистина да е изкуството на втората половина на двайсети век — отбеляза си Джиджи наум, — а неколцината му тукашни изпълнители изглеждат развлечени и небрежно облечени като балетисти в най-старите си, раздърпани дрехи за репетиции.“ Един-двама се бяха издокарали в нестандартни цветове и необичайни кройки. „Всичко това доста бие на очи и тук навярно се крие нещо — осъзна момичето, — но какво?“

— Заповядайте — покани я секретарката, когато най-сетне влязоха в една мъничка стая. Флуоресцентни тръби висяха от високия таван и хвърляха неприветлива светлина. — Тук е прекалено тясно за двама и затова помещението почти не се използва.

— Никой ли не притежава отделен кабинет? — запита Джиджи.

— Изключено. При нас не обичат да работят сами — това ги изнервя. Само госпожица Фрост има самостоятелен кабинет. Творческите екипи са свързани като сиамски близнаци... сама ще се убедите. Да ви донеса ли кафе?

— Не, благодаря — отвърна Джиджи. — Тук ще ми бъде добре, Поли. — Тя изпрати секретарката със скъперническа усмивка, за която се надяваше, че е топлосърдечна, но не и безразсъдна, нито прекалено припряна, нито пък непрофесионална. В стаята имаше едно безлично бюро, покрито с високи купчини от стотици списания: „Вог“ и „Базар“ от всички страни, годишни течения на стари броеве на „Ел“, „Таун енд кънтри“ и някакви суперсвръхмодни издания от Франция и Италия; за тях пък едва бе чувала. Заобиколи бюрото, решително затвори вратата на кабинета и се отпусна в учудващо удобното очукано кресло, което бе открила зад писалището.

Е, поне се запозна с Поли и знаеше къде ѝ е седалището. Все пак някакво начало бе сложено. Би могла, разбира се, да вземе да разлиства списанията — допускаше, че са струпани тук, за да я вдъхновяват, — но подобна мисъл ни най-малко не я съблазняваше особено след шока от току-що проявеното негостоприемство. На плота имаше телефон, ала на ум и идваше единствено номерът на полицията.

Джиджи пое дълбоко дъх, за да превъзмогне учестеното си дишане, и си рече, че е сторила сериозна грешка относно „обединеното подсъзнание“. В никакъв случай не биваше да се представи на тукашните хора така издокарана. Защо не я бяха предупредили Арчи и Байрон? Защо я бяха подвели със собственото си облекло? Навремето, когато постъпи в гимназията, знаеше поне съвсем точно как щяха да са облечени останалите деца и това ѝ бе помогнало да се справи през първия ужасен ден, преди да завърже познанства. Естествено, ако самоувереността ѝ бе наистина присъща, облеклото нямаше да има значение — щеше да се чувства достатъчно самонадеяна да се среща с когото и да било, в каквито и да е дрехи, като щурмува колективните норми, без да му мисли. Щеше да е Ана Маняни или Лорън Хътън, или Марта Греъм. Не — Бела Абзуг^[2]. А още по-добре — Барбара Джордан. И защо ръцете и краката ѝ са направо ледени, след като по челото ѝ избива пот? От къде на къде тя, Грациела Джовани Орсини, е принудена да се държи като същинска кръгла нула само защото не е знаела „кодекса“ за обличане? От друга страна, самият Ралф Уолдо Емерсон е признал, че възхитено е отстъпил пред една дама, според която усещането, че си свършено и изискано облечена, ти дава чувство за вътрешно спокойствие, с каквото религията е безсилна да те дари.

Тъкмо по време на това нейно размишление вратата се отвори без почукване и нечия глава се подаде в стаята.

— Къде сте? — запита непознат мъжки глас.

— Работя — промълви Джиджи и се прегърби така, че да се вижда само върхът на шапката ѝ. Бе прикрила лицето си с едно списание. Присъствието на Емерсон се бе изпарило.

— Божичко! Вече? Пък аз мислех да унищожим някоя и друга поничка и взаимно да си разкажем житието-битието — рече посетителят и пристъпи в стаята.

— Може би по-късно — раздражено отвърна Джиджи, без да вдига поглед, — доста по-късно. Заета съм с това.

— Казвам се Дейвид — чу тя. Имаше чувството, че някой се опитва да надзърне към нея от голяма височина.

— Джиджи — призна си момичето и приближи стола си към най-високата купчина. Притисна тялото си към защитния навес на писалището, а щитът на разтвореното списание почти докосваше носа ѝ.

— Поли ми каза, че сте тук. Наистина ли не искате един кроасан? Току-що купих съвсем пресни. А има и страхотна китайска кльопачка от вчера. Бачкахме цяла нощ и остана сума ти нещо. Мога да я пъхна в микровълновата. Имам кутия сушени смокини в кабинета си и машина за еспreso. Елате, ще ви направя капучино. — Гласът му бе нетърпелив и изпълнен с любопитство. Приближи и се нахрани да заобиколи бюрото с очевидното намерение да я разгледа.

— Не! Не искам абсолютно нищо! Нищичко! — Джиджи се сви на кълбо. Подпря брадичката си с колене и заби пети в седалката на креслото. Докато говореше заплашително, от нея останаха видими само обувките, шапката, ръцете, краката и оскъдни късчета сива каша от двете страни на бедрата и раменете ѝ.

— Нищичко? — повтори мъжът недоверчиво.

— Яденето е последната ми грижа — възможно най-студено и неприветливо отвърна Джиджи, снишена на стола си. — Казах ви, че съм заета. Затворете вратата, когато си тръгнете.

— Разбира се — рече посетителят разочаровано. — Ще се видим по-късно. Искате ли да обядваме заедно? Страхотна шапка!

След по-малко от минута той се появи отново във вид на огромна ръка с ябълка в нея.

— Схванах! Вие си падате по природоцелесъобразната храна. Госпожа Гуч препоръчва това. Ей, ами от коя зодия сте? Аз съм лъв. Не съм голям привърженик на астрологията, но човек винаги трябва да я взема под внимание. Разкажете ми кога спяхте за първи път с гадже. Много ли бяхте разочарована? С какви дългове в кредитната карта се чувствате най-добре? Омъжена ли сте, самотна, разведена или...

— ВЪН! — изпищя пронизително Джиджи и тупна ябълката в пода.

„Първият неудачник в службата“ — помисли си тя, като чу вратата да се затваря. Бе се оказал по-неприятен от ония, за които предупреждавах в списанието. Там пишеше, че неудачниците са подозрително дружелюбни, тъй като няма с кого друго да си приказват. В статията се изтъкваше, че трябва да си отваряш очите на четири с аутсайдерите в службата, дето се лепват за всеки новодошъл. Било фатално да се оставиш да те обвържат. Човек се познавал по хората, с които общува, и било по-добре да обядваш сам, отколкото с неподходяща компания.

След като се отърва от тая лепка, Джиджи се поовладя. Осъзна, че мозъкът ѝ отново е заработил. Скочи, здраво подпря вратата на кабинета първо с едното, после с другото си рамо, да не би да влезе някой, и бързешком се измъкна от полата и сакото си. След това оправи бялата си блуза да падне до средата на бедрата. Нави ръкавите над лактите, разкопча горните копчета точно над малките си, високи и щръкнали гърди, нестеснявани от никакъв сутиен, и перна яката нагоре, докато ѝ стигна до ушите. Би могла да остави изящната бяла материя да виси като рубашка, ама не беше от тия. Изпълнена с угризения, но без всякакво колебание сне шапката и се нахвърли върху панделката. Свали я и дважди я уви около талията си — получи се плътно прилепващ пояс. „Непрозирният чорапогащник лесно може да мине за клин“ — убеждаваше се Джиджи, докато опипваше обиците. — „Перлите не подхождат.“ Прибра ги в чантата си, окачи двете черешки над едното си ухо и решително закичи червената кадифена роза отпред на пояса. „По дяволите, да имаше поне огледало“ — помисли си Джиджи и разбърка люшналата се копринена камбана на косата си. Грижливо сгъна полата и сакото си и ги скри в едно от празните чекмеджета на бюрото заедно с останките от шапката.

И вече готова на всичко, бързо прелисти екземпляр от италианското издание на „Вог“. „ФРБ“ бе поканена да организира проучванията за редовния си клиент „Индиговосини морета“, патентован производител със седалище в Сан Франциско на бански костюми, предназначени най-вече за жени с наднормено тегло. Това щеше да е първата рекламна кампания тук за Джиджи. Докато разгръщаше страниците, далеч по-скандално авангардни от американския „Вог“, не видя нищо, освен миниатюрния бански от две части върху момичета с тела, които у всяка зряла жена биха предизвикали само кошмарни сънища. „По дяволите — мрачно размишляваше Джиджи, — няма защо да разглеждам списания, дето нямат нищо общо с действителността. Трябва ми самостоятелно помещение с компютър и собственото ми въображение. А най-вече — голям универсален магазин, където да общувам с живи същества — със страдащи жени, заети с мъчителното зимно изпитание да пазаруват бански за курортите или за следващото лято.“ А най-вече — умираше от глад. Китайска храна... юфка, късчета свинско от ребрата, пикантни кифлички, сладко и кисело гълъбово месо... „Де някой друг, а не тоя аутсайдер да ми бе направил предложението“ — помисли си Джиджи с копнеж. Чудна работа — претопленият пакет храна от ресторанта ѝ изглеждаше много по-привлекателен сега, а сутринта се бе почувствала прекалено нервна, за да закуси. И защо, щом оня досаден лунатик спомена за китайска храна, тя бе започнала да жадува за нея?

Момичето нетърпеливо затръшна списанието на писалището и закри из стаята. Всичко това не само приличаше на наказанието да останеш в класната стая след часовете, но бе и невероятно невъзпитано. Арчи и Байрон алчно се бяха домогвали до нея, бяха гледали да я спечелят с обеда, телефонни обаждания, фантазьорски приказки и обещания за баснословно бъдеще в рекламата. А ето я сега тук, прелъстена и изоставена, в кантора, която никога преди не бе посещавала, завряна в някаква килия, украсена единствено с прозорци, предлагащи ограничен и мръсен изглед към един паркинг. Нямахше представа нито как да се измъкне, нито пък знаеше кога ще се завърнат ония двамата. Ами ако срещата им продължи цял ден? Тя надзърна в обезкуражаващо дългия празен коридор и се отказа да търси Поли.

Върна се при креслото, тръшна се върху износените му възглавници, вдигна крака на бюрото и потъна в мрачно съзерцаване на новите си обувки. При цялата си съдържаност трябваше да признае, че имаше наистина великолепни крака. Отпусна се и полузатвори прелестните, прекрасни раковини на клепките си така, че дългите мигли, върху които полагаше три пласта черен туш, образуваха пухкава преграда пред светлозелените ѝ очи. Съвършени, божествени крака... крака, с които да правиш чудеса... крака, пред които да рухнат империи... крака... крака...

Час по-късно Джиджи спеше дълбоко. Арчи и Байрон се втурнаха в кабинета с извинения на уста.

— Мамка му! Няма я! — извика Байрон.

— Успокой се — отвърна му Арчи. — Къде би могла да иде?

— Върнала се е в „Скрупули две“... чакай, виждаш ли онези обувки?

— Дори нещо по-съществено — изтананика Арчи, докато заобикаляше бюрото, — виж тези крака!

Двамата се вторачиха в Джиджи, доволни, че пеперудата, която бяха преследвали месеци наред, най-сетне бе попаднала в мрежата им. Тя беше рядък трофей — мечтата на колекционера, а и Бог им бе свидетел колко отчаяно се нуждаеха от нея. Силните на деня в „Индиговосините морета“ бяха очаровани от нейния брой на „Скрупули две“ и Джиджи можеше да стане ключът към заграбването на тлъст комат. Освен това двамата се бяха специализирали в реклама на храни и досега не успяваха да открият действително талантлив редактор по модата. Завоюването на Джиджи щеше да отвори вратите към нова мрежа от бъдещи клиенти.

— Така ли ще си стоиш и ще ѝ се възхищаваш? — запита Байрон.

Арчи се сепна, върнат от думите му към действителността, изтръгна се от съзерцанието и изръмжа, имитирайки възможно най-успешно Мечока:

— Кой е спал в креслото ми?

— Абе, шушумига такъв, ще я изплашиш — изсъска Байрон.

— Ами опитай ти тогава. Джиджи! Ах, Джиджи... събуди ли се? — гръмко прошепна Арчи. — Хайде, разсъни се.

Момичето продължаваше да спи.

— Да я оставим на мира — предложи Байрон. — Може да е изморена.

— От тази сутрин тя фигурира във ведомостта — решително заяви Арчи. — А в рекламата всички постоянно са изморени. Обратното означава, че не работят усърдно. — С бързо движение той изу обувките на Джиджи от краката ѝ и забарабани по плота на бюрото с токовете им.

Джиджи широко отвори очи.

— Какво става?... Върни ми ги!

— Виждаш ли — заяви Арчи, доволен от себе си, — този номер сработва безотказно. Жените притежават дълбоко вкоренени защитни рефлексии, когато се отнася до разхубавяващите ги атрибути. Е, мъжът навярно би проспал подобно нещо, но...

— Здравей, Джиджи, извини ни, че закъсняхме — прекъсна го Байрон, като го смушка по рамото.

— Боже, къде остана доброто ми възпитание? — запита Арчи с вдигнати към небето очи. — Джиджи! Рекламната къща на Фрост, Рорк и Бърнхайм с вълнение и задоволство те посреща в средата си. От името на моите партньори и от свое име ти поднасям най-искрените ни извинения, задето не бяхме тук тази сутрин да те приветстваме, но, уви...

— Обувките ми — настоя Джиджи и провеси крака от писалището.

Той ѝ ги подаде с поклон. Джиджи ги обу и скочи, незабавно придобила сили от вертикалното си положение.

— Тъкмо очаквах тъмничаря с хляба и водата — сурово произнесе тя. — Тук сякаш е Дяволският остров, но без изглед към океана.

— Никой ли не ти предложи кафе или кроасан? — запита Арчи.

— Дойдох преди два часа и половина — отвърна момичето, забравило за странния си посетител и вперило поглед в часовника си. — Май е време за обяд и доколкото си спомням, вие, момчета, възнамерявахте да ме заведете на ресторант днес. Обявихте, че ще бъде вместо малък прием за добре дошла.

— По дяволите. Лошо. Извинявай, Джиджи, настъпи неочаквана промяна в плановете ни — отвърна Арчи.

— Налага се да отменим обяда — обясни Байрон объркан. — Точно сега тече фаталният срок за напълно нова кампания на „Тестени изделия Бугатини“. Редовният ни клиент снощи се завърна от Италия с променени намерения относно материала, който бе одобрил, преди да замине.

„Подобни внезапни промени са нормални за работата на рекламните агенции, но едва ли можеше да се случи в по-неподходящо време“ — вкисна се той. Изискванията на клиента винаги стояха на първо място, а Бугатини бе най-важният от малобройните им клиенти. Налагаше се да я оставят насаме със списанията за няколко часа, докато се позанимават с новите планове.

— Почакай малко, Байрон — рече Джиджи негодуващо. — Остави обедата. Все някак и сама ще открия къде най-близо се продават сандвичи от риба тон. Но вие с Арчи обещахте да ме разведете из кантората, да ме запознаете с всички и да прекарате следобеда с мен, докато свикна. Нито минута повече не оставам в тази стая! Чувствам се, сякаш са ме упоили, отвлекли и качили на лодка за Макао. Това начало не е добро, а рибата се вмирисва от главата. Досега минавахте само с обеда, обещания, а така и не ме въведохте в нещата. Вие ме преследвахте, спомняте ли си? И наум не ми е идвало да работя в рекламата, преди вие двамата да ме придумате. Старата ми служба ме чака с отворени обятия и аз се завръщам там.

Тя ги гледаше свирепо в праведния си гняв, с ръце на кръста. Малкото ѝ вирнато носле бе толкова обвиняващо, колкото и ярките петна, внезапно появили се на бузите ѝ. Предизвикана, Джиджи Орсини представляваше великолепно съчетание на сприхавото си родословно дърво — чисто ирландско по майчина линия и флорентинско по бащина. Момичето буйно разтърси глава в израз на пълно неодобрение към двамата мъже; дългите тънички кичури на бретона ѝ откриха извитите ѝ вежди, а всяка сърдита извивка на свършената ѝ овална главица изразяваше оскърблението, което бе изпитала още от пристигането си тук.

— Но, Джиджи...

— Джиджи, нямахме друг избор...

— Ние двамата сме творческият екип на „Бугатини“ — това е най-големият ни клиент...

— Бъди разумна...

— Разумът да върви по дяволите. Аз се махам — с достойнство заяви Джиджи и си взе чантата.

— Значи ето каква си била — обади се познат глас откъм вратата.

— Дейвид, къде, за Бога, беше ти? — извика Байрон.

— Грешката е изцяло твоя, Дейвид — обвини го Арчи. — Джиджи иска да напуска, защото не си се погрижил за нея, както ти бяхме заръчали.

— Тая работа продължава да понамирисва — презрително заяви Джиджи, докато целенасочено се придвижваше към вратата. Като връх на цялата им небрежност те се бяха опитали да я пробутат на „неудачника в службата“ — осъзна тя, прелитайки покрай гиганта, подпрян на касата на вратата, без дори да го погледне. Той протегна дългата си ръка, хвана я през кръста, извъртя я и я върна обратно в стаята. Там продължи да я държи здраво на едно място, като застана зад нея с ръце около талията ѝ.

— Пуснете ме!

— Тц.

— Пуснете ме!

— Няма. Стига сте ме отхвърляли. Наистина ме наскърбихте. — Гласът му звучеше развеселено, нещо по-лошо — той напълно нехаеше пред думите и енергичните ѝ опити да се измъкне от неговата хватка.

— Дейвид, долу ръцете — изкомандва Арчи, яростно опитвайки се да отърве момичето от обятията му.

— Престанете и двамата! — Байрон се присъедини към решителната схватка, като по този начин я превърна в тристранна битка. После сграбчи Джиджи за раменете и я дръпна към себе си.

„Това май не е толкова лошо“ — помисли си тя. В „Скрупули две“ с изцяло женския му състав никой не бе проявявал такива ласкателни претенции към тялото ѝ. Както и да е, тия брутални, ненадеждни попълзновения навярно оставяха синини.

— ПОЖАР! — колкото се може по-силно изпищя Джиджи и бе възнаградена с освобождението си, тъй като и тримата я пуснаха и се втурнаха към коридора. Докато кръжаха там, без да открият и следа от пушек, тя си приглади перушината. Осъзна, че тези тъпанари очакват от нея да бъде разумна. Смятаха, че това се разбира от само себе си,

макар „благоразумна“ да не бе споменавано в предхождащите обсъждания по условията на новата ѝ длъжност. Но тя почти винаги е била благоразумна и не бе скъсала с миналото си, за да продължава по такъв начин. Ако дори веднъж допуснеше да я сметнат за „разумна“, после няма да може да се отърве, а те ще добавят и „благонадеждна“, също и „непридирчива“ и всичко заедно с недопустимото „предсказуема“. Джиджи се осланяше на инстинктите си — или обяд, или сбогом. Ако концернът „Тестени изделия Бугатини“ засенчи постъпването ѝ, значи не е попаднала на мястото си.

Когато мъжете се върнаха в помещението, намериха Джиджи седнала на плота с кръстосани крака, а духовитата ѝ главичка бе склонена под заплашителен ъгъл.

— Къде ще хапнем — запита тя Арчи, — след като вече ви дойде апетит?

В „Дом“? — предаде се той с въздишка: „Още един скъп обяд. Дано тя да си заслужава.“

— Защо не? — одобрително се усмихна Джиджи.

— Дейвид, върви да си вземеш сакото и вратовръзката — разпореди се Байрон.

— И той ли ще дойде? — намуси се Джиджи недоверчиво. Дейвид не ѝ обърна внимание, зает да търси очилата си в рогови рамки, изгубени в неразборията, като едновременно безуспешно опитваше да приглади въздългата си въз кестенява коса; в съчетание с клюнестия нос тя му придаваше вид на небрежен, но изключително приятен млад орел.

— Естествено — отвърна Арчи.

— Той ме награби. Не позволявам подобни неща.

— Налагаше се — лениво отговори Дейвид и с облекчение си сложи очилата. — Двамата с теб сме един екип. Трябваше да те опазя от голяма грешка. Това е едно от задълженията на съекипниците.

— Един екип? — възкликна Джиджи и скочи от бюрото в пристъп на ярост. Е, сега вече наистина щяха да я загубят.

— Ти и Дейвид сте новият творчески екип за „Индиговосините морета“ — обясни Арчи. — Той не ти ли каза?

— И дума не обели — рече момичето с негодувание.

— Понякога околните пътища създават проблеми на младия Дейвид Мелвил — снизходително се съгласи Арчи.

— Питаше ме работи, които и през ум не ми е минавало да обяснявам на непознат — избухна Джиджи.

— Ъ-хъ, най-добре целият тоя личен боклук да се махне от пътя отведнъж. Насърчаваме подобни неща в творческите екипи — обясни й Байрон. — Спестява стряскащите изненади и неловките ситуации.

— Ще си взема самото — милостиво рече Дейвид, — докато Джиджи се облича. Не можем да я заведем в „Дом“ по прозрачна нощница и чорапогащник, колкото и да е предизвикателно. Не върви.

— А какво става тук? — запита със студен и ясен глас влязлата в кабинета на секретарката жена, докато Джиджи, Арчи, Байрон и Дейвид, вече празнично пременени и засмени, се канеха да тръгват на обяд.

— Виктория! Очаквахме те утре — възкликна Арчи. — Джиджи, ето представителя на Фрост във „ФРБ“. Виктория Фрост, Джиджи Орсини.

— Защо е тази масова емиграция? — обърна се Виктория към Арчи, без да поздрави Джиджи.

— Обяд в „Дом“ — сърдечно обясни Арчи. — Ела с нас, празнуваме.

Усмивката на Джиджи угасна, докато ги наблюдаваше. Там, откъдето идваше тя, хората си казваха „добър ден“, ръкуваха се при запознанство, като междуременно се гледаха в очите. И дори се усмихваха. Всъщност винаги се усмихваха, защото беше напълно невъзможно да се здрависваш с някого дори на помен, без, макар и леко да повдигнеш крайчетата на устните си. Безжалостно красивото лице на Виктория Фрост остана безизразно. Единствено тъмните й вежди изразиха изненада.

— Така ли! И какво по-точно празнувате? — спокойно запита жената и най-сетне обърна преценяващо очи към Джиджи. Обхвана я с бърз поглед и видимо не я одобри.

— Първият ми работен ден тук — твърдо обяви Джиджи. Не бе прекарала половината си съзнателен живот в дома на Били Айкхорн, която нямаше равна на себе си в света на добре облечените дами, за да се остави да я сплаши погледът на която и да било жена. Въпреки това трябваше да признае, че Виктория Фрост в превъзходното си

тъмнокафяво вълнено трико бе постигнала един окончателен „прекалено семпъл, за да бъде друго, освен съвършен“ вид, подобно на олимпийска гимнастичка, получила оценка „десет“ от всички съдии.

— Вашият какво? — с хладно изумление попита Виктория.

— Виктория — намеси се Байрон, — навярно сме пропуснали да те уведомим. Случиха се толкова неща, докато те нямаше в града, но сигурно си спомняш, че се опитвахме да привлечем Джиджи от „Скрупули две“ при нас.

— Последния път разбрах, че не е проявила интерес — сопна се Виктория. — Защо е променила решението си, Байрон?

— Съмнявам се, че Байрон е напълно наясно — отговори Джиджи. — Но аз си имам свои причини.

— И навярно са сериозни. Както и да е, ако не бъркам, предложението беше направено преди доста време. И неколкократно бе отхвърляно. Кога точно Джиджи реши да ни удостои с присъствието си?

Момичето изрече високо и ясно:

— О, мисля, че беше... чакайте да видя — в действителност точно в девет и четиридесет и пет миналия четвъртък вечерта след повечко чаши вино на празен стомах. От друга страна, възможно е да е станало няколко минути по-късно. Или по-рано. Не си погледнах часовника. Защо питате, Виктория? Предложението не важи ли вече? Нежелана ли съм?

— Виктория! — предупредително се обади Арчи.

— Джиджи! — в същия миг умоляващо се намеси Байрон.

Джиджи ги пренебрегна и се обърна направо към високата, стройна млада жена с остра кестенява коса и остър поглед в кафявите си очи.

— Защото, ако съм нежелана от някого, сандвичът ми с риба тон все още ме чака на бюрото ми в „Скрупули две“.

— Не желая да ви прозвучи неучтиво...

— Но успяхте — прекъсна я Джиджи.

— Както и да е, аз и партньорите ми се уговорихме да обсъждаме съвместно всички назначения и уволнения — продължи Виктория, сякаш Джиджи не бе проговаряла. — Лично аз не съм запозната с работата ви. Доколкото разбирам, нямате никакъв опит в рекламата и се чудя дали точно сега му е времето...

— Виктория, млъкни, за Бога. — Арчи я сграбчи за лакътя и я отведе бързо през фоайето в друг кабинет.

— Да, да, да — проточи Джиджи, — вече виждам защо досега не съм се срещала с госпожица Фрост, Байрон. Тя е била вашата ужасна малка тайна. Сбогом завинаги, Байрон. Довиждане, Дейвид. О, предайте от мен моето сбогом на Арчи. — Тя мушна чантата си под мишница и се насочи към вратата.

— Чакай! Хайде, Джиджи, престани! — Байрон ѝ препречи пътя. — Виктория няма нищо общо с творческата дейност. Нейните задължения са съвсем други, грижи се клиентите да останат доволни. Никога, никога няма да ти се наложи да работиш с нея, обещавам ти! Просто се изненада, че се е случило, докато тя самата не беше тук.

— Ако така посреща изненадите, как ли се държи, когато е нервирана? — попита Джиджи и се опита да заобиколи Байрон, но това се оказа невъзможно.

— Никога не съм я виждал нервирана — отвърна Байрон, като бързо се местеше наляво-надясно. — Не съм я виждал и такава. Навярно пътуването ѝ е минало ужасно. Моля те, Джиджи, не напускай — приплака той. Знаеш, че те искаме до полуда, обожаваме материалите ти и Бог ми е свидетел, че сме влюбени в теб. Спиш като херувимче и се будиш като цвете.

— Дотук добре — Джиджи се мъчеше да не се размекне от думите му, — но прекрасната госпожица Вики...

— Никога не се обръщай към нея с „госпожица Вики“ — обади се Дейвид и безрезултатно се опита да сдържи смеха си.

— Прекрасната, приветлива и сговорчива госпожица Вики не ми е по вкуса. Байрон, не можеш насила да ме накараш да работя тук, сам знаеш, така че моля те да ми се махнеш от пътя или ще се наложи да те ритна в слабините.

— Ритнете мен вместо него. — Дейвид се изстъпи пред Байрон с широко разтворени ръце, за да покаже, че няма да се защитава. — Тук по-силните кълват по-слабите, а на мен ми плащат, за да поемам болката върху себе си.

— О, Боже! — Джиджи се предаде и прихна. — През целия си живот не ми се е налагало да излизам на глава с толкова много големи и глупави мъже за една сутрин. Договорът ни важи ли още?

— Все още ли сте тук? Добре се справяш, Байрон. Юнак си, Дейвид. — Арчи дотича в кабинета на секретарката. — Джиджи, Виктория съжалява, че не може да обядва с нас, и те моли да приемеш горещите ѝ извинения за непростимия начин, по който се държа. Има страхотна мигрена, месечно неразположение и развива ужасна настинка. А също и алергичен пристъп — полени или нещо такова във въздуха, — но е приятно развълнувана, че си приела длъжността.

— Колко жалко, задето няма да обядва с нас — безгрижно рече Джиджи със съзнанието, че е налетяла на враг. — Току-виж, госпожица Вики се пооправи, ако извади бастуна, дето го е глътнала.

[1] Регентството на Уелския принц Георг в началото на XIX в. — Б.пр. ↑

[2] Американска конгресменка. — Б.пр. ↑

2.

По-малко от седмица преди да постъпи във „Фрост-Рорк-Бърнхайм“, в сряда сутринта през ноември 1983 година Джиджи бе пристигнала в „Скрупули две“, решена да уволни секретарката си Сали Лу Евънс. Момичето никога не свършваше заръчаната от Джиджи работа, но пък притежаваше такъв влудяващо неограничен и образен репертоар от извинения, че все някак се отърваваше на косъм. Хубавичката Сали Лу бе широко известна и ценена сред останалите секретарки в службата, тъй като бе винаги готова да предложи домашните си шоколадови сладки с орехи, съвет относно счупен маникюр или ласкателно мнение за нечия нова прическа. Бе една привлекателна досадница, претекст, за да се събират и разтакават като безделнички колежките ѝ. Досега в живота си Джиджи не бе уволнявала никого, но щом завеждащ канцеларията Джози Спийлбърг, с която сподели оплакванията си, ѝ предложи да свърши това вместо нея, реши, че сама е длъжна да поеме задачата.

— Остави, Джиджи, да уволняваш, е тежко. Нали това ми е работата — разубеждаваше я Джози, самоназначила се за най-необходимия човек в цялата компания и привлечена от перспективата за една задача, която щеше да бъде чисто и просто точка в дневния ред на вицепрезидента — завеждащ здравия разум. С такава официална титла бе удостоена, задето отхвърли предложението на „Ел Ел Бийн“, когато те се опитаха да я примамят да напусне „Скрупули две“ заради тях.

— Аз я наех и аз трябва да я уволня — настоя Джиджи. — То е нещо като прощален обред.

— Винаги аз уволнявах вместо госпожа Айкхорн... искам да кажа — госпожа Елиот. — Джози все още не бе свикнала с новото име на Били по мъж, тъй като години наред я бе приемала и работила за нея като за пословично богатата вдовица на Елис Айкхорн. По време на втората ѝ женитба за Вито Орсини, бащата на Джиджи, Джози я бе наричала госпожа О. — само дотолкова бе поела риск тогава. Излезе

ясновидка, тъй като бракът не издържа и година и остави Джиджи като единствено значимо и постоянно завещание на Били. Сега Джози бе възприела новото име на госпожа Елиот, стига да си го спомнеше, защото си приписваше заслугата, че е способствала и допринесла за блажената ѝ трета венчавка.

— Не, благодаря ти, Джози, но ще се опитам да бъда лоялна към Сали Лу. Тя просто не си върши работата.

— Ще ме послушаш ли? Има един-единствен начин да изхвърляш хората по-безболезнено. Започваш съчувствено: „Сали Лу, виждам, че не си щастлива тук.“ После независимо какво ти отговори продължаваш да повтаряш: „Не, Сали Лу, зная, че обичаш службата, но повярвай ми, ти не си щастлива тук. Зная, че работата ти е нужна, но ти не си щастлива. На друго място ще се чувстваш по-добре.“

— Джози, ама тя обожава това място. Тя е любимката на службата, царицата на женското общество. Думите ми ще прозвучат глупаво.

— Няма значение. Просто приключи уволнението дружелюбно. Смисълът е, че ти си загрижена за нея.

— Тръгвам — решително заяви Джиджи. — Благодаря, Джози. Но как ли ще ти вярвам отсега нататък, като те зная как разсъждаваш.

— Е, как мина? — попита Джози, щом я забеляза по обяд в ресторанта на самообслужване на компанията.

— Седни и ще ти разкажа — покани я Джиджи. Изглеждаше зашеметена.

— Трудна работа, а? Тежко е, но вече няма да ти е толкова трудно — посъчувства ѝ Джози. — Това е изпитание с огън. Уволняването не е за слабия пол. Мъжете не срещат такива проблеми.

— Сали Лу ми благодари.

— Виж ти, навярно си се справила отлично — възхити се Джози.

— Благодаря ми, задето съм забелязала, че не е щастлива. Каза, че много ме харесвала и нямала нищо против мен, но се чувствала отворително в „Скрупули две“. Опитвала се да не пада духом.

— Ама че черна неблагодарница! Какво нахалство, като се има предвид колко изтърпя ти.

— Джози, тя чисто и просто бе откровена. Изпита облекчение, че не ѝ се налага да напуска по свое желание... имала фобия относно напускането.

— Не разбирам.

— Сали Лу каза — цитирам дословно, като ти спестявам подобната ѝ на Бети Дейвис интонация: „Тук е досадно. Досадно, досадно, досадно. Няма нито един мъж под ръка да пофлиртува човек, само жени — приятни жени, но жени.“ Нещо повече — тя очаквала блясък, като имала предвид веригата магазини „Скрупули“, затова дошла на работа при нас, но каталогът бил монотонно и еднообразно нещо. Смята, че стилът ми е много добър, но не е завладяващ, а в „Криейтив артисте“ имало вакантно място за секретарка. Там очевидно е пълно с мъже и знае ли човек какво може да му се случи? Твърди, че ние не сме се възползвали от „чисто човешките ѝ умения“. Така че ме целуна разплакана и благодарна за довиждане, взе си заплатата и напусна. Сега ще трябва да си търся нова секретарка.

— Защо не я накара да остане, докато ѝ намериш заместничка?
— поинтересува се Джози.

— Сърце не ми даде да я държа затворена тук. Искаше незабавно да хукне в „Сий Ей Ей“.

— Знаех си, че аз трябваше да се заема с това — с основание заяви Джози.

— Ще ми намериш ли нова секретарка, Джози — за предпочитане да е мъж? Може пък той да остане доволен от светския живот при нас.

Същата вечер след работа Джиджи се задържа по-дълго над чашата вино преди ядене. Беше сама от около три седмици, откак Зак Невски се занимаваше с предварителната подготовка за снимките на един филм в Монтана. Очакваше го чак след още три седмици. Преди година бяха наели тази стара къща в Холивуд Хил на „Лоръл лейн“ — една от множеството потайни, неизвестни лъкатушни улици, които се катерят високо зад Шато Мармонт. Къщата бе направо очарователна — полуразрушена и в испанско-италиано-френско-провансалски стил. Бе построена през 1927 на три етажа, изкачващи се по стръмния хълм. От всичките ѝ обърнати на югозапад прозорци се откриваше гледка към Лос Анджелис.

Бяха я получили мебелирана само с някои основни неща и през последната година Джиджи бе обновила интериора ѝ с романтични и причудливи находки от вехтошарските пазари и чрез размяна. Бе обединила екстравагантно не съчетаващите се открития, като опъна по

всички стени стотици ярдове предизвикателни и леко избелели тъкани на цветя, провеси по прозорците богати, свободни драперии от бял прозрачен плат на точки и боядиса дъсчените подове със зелена блажна боя. Стаите придобиха ненатоварващия празничен вид и отморяващата атмосфера на лятна вила. За себе си постави една кръгла маса между двойни врати, които водеха към обширна тераса, по чиито пищни решетки от ковано желязо се виеше бял жасмин. Храстът тъкмо започваше да цъфти и благоуханието му изпълваше въздуха с непреодолима тъга. Отвъд Булеварда на залеза, долу в ниското, светлините на Лос Анджелис представляваха обичайното магнетично зрелище с цялата надежда, която обещава светлините на града, гледани отвисоко навред по света. Нещо повече — агентът по недвижими имоти се бе оказал прав: в ясни дни оттук наистина се виждаше остров Каталина. И какво от това?

Джиджи усети, че се чувства унила и тъжна. Обезсърчена. В действителност бе крайно потисната. Отсъствието на Зак започваше да ѝ се отразява и с всеки изминал ден ставаше все по-лошо. Съвсем наскоро, като се завърна от поредните снимки, ѝ бе обещал да не приема ангажименти извън Лос Анджелис. Бе толкова търсен режисьор, че можеше да избира сред множество предложения. Но остана дълбоко очарован от поканата да режисира филм по спечелила наградата „Пулицър“ повест за живота преди един век в Калиспел, Монтана, и на Джиджи не ѝ даде сърце да го спре. Защо искаше хем да отказва на Зак ръката си, хем да очаква той да отхвърля проекти, които задоволяваха амбициите и въображението му? Ако бе подготвена да напусне работа, да стане съпруга и да го следва по снимачните площадки, те щяха да бъдат денонощно заедно. Но какъв щеше да е животът им? Скитнически.

Вече знаеше отговора. Дори когато и двамата си бяха вкъщи, рядко оставаха сами. Тяхното „денонощно заедно“ траеше не повече от един-два часа. А също и когато Зак Невски спеше.

Спомняше си как тя и най-добрата ѝ приятелка Саша Невски навремето живееха в един апартамент, докато работеха в Ню Йорк. Тогава се бе запознала с брата на Саша — експериментиращ театрален режисьор — и бе такава падаща си по герои будала, че остана очарована от неговия живот — шумен и пъстър като неспирна забава. Зак имаше стотици приятели в театъра и рано или късно всички те,

изглежда, се отбиваха неканени в дома му — кажи-речи, всяка вечер, за да се сгреят и да живнат от пламенното му убеждение колко важни са актьорите за света. Те се събираха да излекуват несигурността си благодарение на славния му, непредпазлив и уверен смях, да се окуражат в професионалната си борба просто от общуването с него, с цялата му груба сила, с докерския му ръст и мощ. Физическите му качества не съответстваха на способността, интелигентността и щедростта, с които той поваляше на земята споделените от тях проблеми.

„Зак е едно проклето театрално учреждение — рече си Джиджи в изблик на внезапен гняв. — Една шибана институция, огромна сауна, която трябва да бъде превърната в гигантска сграда, построена от бетон, а не от плът и кръв. Тогава всички нуждаещи се ще влизат и ще намират подслон сред стените му, а аз ще се простя с илюзията, че той може да бъде обичан, както се обича обикновен мъж. Едно момиче, дотам глупаво, че да се влюби в «Учреждението, ходещо като мъж», си е виновно само.“

Джиджи стана и се запъти към кухнята да си приготви вечеря, но осъзна, че не само не изпитва глад, но е твърде бясна, за да преглъща. При нейното душевно състояние залците щяха да ѝ присядат в кривото гърло. Виното бе по-безопасно — спускаше се надолу с лекота и може би щеше да я поуспокои. Поне така се надяваше. Наля си още една чаша и се върна при изгледа; обикновено той наподобяваше нощна музика, но тази вечер ѝ се струваше толкова досаден, колкото „Скрупули две“ за Сали Лу. Но поне стотиците лампи под нея светеха сега, за разлика от звездите и техните обезпокоителни внушения за неизмеримото време, необходимо на светлината им да стигне до очите. „Каква гадост — да знаеш, че наблюдаваш сиянието на отдавна загинала звезда“ — размишляваше Джиджи, докато бавно отпиваше малки глътки вино.

Ободрена от беглите размишления върху незадоволителната природа на Млечния път и преходността на човешкото съществуване, Джиджи направи решителен опит да пренасочи яда си по повод отсъствието на Зак към Сали Лу, но откри, че изпитва единствено симпатия към бившата си секретарка. Естествено, че на момичето му е дошло до гуша. Дори за Джиджи ставаше досадно да си върши работата, та какво оставаше за вторичната дейност на Сали Лу. Едва

днес ли го осъзнаваше? Нима е била дотам заета да избягва очевидно обречените и неразрешими проблеми със Зак, че не е доловила растящото си разочарование от собствената си дейност?

„Това е вечер на неприятните истини“ — помисли си тя. Отвори двойната врата и за да прогони нерадостните си заключения, се запъти към терасата. При късмет там можеше да я изненада зловещият вятър от калифорнийската пустиня или поне някое върколашко пълнолуние, с което да се обясни настроението ѝ. Взря се в небесата и откри невинен лунен сърп, ясно небе и тиха нощ. Жалко, че не пушеше. Вече се виждаше как се навежда над парапета на балкона като над перилата на отпътуващ трансатлантически лайнер и как издишва дима със светско, смело и решително изражение, обърнала гръб на миналото и отправена към едно вълнуващо, дръзко и романтично бъдеще. В гимназията те с Мейзи Голдсмит гледаха класически филми в прожекционната зала на Мейзиния баща. В тях холивудските звезди играеха чрез цигарите си. Навярно това им липсваше на днешните филми: никакви цигари и най-вече никакви изразителни цигарета.

Джиджи неочаквано потръпна от хладния есенен въздух, върна се в стаята, сви се на кушетката и се замисли дали да не запали огън и да не послуша музика. Но, за Бога, само не Нат Кинг Кол, който щеше да я просълзи. Нито Патси Клайн, от която ще се разридае на глас. Нито каквито и да било песни за отпътували любими, напомнящи ѝ колко самотна и нещастна се чувства.

Е, ами „Скрупули две“? Джиджи отхвърли безплодните лични размисли и се съсредоточи върху въпрос, по който можеше да свърши нещо. Преди почти три години, когато за пръв път я осени хрумването за каталог с името на световноизвестния бутик „Скрупули“, създаден от Били, за каталог, предлагащ далеч по-евтини дрехи от „Скрупули“, каталог, приспособен за заетите работещи жени — майки и съпруги, неразполагащи нито с време, нито с пари за губене, момичето бе помолило Били за разрешение да го нарече „Скрупули две“. Честно казано, именно Спайдър Елиот най-сетне склони Били да приеме и да вложи пари и енергия в създаването му, но Джиджи бе написала текста, разясняващ новата идея и съпровождащ снимките. Джиджи се чувстваше еднакво отговорна за успеха му наред с Принс, моделиера, комуто Били бе възложила дрехите, и наред със Спайдър, също инвестирал в замисъла ѝ. Тя бе проектирала всичко до последната

подробност — от корицата и подбора на моделите, та чак до печатарския шрифт.

Работата на Принс нямаше свършване и той непрекъснато го изненадваше с все нови и нови проблеми, тъй като каталогът се разширяваше, а сезоните семеняха. Сега Спайдър ръководеше цялата кампания, а Били си стоеше вкъщи с двете им момчета близнаци. Той се сблъскваше с ежедневните предизвикателства. Освен маркетинговите решения, вземани съвместно с братята Джоунс, върху него падаше отговорността графиките във всеки брой да са свежи и привлекателни, особено откакто и други компании се намесиха в яростното съревнование за обширния пазар, очертан от „Скрупули две“. Каталогът имаше солиден успех, тиражът нарастваше с всеки изминал месец благодарение на отличното ръководство и блестящото изпълнение. Бе станал част от американската модна върхушка. Дори „Вог“ използваше и кредитираше новостите в него, като признаваше, че мнозина от охолните му читатели също си го доставят чрез въздушна поща.

Джиджи ясно съзнаваше, че всички наоколо правят нещо ново. Саша, сега вече госпожа Джош Хилман, майка на малката Нели, се завърна след отпуската си по майчинство и бе вечно на лов за нови продажби. Докато Джиджи бе принудена да списва задължителния брой — нещо, което можеше да върши и насън. След като бе създала стила, всеки добър редактор бе в състояние да продължи сам. Вече нямаха нужда от нея. Да, дявол да го вземе, „Скрупули две“ бе престанал да ѝ доставя удоволствие преди доста време, а тя не бе го забелязала, докато Сали Лу не ѝ обърна внимание.

— Джиджи, виждам, че не си щастлива тук. — Изговори думите на висок глас и осъзна, че са правдиви. Правдиви и решаващи.

„Но за разлика от неразрешимите ми ядове със Зак мога поне да ликвидирам другата си неудовлетвореност“ — помисли си Джиджи, стана и закричи из стаята. Така и не беше казала „не“ на Арчи Рорк и Байрон Бърнхайм — „не“-то, означаващо: „Решително и категорично не, при никакви обстоятелства. Довиждане и всичко най-хубаво. Не ми звънете и аз няма да ви се обаждам.“ Беше ги оставила да я придумват да постъпи в агенцията им, поласкана от хвалбите и умилкването им, но без намерението да се заеме с проучване на офертата. В действителност почти не се бе замисляла за това. Защо, при положение

че се чувства уютно закътана в познатата си работа, ще копнее да се приземи на ново поприще, където никога не е работила — доста проблематично, толкова непредсказуемо и предизвикателно?

— Защото ми е писнало... дяволски ми е писнало, дяволски ми е писнало! — съобщи Джиджи на празната стая и се запъти към кухнята да си приготви нещо, от което наистина се дебелее.

На следващата сутрин Джиджи се събуди след доста разпокъсан сън и откри, че признанията от снощи са кристализирали в несъмнена решимост да смени работното си място. В течение на една-единствена нощ „Скрупули две“ се бе превърнал в минало, любимо наистина, но очевидно нямаше какво повече да прави там. „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ ѝ изглеждаше като примамливо, неопикуемо бъдеще. „Най-добре още днес да променя нещата и да приключа“ — реши тя, докато гълтеше набързо закуската си и се обличаше. Бе завършила всичко около новото издание на каталога, а миналата седмица при разговора ѝ с Арчи Рорк той ѝ се бе сторил все така изгарящ от желание да я примами в рекламния бизнес.

Да, правилно бе да напусне, но ѝ оставаше да съобщи новината на Били, на Спайдър и на Саша. За нея те представляваха семейството ѝ — боеше се как ще им каже.

Защо Джози бе заявила, че било трудно да уволняваш? „Още по-непоносимо е да напускаш“ — помисли си Джиджи, докато се двоумеше пред кабинета на Спайдър. Спомни си нощта, когато бе написала уводната статия за първия брой на „Скрупули две“. До този момент бе писала единствено придружителни картички към подаръците от собствената си колекция старинни ленени и памучни дрехи; картички, в които можеше да се занася колкото си иска, да си позволява всякакви волности, да си доставя удоволствие, без да я е грижа за публиката. Толкова бе изнервена тогава, преди да му прочете уводната си статия, че когато Спайдър я бе харесал — не, когато ѝ се бе възхитил тя се почувства по-горда от всякога. Никога нямаше да забрави трепетното си вълнение в онзи миг... Пое дълбоко дъх, отвори вратата на кабинета му и влезе.

Спайдър бе сам. Изучаваше някаква страница с цифри, а издълженото му мускулесто тяло се местеше в най-разнообразни

грациозни пози, тъй като нито едно кресло не бе в състояние да го побере. Както обикновено, той напосми на Джиджи за огромен рус езичник, превърнат по някакъв начин в бизнесмен, но без да изгуби и частица от свободолюбивото си, засмяно, изключително чувствено очарование. Джиджи се зарадва, че е сам. Не би могла да говори с него в присъствието на друг човек, а не си бе поискала среща предварително, защото това щеше да прозвучи твърде злоещо.

— Здравсти. Ще ми отделиш ли една минута, Спайдър? — запита Джиджи и си спомни кога го бе видяла за пръв път. Бе на шестнадесет, бе пристигнала в Калифорния едва предишната вечер, дирейки спасение при баща си, след като майка ѝ умря. Още следващия следобед — променена, зашеметена и замаяна от вълнение, че Били ѝ бе предложила приятелството си в съчетание с нова прическа и нови дрехи — Джиджи бе влязла в един кабинет в „Скрупули“ и за свое огромно изумление бе заварила Спайдър и Валънтайн прегърнати. Той ѝ бе обяснил, че ще се женят, и първите ѝ думи, отправени към него, бяха: „Поздравления“, а първото нещо, което чу от устата му бе, че не била непосредствена като Били. Спайдър я покровителстваше, интересуваше се от нея още от самото начало. О, този викинг, превърнал се за нея в герой от мига, когато бе вперила смаян поглед в него, този възхитителен човек, към когото нито една жена не оставаше равнодушна независимо колко силно е влюбена в друг мъж.

— Ах, Спайдър Елиот, по дяволите, ти наистина ще ми липсваш — неочаквано за самата себе си изгърси Джиджи с нотки на угризения в гласа.

— Какво става с теб? — разтревожен скочи Спайдър от стола си. — Да не си болна?

— Нищо подобно.

— Ще се омъжваш за Зак и напускаш града ли?

— Това не ми е било писано.

— Ами защо ме плашиш тогава? Думите ти ми прозвучаха точно като на Али Макгро от „Любовна история“.

— Прощавай... аз... ще... ох... — не знаеше как да му каже. Идваше ѝ на ум единствено изречението: „Спайдър, ти не си щастлив тук.“

— Джиджи — рече Спайдър нежно и взе ледените ѝ ръце, — не те разбирам. Седни и ми разкажи за какво става дума. Каквото и да е,

чувал съм достатъчно потресаващи истории.

— Напускам „Скрупули две“ и започвам работа в една рекламна агенция — изстреля Джиджи.

— Стига бе! — Спайдър се взря в очите ѝ и както обикновено проникна през тях в женското ѝ съзнание по-скорострелно от всеки друг мъж. — Така е. Наистина е така и не бих могъл да ти попреча. Винаги съм те смятал за излишно предпазлива. Отсега нататък ще зная, че не бива да приемам никоя жена за даденост. Инак ще загубя усета си.

— Аз самата също не знаех до вчера, Спайдър. Първо уволних Сали Лу, а после и самата себе си...

— Би ли уточнила?

Когато Спайдър се смееше ето така — с полупритворени слънчеви сини очи, от което дълбоките бръчки в ъглите им внезапно се очертаваха по-ясно, — на Джиджи винаги ѝ се струваше, че дочува ръкопляскане на нечи и огромни длани.

— Смяташ ли, че ще се чувстваш щастлива при тая дружина в агенция „Фрост и еди-кои си момчета“? В края на краищата в Лос Анджелис има много други агенции?

— Арчи и Байрон са страхотен екип. Способни са. Видях работите им и ги харесах. Както и да пресмятам, изключено е да не преуспеят. Те обещават печалба от около тридесет милиона на година, а са тук само от шест месеца. Икономиката като цяло върви добре и рекламата е доходна работа. Накарах завеждащия рекламата на Принс да ги провери на „Медисън авеню“^[1] и той се запали по Арчи и Байрон. Понятно е защо ме викат да работя за техен редовен клиент, производител на бански костюми — напипали са ми силната страна, а освен това... ами — Джиджи усети внезапна плахост — може пък да ми се случат интересни неща.

Спайдър стана и закрачи из кабинета, поглеждайки към момичето, докато ходеше напред-назад. Спомни си за оная малка, трепетна и загадъчна чудачка, нахлула най-неочаквано в живота им — една никому неизвестна дъщеря, дошла от миналото на Вито, и за прищявката на Били да я направи своя законна повереничка и неофициално своя доведена дъщеря. Джиджи, без която всички те днес

нямаше да са заедно, на чийто талант възлагаха надежди, Джиджи, която ги бе надраснала. По дяволите, нали тъкмо на него тя щеше да липсва най-много, повече, отколкото бе редно да й каже, повече, отколкото самата тя знаеше или някога щеше да узнае. Нека бъде свободна да прави със себе си каквото реши. Не можеше да се предвиди колко далеч ще стигне тази млада жена, така и не разбрала през онази единствена вечер, когато той бе опитал да се люби с нея, а тя го бе възпряла, че това май бе единственият подобен случай в живота му, изпълнен само със завоевания.

— Кога смяташ да напуснеш? — най-сетне неохотно запита Спайдър.

— Мисля... веднага — решително заяви Джиджи, — без двуседмично предизвестие. Разполагаш със седем седмици, преди да предадеш следващия брой на каталога в печатницата — времето е предостатъчно за намиране и подготовка на друг редактор. А Арчи трябва да състави рекламния материал за „Индиговосините морета“ колкото се може по-бързо.

Спайдър унило отбеляза, че в гласа й не се прокрадва оправдание, а доводите й бяха неопровержими. Вече нечии чужди нужди стояха на първо място за нея. Арчи! Някой си Арчи! Що за име е това? Дали икономът му не се казва Джийвс?

— Цяла сутрин обмислях всичко — стремително продължи Джиджи, — налага се да те предупредя днес, да напусна утре... за да съм там следващия понеделник.

— Господи, ти си една безсърдечна кучка. Ами какво ще стане с прощалното парти и златния часовник за вярна две и половина годишна служба? Или предпочиташ сребърен сервиз за чай?

— Тъкмо това се надявах да избягна. Моля те, Спайдър, никакво суетене! Джози ще ми създаде такова чувство за вина, че няма да го понеса.

— И аз мога да ти го създам, стига да искам. Такова чувство за вина, че никога да не се съвземеш.

— Да, но съм сигурна, че няма да го сториш. Затова съобщих първо на теб. Имам ли благословията ти? — Дръзката уста на Джиджи, чиято горна устна бе естествено извита в подобие на усмивка, сега откровено му се смееше, както и огромните й с красива форма зелени очи, напомнящи му до немай-къде за Валънтайн.

— Имаш благословията ми, давам ти я от все сърце заедно с желанието ми от все сърце да останеш при нас. Но си права да искаш нещо различно, много разумно си подбрала най-подходящия момент и макар че никой никога не ще може да те замени, ние ще се държим като истински войници и ще продължим без теб. Зная, че един каталог не предлага възможност за развитие в кариерата. Рекламната агенция е друго нещо.

— О, Спайдър, благодаря ти!

— Искаш ли аз да съобщя на Били?

— Не, ще отида у вас и ще се срещна с нея още сега. Съмнявам се, че тя ще реагира толкова непредубедено като теб, но нямам право да не ѝ кажа лично.

— Храбрата ми малка Джиджи. Но човек никога не знае. Навремето и Били е поемала някои рискове, тя здраво държеше живота си в ръце и го променяше неведнъж. Може и да те разбере, макар че разчита на теб.

— Може би — рече Джиджи със съмнение. Били, въпреки омокотяващото влияние на брака ѝ със Спайдър, бе най-взискателната жена, с която момичето бе имало вземане-даване. Освен това госпожа Айкхорн съвсем основателно смяташе, че собственоръчно е създала Джиджи. Ако изоставянето на „Скрупули две“ не означаваше и разочароване на Били, травмата за момичето щеше да е далеч по-малка.

Спайдър се наведе, сграбчи я за раменете и я разтърси здраво и кратко като дружелюбен лъв, изразяващ по този начин множество произносими и объркани мисли на някоя писана. После нежно взе лицето ѝ в дланите си.

— Спомняш ли си какво ми каза отдавна-отдавна, когато се срещнахме за първи път?

— Разбира се: „Поздравления.“

— Поздравления, Джиджи — рече той и я целуна по бузата. — И късмет, мила ми Джиджи.

— Госпожа Елиот е във всекидневната. Предаде направо да се качваш — каза ѝ Бърго О'Съливан. — Ей, момиченце, такава

изражение имаше навремето, когато ти заявих, че не играя покер с малки госпожички.

— Аха, ама тогава бях на шестнайсет и току-що бях постъпила в гимназията, така че бе съвсем естествено дори твоята ежеседмична игра на карти с мизерните ѝ залози от по един цент да ми изглежда далеч по-привлекателна от запознанството с нови хлапета.

— Бодра, както обикновено. Съсипа ли колата? Съблазнила си някого под носа ми — точно както оня нещастен англичанин?

— Бърго, кога ще започнеш да се отнасяш с мен като с възрастна? — Джиджи пусна една неубедителна усмивка, та дано вразуми Бърго, който изпълняваше множество неопределени, но крайно необходими функции в голямата къща на Хоумби хилс.

— Ще си помисля и ще ти отговоря — отвърна ѝ той. — Искаш ли чаша чай? Току-виж, нервите ти се поотпуснали. Така изглеждаше, когато за пръв път те учех да вземаш ляв завой при претоварено движение.

— Само си въобразяваш. Трябва да поговоря с Били.

— Значи е спешно. Никога не изпускаш възможността да се отбиеш в кухнята.

— Нещо такова. Като свърша, ще дойда и всичко ще ти разкажа.

— Това подарък за мен ли е? — запита Бърго, загледан с интерес в бялата кутия със синя атлазена панделка в ръцете на Джиджи.

— Не, за Били е, по случай бебетата. Не е честно, дето хората изпращат подаръци на новородените, които нищо не разбират, а не на майките им, свършили цялата тая работа.

— Ясно — подкуп.

— Бърго, страдаш от вродена подозрителност, не те ли е срам. После ще ти се обадя.

„Защо винаги прониква в душата ми?“ — зачуди се Джиджи. Подаръкът, подбран от драгоценната ѝ колекция старинни ленени и памучни дрехи, би могла навярно да посмекчи реакцията на Били. Но пък чак подкуп? Никога!... Или... все пак?

Макар да бе създавала у Бърго впечатлението, че работата не търпи отлагане, тя установи, че позабавя крачка из просторните стаи, греещи от ярки цветове и свежест. Всяко ъгълче в тях предлагаше да спреш, да се повъртиш и да разгледаш очарователната сбирка от предмети,

антики и цветя, попаднали там уж случайно, а не защото Били непрекъснато пренареждаше своите съкровища.

На горния етаж в дъното на един дълъг коридор се виждаше отворената врата към всекидневната на стопанката.

— Тук съм — долетя слабият глас на Били.

Беше се строполила тежко на една кушетка в поза на пълно изтощение. Късо подстриганите ѝ гъсти тъмни къдрици разбъркано висяха край лицето ѝ, клепките ѝ изнемощяло прикриваха тъмносивите очи. Бе бледа и без грим. Носеше някаква стара риза на Спайдър и провиснали дънки. Човек не би повярвал, че съсипаната като парцал жена е великолепната Били Айкхорн — въплъщение на издокараната до съвършенство, облечената с изключителен вкус и богато отрупана със скъпоценни камъни дама. На света съществуваха не повече от неколкостотин подобни на нея, а само две-три сред тях имаха нейната международна слава.

— Спайдър не ми каза, че не си добре — загрижено започна Джиджи. — Нямахте да идвам, ако знаех, че ще те обезпокоя.

— За какво говориш? Чувствам се отлично. — Гласът ѝ бе твърде слаб, за да прозвучи негодуващо. — Само сложих момчетата да подремнат. Тъкмо сега е най-удобно да се видим. Ела, седни тук до кушетката.

— Да не би бавачката да е напуснала? — разтревожено попита Джиджи и остави кутията на някаква масичка.

Бе посещавала Били само четири-пет пъти след раждането на близнаците Макс и Хал, и то в почивни дни. Тогава близнаците биваха излагани на показ, Спайдър като опитен баща шеташе около тях, а на заден план винаги кръжеше вещата бавачка.

— Не, разбира се. Тук е някъде, навярно се занимава с прането.

— Нищо не разбирам. Смятах, че при толкова свободно време и с бавачка у дома няма ти да вършиш черната работа. Я се погледни само... Защо не наемеш друга жена, щом тази не се справя?

— Тя се справя, Джиджи, справя се. Елизабет е най-добрата бавачка в целия Запад и дори се боя, че я влудявам, защото не я оставям да върши всичко. Но ако не храня бебетата, ако не ги нося да се оригнат, ако не ги преповивам, не ги слагам да спят и не ги вдигам, те най-накрая ще решат, че тя им е майка, а не аз. Сега е най-важното време в живота им, Джиджи, решаващото. Пропусна ли го, няма

връщане. Чувала ли си, че ако растяхме с темпа на бебетата от първата им година, всички щяхме да сме високи по сто и осемдесет фута? Както виждаш... — Гласът ѝ заглъхна при мисълта за необхватността и важността на нейната задача.

— Но, Били, близнаците... Нали при близнаци се полага помощ?

— Теоретично да, но тия, които са измислили такова нещо, смятат, че единият близнак ще мине с по-малко майчина обич от другия. Не мога да поема подобен риск. Те са на четири месеца — много впечатлителна възраст.

— Лично аз — Джиджи благоразумно сподави усмивката си — не си спомням каквото и да било от четиримесечната си възраст.

— Така си мислиш, но всичко, случило се тогава, е било от значение. Всичко, повярвай ми.

— Несъмнено, но сега вече е твърде късно за мен. Чуй, Били, имам нещо да ти кажа...

— Джиджи, за теб е по-важно да ме изслушаш тъкмо сега. Трябва наистина да разбереш нещо, преди самата ти да имаш деца.

— Не предвиждам никакви, уверявам те. — Джиджи си позволи да се изкикоти на чудноватия ѝ нов начин на мислене, тъй като бе насочен лично към нея.

— Човек никога не знае. Ако не те накарам да осъзнаеш истината още в този миг, има опасност после да не съм в състояние да си спомня, защото хората забравят първите месеци на децата си, както забравят раждането... споменът тутакси се размива. — Били говореше с глас, на който би завидяла всяка пророчица. — Сега слушай внимателно. *Бебетата са далеч по-интелигентни, отколкото мислят всички.*

— Добре, добре, сигурна съм, че е така — особено Макс и Хал, но аз дойдох...

— Джиджи, според теб как ни контролират бебетата?

— А?

— Контролират. Не могат да говорят, не могат да ходят, но те контролират. Бас държа, че нямаш ни най-малка представа как го правят.

— Не ги оставяш сами, а не пускаш бавачката при тях и смяташ, че те контролират — опита се Джиджи да въдвори здрав разум.

— Грешка! — Били седна. Така говорят всички, защото не знаят нищо, нищо! — Тя снижи глас дотолкова, та Джиджи се приведе напред изумена. — *Те те контролират с очи, да, само с очи!*

— Сигурно, Били — съгласи се бързо Джиджи. „Ами да, естествено — като морави другопланетяни, среднощни пришълци от космически кораб, Хал и Макс контролират безразсъдната, импулсивна милиардерка Били Айкхорн с учудените си бебешки очи. Дали да не се извиня незабавно и да не телефонирам на Спайдър — запита се Джиджи. — Нима той не разбира, че децата са се превърнали за нея във фиксидея... само във фиксидея или в лудост? Или нейната чудатост му се струва естествена, тъй като и той за първи път е баща?“

— Обзалагам се, че не ми вярваш. — Били отметна косата си с движение, твърде уморено, за да изглежда сприхаво. — Я донеси синята книга от бюрото ми — онази, отворената.

Джиджи побърза да изпълни указанието.

— Благодаря. — Били търсеше точно определена страница от книгата, озаглавена „*Вътрешно личностният свят на детето*“. — А сега слушай. Тук е описано какво става през периода от три до пет месеца в живота на бебето, а близнаците са точно на толкова. Внимавах ли?

— Да, Били.

Били я изгледа проникателно, за да се увери.

— Добре... ето: „Детето контролира... встъпването и прекратяването на директното визуално ангажиране при развлечения...“ Какво ти казах? Има още, цитирам: „Визуално-моторната система е... фактически зряла...“ Чули, Джиджи, зряла, а после се казва, че „когато наблюдаваме майката и детето през този жизнен период, ние наблюдаваме двама души — души, Джиджи, — с почти равностойни умения и контрол по време на едно и също социално поведение“. Ето! Нали ти казах! Равностойни умения! Те са на четири месеца, аз съм на четиридесет години и ние сме равни! И става още по-лошо — горестно рече Били и продължи да чете: — „Те могат да извърщат поглед, да затварят очи, да гледат покрай човека, да се взират безжизнено. И чрез това безспорно — безспорно, Джиджи — отхвърлят, дистанцират се или се защитават от майката.“ Ужасно е, нали! О, Боже, помогни ми — извика Били с дълбока въздишка, — те

могат да ме отхвърлят. — Тя пое дълбоко дъх и тъжно поклати изморената си глава.

— Но те не го правят! — Джиджи, кажи-речи, викаше.

— Е, от тях зависи. Слушай: „Когато поискат, могат също да възобновяват ангажирането и контакта чрез поглед, усмивка и издаване на звуци.“ Само това ме държи да не се предам — възобновяването. — Били отново се тръшна на кушетката.

— Кой го е писал? — подозрително запита Джиджи и взе книгата.

— Един известен детски психиатър — Даниел Стърн. Това е моята библия. Бих искала да си изясня всичко в нея, но нататък става доста заплетена. И все пак видя, че съм права. Хал и Макс ме контролират — не мога да ги спра.

Джиджи се склони над страницата, прочетена на глас от Били.

— Почакай малко, той пише, че „майката ръководи детето“. Ти пропусна това. Не ти се *налага* да ги контролираш.

— Налага се. Сама ще видиш. Я се опитай да насилиш едно бебе да те погледне, ако то не иска. Изключено е, абсолютно е невъзможно. Или пък да отклониш погледа им, когато вторачат в теб своите плачливи, оскърбени, жалостиви очета, защото са нещастни. О, Джиджи, обожавам ги, но те са злодеи, завършени злодеи...

Джиджи стана, взе книгата от ръцете ѝ и я отнесе на бюрото. Заговори с глас на сестра от психиатрията, чийто пациент е раздразнен и объркан, но се нуждае повече от окуражаване, отколкото от глезене:

— Били, сигурна съм, че като пораснат, ще станат чудесни деца. А не злодеи. Както се казва, това сега е само поредна фаза. Междувременно, от друга страна, аз напускам „Скрупули две“ и ще работя като редактор в рекламна агенция. Утре е последният ми работен ден.

— Я повтори. — Били се приповдигна на лакът.

— Хайде де. Нали чу?

— О, Джиджи, толкова се радвам за теб! Това е чудесно! Целуни ме!

— И не си... разстроена?

— Не, разбира се! Да не мислиш, че съм чак такава егоистка? Все се чудех кога ли ще разпериш криле, ще излетиш от това клонче и ще си отидеш. Господи, Джиджи, на твоите години аз бях прекарала

една напълно самостоятелна година в Париж, бях живяла в Ню Йорк, заемах вълнуваща длъжност. Бях имала всевъзможни любовници, а после се бях омъжила за Елиот, присъствах на официални вечери в Белия дом, облечена в моите бални рокли от Диор, мъжът ми ми бе купил смарагдите на императрица Жозефин и ранчото в Бразилия и имението в Барбадос, а името ми стоеше в списъка на най-добре облечените хора в света. — Божичко, какво само не бях правила години преди да достигна твоята възраст! Ти винаги си била къснозрейка, а Зак е първата ти истинска любов. Естествено, той е прекрасен, но на теб ти липсва истински... ами... повечко опит, да го наречем.

— Остави моите несъвършенства, Били — смъмри я Джиджи. — Да поговорим за твоите любовници — не си ми споменавала този несъществен факт досега. Би ли уточнила? Някои по-особени подробности?

— Те вече са история — засмя се Били. — Веднъж ти казвам за тях, но отгук нататък ще отричам — добави тя, донейде възстановила обичайната си енергия. — Тревожех се за теб. Зак отсъства толкова дълго, а работата ти не отговаря на твоя размах, но ти изглеждаше съвсем доволна, че нещата са такива, каквито са... не ми се щеше да се бъркам в любовното ти гнезденце. Страхотна новина, просто изумителна! Каква е тази агенция? Да не би да е новата, дето се опитваше да те вербува още преди да се родят момчетата? Фрост някой си?

— Тя същата. Арчи Рорк, Байрон Беренсон Бърнхайм Трети и Виктория Фрост.

— О, да, сещам се — дъщерята на Милисънт Колдуел — рече Били с гласа, който несъзнателно използваше, щом станеше дума за няколкото жени, считани от нея за равни. — Как изглежда дъщеря ѝ?

— Още не съм я виждала. Но момчетата са чудесни.

— Женени ли са? — остро запита Били.

— Не, не са. Боже, ама ти се подчиняваш на условностите!

— И ти щеше да го правиш, ако се бе омъжвала три пъти. Бъди нащрек с тях. Никакви любовни истории в службата.

— А ти не си ли била секретарка на Елис?

— Беше по изключение — вдигна рамене Били и леко се изчерви. — Все пак не ти препоръчвам. Спайдър знае ли?

— Да, получих благословията му. Веднага ме разбра — дори защо се местя толкова бързо.

— Миличка, но ние няма да те пуснем без прощално парти. Джози ще го уреди за час.

Джиджи изръмжа и се заоплаква, но Били, вече на телефона, набираще номера на Джози и не ѝ обърна внимание. Докато я слушаше как изрежда дълъг списък от наставления, момичето осъзна, че сега му е времето да се измъкне, за да не чуе още нещо за властта на страшните, умопобъркващи близнаци. Целуна Били по темето, махна ѝ и изчезна в коридора, като затвори вратата след себе си. До стълбите се натъкна на възхитителната бавачка с кош току-що изпрани бебешки дрехи.

— Елизабет, може ли да ви питам нещо — спря я Джиджи. — Въобразявам ли си, или госпожа Елиот е свръх... погълната... от грижи по момчетата?

— Моите първескини винаги са били или свръх, или недостатъчно погълнати, Джиджи. Досега за двайсет години не съм видяла нито една уравновесена — без изненада се усмихна набитата жена от Средния запад. — Е, госпожа Елиот определено е доста „свръх“, мисля, че е заради онази книга. Но няма нищо тревожно — тя е здрава като кон и според мен до месец-два полека-лека ще дойде на себе си. Разтревожвам се само когато майките са недостатъчно погълнати. Не че ми тежи допълнителната работа, ама жените пропускат толкова много.

— Вярвате ли, че бебетата наистина контролират възрастните с поглед?

— Ама разбира се, Джиджи, всеки го знае. Пък ако не беше с поглед, щяха да използват нещо друго тия малки дяволчета, повярвайте ми.

Били забеляза кутията, вързана със синя атлазена панделка, след като Джиджи си тръгна. Разбра, че момичето дотам се е увлякло в разговора, та е забравило да ѝ я връчи. Отвори я с любопитство. Под пластове копринена хартия намери пенъоар от блестящ атлаз в особено сладострастен розов оттенък. Бе претенциозно украсен с дълбоко вмъкнати парчета кремава валансиенска дантела около врата.

На около четири инча от горе до долу също бе пришита дантела, която около краката се пенеше на широк волан и се стелеше по пода. И от средата на ръкавите до китката се спускаше дантела.

Очарована, Били отиде с пенъора в банята и там го облече пред едно огледало в цял ръст, като го подръпна около себе си, за да покрие напълно джинсите и ризата. От огледалото в нея се виждаше друга жена с множество съблазнителни тайни, жена, каквато бе забравила, че е била. Изучаваше образа си с изумление и с някакво чувство, което стреснато определи като сексуална възбуда. „Дявол да го вземе, какво става?“ — запита се Били и отвори придружителната картичка на Джиджи.

Габриел, да, наистина, онази божествена Габриел, измислила „Le Coucher de Gabrielle“^[2], винаги твърдеше, че този пенъор е нейният щастлив талисман, тъй като го бе обличала за дебюта си във „Фоли Бержер“. Дебютът ѝ се състоя през една пролетна вечер, състоя се, разбира се, в Париж, и то в епоха, когато всички жени, без значение от кои социални слоеве произхождаха, носеха пет ката долни дрехи, прикрепени един към друг с адска система от връзки, кукички и копчета, измислена така, че да отнема наистина много време, докато я отстраниш. Жените, и най-вече нашата божествена Габриел, не желяеха да изглеждат лесно завоевание за мъжете. Всички жени знаеха, че мъжете искат едно-единствено нещо от тях, и бяха решени да неотстъпват тъкмо това единствено нещо, тъй като техните Mamans ги бяха предупредили за опасностите, ако оставиш господата да постигнат своето, а техните Mamans бяха осведомени за нравите на този порочен свят. Габриел преживяваше само с няколко су в една мъничка мансарда с изглед към върховете на дърветата в парка Монсури. Тя бе мечтателка по природаи докато гледаше как наедряват пъпките по клоните в пурпурния здрач, си мислеше за всички неженени мъже из цял Париж, които тъкмо в този миг се прибираха в пустите си ергенски квартири: О, добросърдечна Габриел! „Те, макар и опасни и порочни,

навярно са самотни в празните си стаи“ — казваше си тя. Беше ѝ жал за тях и тази жалост се задълбочаваше от изгряващата нова месечина и шепнещата ѝ вечерница. Можеше ли едно милосърдно момиче да ги направи щастливи, без, разбира се, да им отстъпва онова скъпоценно нещо? Габриел размисляше ноц след ноц и най-сетне я осени хрумване, каквото никой в историята на цивилизацията — или поне във Франция, а то е едно и също — не бе имал. Какво би станало, ако една жена, скромна, непорочна ипрекрасна като самата Габриел, позволи на горките ергени да я наблюдават как се съблича за лягане? Ами ако се качи на сцената добре покрита, то се разбира от само себе си, в розовия си атлазен пеньоар с кремави дантели, за който бе пестила цели три години? Ако го пусне да се свлече на земята, заслушана в леката класическа музика, изпълнявана от пианиста, без да забелязва вперените в нея очи? Ако бавно, много бавно, в такт с музиката, незабележимо се освободи от всички закопчалки и копчета на първия от петте ката изящни долни дрехи? И после — от още един и още един? И от още един? Естествено, никога няма да свали последния кат — ризата и панталонките, иначе не само ще насърчи непристойните мисли на мъжете, но ще принуди и gendarmerie да затвори театъра. Габриелсъобрази, че на сцената трябва да има параван, та зад него да свали последния кат и да си сложи ноцницата — бяла, с висока якичка, от тежък колосан лен, в която ни една не би се побояла да се покаже. На сцената е нужно също и легло. Тя ще направи само две крачки от паравана до него и ще се пъхне под завивките. Каза си, че навярно ще се намери публика за това благоприличие представяне на събитие от ежедневието, и си насрочи randevu с директора на „Фоли Бержер“.

Ах, Габриел, прочутата хубавица на Париж, измислила стриптийза от състрадание към ближните си, защо така и не позволи на никой от мъжете, пожелали да се оженят за теб и да споделят малкото ти бяло легло, да те

изпрати до вкъщи? Би могла да избираш измежду двама крале, двадесет и петима благородници и двеста борсови агенти, един от друг по-хубави. Дали защото след представлението на „Le Coucher de Gabrielle“ ти се преобличаше в гълъбовосивото си кадифено палто, слагаше си шапката със сиви щраусови пера и нареждаше на кочияша си по-бързо да кара четирите ти сиви коня към голямата ти къща, сега с изглед към дърветата в парка Монсо? Дали защото изгаряше от щастливо нетърпение да се прибереш у дома без някой крал или дори борсов агент и да гледаш ли, гледаш как спят твоите момченца близнаци? Или защото, о, добросърдечна Габриел, ти най-добре знаеше какво се случва на жените, когато слушат мъжете и отстъпват безценното си, единствено имане, защото такава е волята на съдбата? Да не говорим за биологията.

С любов от Джиджи

Били дочете картичката и се засмя, и си поплака малко, и взе решение да носи пенъора тази вечер, защото тя също бе послушала един мъж и също, подобно на Габриел, не се разкайваше.

Щом се върна в „Скрупули две“, Джиджи покани на обяд Саша, свободна тъкмо този ден. Саша Невски бе третият важен за нея човек, на когото да съобщи новината. Изключение правеше Зак, комуто бе все едно къде ще работи тя, стига да е щастлива.

И, разбира се, баща ѝ. В момента Вито Орсини бе в Европа, но веднага, щом се прибереше, тя щеше да вечеря с него и двамата щяха да обсъдят всичко. През изминалите години отношенията им бяха станали по-близки и по-топли и често, щом Джиджи останеше сама, Вито я водеше винаги в различен ресторант. Той настояваше тя да си избира най-скъпите блюда в менюто и да обсъжда с него всевъзможни неща със задушевност, която според нея едва ли би била възможна за дъщеря, отраснала нормално в бащиния си дом.

— Изглеждаш ужасно доволна от себе си — да не би някой да те е снабдил с чорапогащници за цял живот? — запита Саша най-близката си приятелка, с която бе делила квартирите си в Ню Йорк и в Западен Холивуд, докато преди малко повече от година не срещна

Джош Хилман, адвокатът на Били, и не прие да се омъжи за него още на първата им среща.

— Чувствам се толкова развълнувана и облекчена, че просто не зная какво да правя — весело си призна Джиджи. — Боях се да кажа на Спайдър и Били, че напускам, но и двамата посрещнаха вестта с възторг.

— Напускаш? Напускаш Лос Анджелис? — смая се Саша.

— Не, разбира се. Напускам „Скрупули две“.

— Какво? — извика Саша. — Какво правиш?

— Стига си вдигала шум, за Бога, това няма да те засегне. Получих мястото в рекламната агенция, за което ти бях споменала. Страхотно, нали?

— Не съм чувала по-лоша новина! Как можеш да ми причиняваш подобно нещо, Джиджи? О, Господи, не мога — няма — да повярвам, че ми изгърсваш това, сякаш е без значение! Защо си станала толкова жестока?

Две огромни сълзи изскочиха от очите на Саша и оросиха страните ѝ. Те само подчертаха красотата ѝ, напомняща за времето на крал Едуард VII^[3] — класическия профил на Момичето от илюстрацията на Гибсън^[4], пищния блясък на черната коса и черните очи, бялата кожа, които в съчетание с прекрасното тяло я бяха превърнали в най-добрия модел на копирено бельо на Седмо авеню, преди да отиде при Джиджи в „Скрупули две“.

Джиджи я изгледа смаяно. Саша — всеизвестната коравосърдечна мъчителка на силния пол, Саша, за една вечер поставила на колене Джош Хилман — най-желания ерген в Бевърли Хилс, Саша — зашеметяващо висока, високомерна, винаги с готов отговор за всичко... да плаче? Никога не бе виждала сълзи в очите ѝ.

— Но, мила — запротестира Джиджи, докато в очите на приятелката ѝ се събираха нови сълзи, — за теб е все едно. Нищо няма да се промени между нас. Защо плачеш, за Бога — та нали бездруго все си във кабинета си заедно със своите помощници? Престани или поне си извади носна кърпа. Неудобно е... хората те гледат.

— Да гледат — преглътна Саша, тъй като сълзите капнаха от брадичката ѝ върху покривката. — Не се срамувам от неподправените

си чувства.

— Би ли ми обяснила по-точно... за какви чувства става дума? Няма да ти липсвам в „Скрупули две“ — вече почти не се срещаме на работа, а и едва ли ми завиждаш за новата служба, защото ти самата си имаш фантастично място... Какво се е случило? — сурово попита Джиджи и ѝ подаде книжна носна кърпичка. Смело се бе изправила пред Спайдър и Били тази сутрин и Саша бе последният човек, комуто щеше да позволи да я изкарва предателка.

— Вече... вече няма да бъде „Скрупули две“, ако ти напуснеш. — Саша най-сетне овладя гласа си, но сълзите ѝ продължаваха да бликат.

— Бъди разумна! Там се върти страхотен бизнес и той нараства с всеки изминал ден. Не съм незаменима.

— Е, да, някой би могъл да подражава на стила ти, но, Джиджи, „Скрупули две“ бяхме ние с теб още преди каталогът да го имаше... аз с моята жалка сбирка от коледни каталози и ти с твоята идея как да направим по-добър... Ако напуснеш, той ще изгуби духа си, същината си.

— Саша — ласкаво ѝ отвърна Джиджи, — духът се изгуби още преди много време, още щом „Скрупули две“ си завоюва окончателен успех; щом постъпиха момчетата от маркетинга и започнаха да вземат решенията за големите пари. Ти ми припомняш самото начало, когато Спайдър, Били и ние двете заедно създавахме нещата и поемахме риска, че ще излезем прави. Ти се държиш като бродуейски режисьор на третата година от успеха си, закопнял да се върнат репетициите от времето, когато завесата се е вдигала за първи път.

— *О, Джиджи, толкова се забавлявахме*, — рече Саша с глас, изпълнен с тъга. Според Джиджи това бе странно и неоправдано. Смяташе, че приятелката ѝ има всичко, за което една жена само можеше да мечтае: обожаван съпруг, божествено бебе, работа, с която се справяше блестящо, и колкото си иска пари.

— Вече не се ли забавляваме? — попита Джиджи, дълбоко озадачена.

— Не! *Вече пораснахме*. Големите никога не се забавляват като нас едно време. И ако досега не си го разбрала, скоро ще ти стане ясно, само почакай — рече Саша със странна, неуместна скръб.

— Хубава работа, Саша, ти си на два̀сет и шест, омъжена си и имаш дете. Ако не беше пораснала поне малко, щеше да си имаш неприятности. — Джиджи се мъчеше да пренебрегне необяснимата мъка на приятелката си и да върне разговора към действителността.

— Да не мислиш, че не знам! — пламна Саша.

— Ами тогава? — запротестира Джиджи.

— О, добре ти е на теб. Играеш си на семейство с оня смахнат гений — брат ми. Носиш се насам-натам, опитваш едно, пробваш друго. Въобще не си пораснала и не ти се налага... да се съобразяваш... с нещата от живота.

— Напускането ми ли обсъждаме или семейния живот? — хапливо запита Джиджи.

— Ох, не зная — смути се Саша, — както кажеш. Ти кажи, Джиджи — примоли ѝ се тя.

— Не, ти.

— О, Джиджи — извика Саша, — Джош е истински възрастен — реалистичен, солиден, сериозен, установен. През първите месеци сякаш нямаше значение, че е петдесетгодишен, но... е, навярно не съм очаквала, че ще е толкова зает с разни неща, които всъщност не ме интересуват... Смятах, че ще бъдем като всички новобрачни двойки — просто започваме заедно, но сега, о, Боже!

— Виж, Саша, бъди разумна — решително започна Джиджи. — Знаеше, че Джош е главният съдружник в една от най-крупните правни фирми в Лос Анджелис, че е важна личност, когато се срещнахте и той те ухажваше, нали? Нима си очаквала, че като съпруга на най-бележития адвокат в „Страсбургър, Липкин и Хилман“ ще живееш в малка къщичка край водопад?

— Да де, ама изведнъж да се озовеш съпруга на един от изтъкнатите настоятели на „Мюзик сентър“, болницата „Сийдърс-Синай“, окръжния Музей на изкуствата и още половин дузина достопочтени организации? Ами да ти се налага да се познаваш с всички добродетелни съпруги на градските клечки и да поддържаш отлични отношения с тях, когато дъщерите им са на твоите години, а те всичките са обожавали първата му съпруга? Ами да ходиш на официални вечери по три пъти седмично и да слушаш нескончаеми речи, и да не можеш да се изнижеш, защото масата ти е на видно място или пък Джош е на подиума? И да си имаш едно наум, че той би искал

да си стоиш вкъщи и да се грижиш за Нели, вместо да се връщаш на работа, но че проявява разбиране, къде ще иде. Нали знае, че трябва да прави компромиси, като се има предвид какви компромиси съм направила аз?

— Ами това е ужасно!

— Тъхъ — подсмръкна Саша примирено, но упорито.

— Защо Джош не се освободи от някои отговорности?

— Вече и така и така се е освободил от половината си предишни ангажименти. Споменах ти само каузите, на които е твърде предан, за да ги зареже. Не искам от него да се прости с чувството си за обществен дълг... обичам го, задето е толкова добър, истински добър, истински мил... о, по дяволите! По-хубаво да не беше. По-точно бих искала да си е същият, но без да е забъркан във всичките тия глупости... Нелепо е, нали?

— Дяволски.

— Защо мъжете вършат най-добре и изпитват най-голямо удоволствие от нещата, които съпругите им не желаят?

— Питай „оня смахнат гений — брат си“ — мрачно рече Джиджи.

— Ама и ти ли?

— И аз.

— Е, поне те предупредих едно време, не можеш да отречеш — добродетелно я подсети Саша. — Казах ти да не се захващаш с него.

— Отчетливо си спомням. Призна, че ревнуваш. Заяви, че Зак бил „твой“. И ме нарече мръсница.

— *Видя ли? Нали ти казах, че тогава се забавлявахме?*

[1] Улица в Ню Йорк, център на рекламната промишленост в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] „Габриел си ляга“ (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Едуард VII — британски крал (190–1910), син на кралица Виктория. — Б.пр. ↑

[4] Американски илюстратор Чарлс Дейна Гибсън (1867–1944). — Б.пр. ↑

3.

И ето, само четири дни след срещата си със Саша Джиджи се настаняваше в един кабинет с Дейвид Мелвил след най-бързия обяд, приготвян някога в „Дом“. Благодарение на старомодните размери на сградата кабинетът представляваше истинска стая, за разлика от обичайните кабинки на художествените екипи. И двамата бяха събули обувките си и бяха качили крака на бюрата си.

— Я да чуем размишленията ти относно банските — подкупващо я покани Дейвид.

— Цялата тая работа е същински ад за всички, навършили единайсет — решително отсече тя. — Искам да узная повечко за Виктория Фрост. По време на обяда дори не споменахте името ѝ. Наслушах се на страхотните ви дрънканици, на войнствените ви истории за изтърваните поръчки, на благоприличните ви вицове за пред жени, за които няма да ви обвинят в сексизъм, та чак сякаш ми преляха тестостерон от разискванията ви. Но призракът на благосклонно отсъстващата госпожица Вики сякаш седеше с нас на масата. Разкажи ми всичко за нея.

— Тук съм само от шест месеца, а тя май отсъства през повечето време — неубедително отговори Дейвид.

— Все знаеш нещичко, Дейвид, момчето ми — хайде, изплюй камъчето!

— Не разполагам с никакви сведения за личния ѝ живот. Честна дума. Но в професионално отношение си тежи на мястото и е опитна. Много е печена в мениджмънта. Тя ни е служебният шаман — непрекъснато ловува за нови поръчки, а когато предлагаме идеите си на някой бъдещ клиент, тя играе съществена роля в преговорите. Виктория изключително добре се поставя на мястото на клиента и разбира гледната му точка — „културата“ му, както чудновато се изразяваме тук, сякаш става дума за друга държава.

— И ако „културата“ на клиента отхвърли идеите?

— Тогава се прибираме у дома, при собствената си „културичка“, и си удряме главите в стената, докато ни хрумнат нови идеи или умрем. Както се случи.

— Нима тя не убеждава клиента, че нашите идеи са добри?

— Това е работа на художествените екипи. Виктория ни напомня какво сме длъжни да правим, за да задържим поръчката. Истинската ѝ цел е компромисът. Освен това се подмазва на клиента или иначе казано, изгражда лични взаимоотношения с него и се грижи за щастието му.

— Тогава кой всъщност ръководи агенцията?

— А?

— Виктория ли, Арчи ли или Байрон?

— Тримата заедно. Те са шефовете, собствениците и те делят печалбите, а как — не зная. Арч и Бай са художествени директори. Виктория е изпълнителен директор и главен контролър.

— Ами ако имат разногласия? Кой взема надмощие — художествените директори или госпожица Вики?

— Сега вече навлизаш в работи, дете не ги знам — протестира Дейвид. — Не ходя на тези събрания.

— Според теб тя защо ми се вбеси още от самото начало?

— Напоследък все е напрегната, а когато се връща от Ню Йорк, е направо непредсказуема. Смятам, че е, защото не изглеждаш като новоназначен член на художествен екип. С тоя костюм минаваш за мениджър, а в това отношение Виктория е страхотен шовинист. Мениджмънтът несъмнено е нейна територия.

— Но в агенцията сигурно има и други мениджъри — възрази Джиджи, — и други завеждащи поръчките. Нали освен Арчи и Байрон съществуват още три художествени екипа?

— Там са все мъже и сред тях госпожица Фрост е безпрекословен главатар. Тя ги е наемала — до един. Рекламата като цяло е мъжка работа, а във „ФРБ“ — повече от другаде. Виктория е единствената жена с реално влияние тук. И определено е единствената, която се облича като ръководител. Останалите жени се носят направо небрежно, с изключение на Зиги и Джоун — и двете са художествени директори. Е, те вече минават всякакви граници — толкова са ексцентрични. Арч и Бай от време на време го раздават нюйоркски,

особено като правят хайка, както след теб. Аз се облякох изискано днес заради обяда.

— Е, поне си изясних, че тя не влага нищо лично — намуси се Джиджи, все още неубедена. Не ѝ се вярваше нарушаването на правилата за обличане от страна на един новоназначен да предизвика толкова враждебна реакция. — И тъй, да се върнем към теб, Дейвид, моето момче. Женен ли си, самотен или разведен? Още не сме си разказали целия този „личен боклук“.

— Нямаме време за това сега — отмина той дружелюбния ѝ въпрос. — Банските ни чакат.

— В един идеален свят на никоя жена не би ѝ се наложило да излага плътта си на добре осветено обществено място, като изключим двадесетина представителки на слабия пол, родени, не — предопределени за манекени на бански костюми за кратък период от живота си — произнесе Джиджи разсъдливо. — Може би някъде между шестнайсет и деветнайсет плюс-минус няколко години.

— Възнамеряваш ли или не да ми помогнеш да продавам бански или както казваше майка ми — къпални костюми? — навъси се Дейвид. „Невъзможно е да се влюбя в Джиджи — обеща си той. — Моля те, Боже, или който и да си, увери ме, че не съм се влюбил още първия път, щом успях да я зърна.“ Нямаше време за любов: рекламата бе шестнайсетчасово ежедневно призвание, а не работа и той се бе зарекъл да отложи личния си живот за по-следващото десетилетие.

— Къде е капучиното, което изгаряше от желание да ми направиш тази сутрин? — запита Джиджи с копнеж и въздъхна мечтателно, а на него му се изправиха косите.

— Банските предлагат огромни пазари, Джиджи — настоя Дейвид и за свои ужас усети, че изпитва невероятно, тайно удоволствие да произнася името ѝ. — Както и много реклами в списанията, редакторска подкрепа и връзки за в бъдеще. В края на краищата жените трябва да се прикриват с нещо, докато плуват, а не могат да носят един и същ бански цял живот.

— Ще ми се да можеха. И ми се прищя да хапна твоите сушени смокини, дето се опитваше да ми ги пробуташ одеде. Още съм гладна.

— Проучванията сочат — продължи Дейвид решително, пренебрегвайки горещото си желание да ѝ поднесе най-коленипреклонно всички трошички в кабинета, — че жените най-често

се оплакват от широки ханшове, наедрили талии, шкембета, увиснали дупета и други обичайни следпубертетни промени в теглото. Опитните дизайнери в „Индиговосините морета“ са изнамерили множество начини да сведат тези проблеми до минимум. Къде си, Джиджи? Джиджи. Да знаеш, че още два творчески екипа — Кери и Джоун и Джон и Лу — също работят по поръчката на „Индиговосините морета“. Тук водим ожесточени вътрешни съревнования. Докато ние си лафим, те седят в уютните си дупки и се опитват да ни излязат с такива хубави неща, че да ни призлее. За Бога, чуваш ли ме?

— Прощавай, Дейвид, бях се отнесла — рече тя без ни най-малък признак на разкаяние. — Тъкмо решавах дали съм готова да разкрия подробностите около това как загубих своята девственост и установих, че вече съм готова.

Той подмина думите ѝ, но сърцето му подскочи: „Нима е бил такъв наивник, та да я смята все още девствена?“

— „Индиговосините морета“ са се специализирали в бански, в които едрите жени да изглеждат добре. Нашият купувач е ясно набелязан — последното допитване до общественото мнение показва, че петдесет и осем процента от американците страдат от наднормено тегло...

— Така твърдят — равнодушно вдигна рамене Джиджи. — Между другото аз съм зодия „Овен“.

— Защо, по дяволите, са те взели? Ето какво искам да зная. — Дейвид си свали очилата, тръшна ги на бюрото и ѝ хвърли гневен поглед. „Овен“ бе съдбовният за него любовен знак. За своите двадесет и осем години се бе влюбвал два пъти, и все в „овни“. Дори космосът бе против него.

— Какво ще рече това? Нима ме мразиш, задето отказах твоята проклета природоцелесъобразна ябълка?

— Дявол те взел, не приемай всичко толкова лично, че да хленчиш! Виктория потроши седмици, за да се сдобием с тази поръчка, а ти засега си сто процента отрицателно настроена към вероятния ни клиент. Но теб са те наели, за да създадеш копнеж, Джиджи, да накараш жените да закопнеят за бански от „Индиговосините морета“.

— Някоя нормална жена не копнее да си купи, чийто и да било бански — нито от „Коул“, нито от „Готекс“, нито от „Сандкасъл“, пък

едрите жени — още по-малко от другите — заинати се Джиджи.

„Още не съм готова да се заловя за работа“ — недоволно си мислеше тя. Арчи и Байрон така и не бяха намерили време да я представят на останалите, нямаше и помен от банските на „Индиговосините морета“, та да получи представа като как изглеждат, а не бе свикнала да съчинява текст, изсмукан от пръстите. Винаги се бе вдъхновявала от самите стоки или поне от снимките им.

— Налага се да ги накараме да закопнеят — подчерта Дейвид.

— Няма логика. Копнежът не става по принуда, моето момче. Той възниква неволно — направи справка в речника.

— Не и във „ФРБ“, Джиджи. Тъкмо в това се крие съдбоносната разлика между каталога и рекламата. Тук ние създаваме копнеж. Вникни в програмата, Джиджи. Прояви поне малко ентузиазъм, дявол да го вземе!

Ядосана, тя скочи и чевръсто му отдаде чест.

— Но аз съм ентузиизирана, сър! Покажете ми още веднъж набелязаната цел. Готова съм за полет призори. Бомбите са хвърлени, сър! — „Искаше ентузиазъм, на ти го!“

— Не се занасяй.

— Слушам, сър! — Тя отново отдаде чест.

— Говоря сериозно. Чака ни работа.

— Така е, сър!

— Ако още веднъж отдадеш чест, ще ти откъсна ръката.

— Да, сър!

— Сядай, да ти се не види!

— Да, сър!

— Ако още веднъж чуя „сър“, ще ти откъсна главата.

— Както кажеш, Дейви, красавецо мой, хубавото ми момче. — Джиджи седна и се почувства по-добре. Тази бегла проява на непокорство, макар и символична, както винаги я ободри.

— Много е готино да си имаш съотборник... Досега съм работила все сама... Навярно твоето превъзходство ме увлече. — Тя изпърха с мигли срещу него и просто ей така — от нямане какво да прави — го поощри с безсрамна, кокетна усмивка — незаменима, фатална и неизбежна. „Дали Дейвид осъзнава, че като си свали очилата, очите му изглеждат изненадващо огромни, изпъстрени със светлокафяви петънца? Късогледите мъже печелят без очила.“

— Защо ми се усмихваш така? — запита я Дейвид. Чудеше се как ще отложи личния си живот за по-следващото десетилетие, след като единственият личен живот, който бе искал, седеше до него в кабинета.

— Защото се опитвам да те подлудя... сър.

— Пукнат грош не даваш за банските, нали?

— Липсва ми дух на сътрудничество, сър — това винаги ми е създавало проблеми.

— Поръчката е за седем милиона долара — дребна за някои, но съществена за малка независима агенция като нашата. А „Индиговосините морета“ са солидна компания със страхотен потенциал за разрастване.

— О, чудо на чудесата!

— Речникът ти е като на единайсетгодишна.

— Седем милиона! Ей, това е почти достатъчно за евтин филм — закачи го Джиджи. Горкото невежо момче бе прекалено сериозно. Беше длъжна да го развесели.

— Джиджи, продължаваме да губим време.

— Напротив, опознаваме се един друг, махаме от пътя си „целия този личен боклук“, както предложи Арчи. Или май беше Байрон?

— Не желая да слушам как си загубила девствеността си, Джиджи, промених решението си. Не искам да научавам никога.

— Бре-бре, ама това ме оскърбява. Ако не ме изслушаш сега, ще ти се наложи да го сториш по-късно. Не можем да прескочим такава тема, както се прескача трети клас. Но тъй да бъде. — Тя сграбчи един жълт бележник и молив. — Дейви, ти упорито наричаш набелязания купувач на нашия клиент „едър“. Аз зная, а и ти знаеш, че в действителност искаш да кажеш „дебел“. Да приемем, че с думата „дебел“ няма да продадем този продукт. Дори „закръглен“ не върши работа. Да смятаме ли тогава своя купувач за „пищен“? Пищността е привлекателна — сума хубави неща за ядене и пиене в изобилие за всички, всеобща радост и удобства.

— Добре. Що се отнася до мен, никога „едър“, винаги „пищен“. Тук аз съм само художествен директор.

— В „Скрупули две“ продавахме дрехи за пищни жени с тонове. Наричаме ги „Доли Мун“.

— Как, по дяволите, сте успели да използвате името на Доли Мун? Последният ѝ филм с Дъстин Хофман беше върхът! — Дейвид изпъна рамене на стола.

— Както обикновено, Доли се опитваше да отслабне и реши да мотивира диетата си с желанието дрехите „Доли Мун“ да не са ѝ по мярка. Ето защо ни даде разрешение да използваме името ѝ. Тя е най-добрата приятелка на Били — това улесни нещата. Значително.

— Очевидно ние не можем да я използваме за „Индиговосините морета“.

— Не. Мисълта ми е, че в каталога не снимахме „Доли Мун“ на стройни модели, а използвахме наистина пищни жени. Пищните жени си дават ясна сметка, че са пищни. Те са справедливо подозрителни и се вбесяват, когато им показват модели шести номер, предназначени уж за тях. Няма нищо лошо да си пищна — някои са такива по природа, други не. През всеки друг век, а дори и в началото на нашия този въпрос не е пораждал спор. Много мъже — изненадващо многобройна група — въобще нямат нищо против пищните форми. Не бива никога да се подценява обаянието на пищните жени. Но когато те си купуват бански, скърцат със зъби и ненавиждат самата мисъл, поради което отлагат колкото се може по-дълго. Дори само за да ги докараме в магазините, трябва да превърнем банските поне в донякъде желана покупка, но за копнеж не може да става и дума.

— Цял съм слух.

— Агенцията на Нина Бланшар разполага с цял списък от бивши модели, станали прекалено пищни за работа. За „Скрупули две“ ги вземахме оттам. Защо да не покажем продукта върху най-величаво пищната и най-хубава манекенка, която ни се удаде да намерим? Да я превърнем в нашето момиче за индиговосините постери?

— Ами... ъхъ... може би — бавно изрече Дейвид. — Никога не е правено, но това не означава, че е невъзможно.

— И някой мъж с нея? — запита се Джиджи.

— Не, представям си я сама в басейн — сочна Венера в сочно тюркоазена вода... тя... не се носи по водата... а изскача от нея направо от дъното, край нея летят сочни искрящи пръски вода... сочни рамене, гъста коса, пригладена назад, сочна усмивка, страхотни зъби, а от изделието се вижда само дали изпълнява чувствената функция да

поддържа един сочен чифт пищни цици — големите цици не са включени в списъка на оплакванията.

— А надписът е: *Достатъчно жена* ли сте за „Индиговосините морета“?

— И толкова?

— Друго не ни трябва.

— „Достатъчно жена“... защо не поразработиш темата? По-подробно? За дизайнерите: да знаят какво да сведат до минимум?

— Не — решително отрязва Джиджи. — Достатъчно е да събудим любопитството на жените дали са „достатъчно жени“, та да се осмелят да влязат в магазините за бански: там те сами ще открият какво е нужно. Най-тежкото е въобще да ги вкараме там.

— Добре. Ето как изглежда. — Дейвид нахвърли нещо с флумастер върху специална оризова хартия и ѝ подаде скицата. Джиджи незабавно я огледа.

— Наистина си добър.

— Аха. Затова ме сложиха да работя с теб. Това е възнаграждение — вместо повишение.

— От колко други идеи се нуждаем?

— А ти колко имаш?

— Още не зная. Сега започвам. „Достатъчно жена“... би могло да стане „За жената, която е *изцяло* жена — Индиговосините морета“. Ами ако използваме „пищна“ на италиански — *abbondanza*! Първо въпрос: „Притежавате ли *abbondanza*?“, а после следва списък от неща като: „О, учите се да танцувате танго, готвите по рецепти на четири езика, всички съседски момчета се увъртат около вас, вие подсвирквате на строителните работници, получили сте награда за своето барбекю, имате четири страхотни червени рокли, пеете като Доли Партън, страхотно го духате“, а след това казваме: „Индиговосини морета“ — бански костюми за жени с *abbondanza*!, и наемаме София Лорен да позира за нас. Тя се снима в реклами за очила, тя предизвика разкола — тя е въплъщението на *abbondanza*, защо да не направим опит да я вземем?

— „Страхотно го духаш!“ Как ще влезе в текста!

— Дейви, за Бога... Май те шокирах. Ти се изчерви! — Джиджи извъртя очи с греховна наслада. — Просто проверявах дали ме слушаш.

— Слушах. — Дейвид си помисли, че навярно е изглеждал разконцентриран, докато си е представял как Джиджи съблича един миниатюрен смален бански на „Индиговосините морета“.

— Опитвам се да създам настроение от рода на: „Голямо чудо, по дяволите! Да не взимаме банските чак толкова навътре.“ Жените обичат да попълват тестове. И аз винаги ги попълвам, където и да ги срещна. Дявол го взел! Току-що осъзнах, че не притежавам *abbondanza*. Никога не подсвирквам на строителните работници.

— Не променяй темата точно когато импровизираш — примоли се Дейвид. — Трябват ни поне четири идеи, за които сме сигурни, че стават, плюс още няколко, в които не сме дотам уверени, та Арчи и Байрон да имат какво да отхвърлят. Но не прекалено много — никога не обърквай клиента.

— Сега разбирам какво си подразбирал под „да си удряме главите в стената“. Ако не бях жена и ако не знаех как Доли Мун се отнася към тялото си, нямаше да съм наясно накъде да поема оттук нататък — замислено рече Джиджи. Внезапно и решително се изправи. — Да хвърлим по едно око на истинските, реални бански, Дейви. Хайде да идем в спортния универсален магазин на „Нордстром“ и там да проведем задълбочено проучване „по места“. А после ще се отбием в магазина за моторни превозни средства и ще си побъбрим с дамите, дето чакат на опашка за очния лекар. Моето татенце винаги ми е казвало, че те формират основните средоточия. Не се налага да им плащаш и обичат да си поприказват.

— Виж, Джиджи, прощавай, задето ти казах, че си несериозна и пукнат грош не даваш за банските.

— Чувал ли си мотото: „Не се отнасяй сериозно към своята работа — отнасяй се страстно.“ Към това се стремя — стъпка по стъпка. Ей, Дейвид, спри! Да не си посмял да си вземеш ключовете. Аз ще те карам в моята червена количка.

— Знаеш ли, че имам братовчед, почти милионер, собственик на търговски центрове? — запита Били Спайдър, докато, останали сами, си пиеха питието преди вечеря пред огъня в камината, след като близнаците най-сетне бяха прибрани в креватчетата им.

— Не. Как се казва?

— Уинтроп, Бен Уинтроп. Всъщност — Бенджамин Уорън Солтънстол Уинтроп ни повече, ни по-малко. Говори ли ти нещо?

— Високо и ясно. Според „Форбс“ е един от най-агресивните бизнесмени на осемдесетте, макар те да използват по-вежлива терминология. Не знаех, че сте роднини. Той действа от Ню Йорк, не от Бостън.

— Може, но е също и един от ужасната тайфа зли братовчеди, които ме тормозеха, докато растях в Бостън. Бяха десетки, и все гадни. Не си спомням никого на име Бен, но той позвъни днес следобед и убедително ми доказва самоличността си. Уорънови са разклонение от родословното дърво, пристигнало на „Мейфлауър“^[1].

— Май кръвта му не се е разредила кой знае колко, независимо от цялата му генеалогия.

— Каза, че е дошъл по работа и ще се радва да ни посети. Не съм ходила в Бостън отпреди Елис да почине и не съм се срещала с братовчедите си от погребението на леля Корнилия. Тогава бях на двайсет и четири. Със сигурност не съм познавала никакъв Бен Уинтроп, докато бях там.

— Покани ли го?

— Естествено, мили. Как ще изгърва възможността да се изфукам с теб пред един от онази снобска, затворена в себе си, самодоволна шайка, която ми тровеше живота, докато бях малко бедно момиченце? Как ще пропусна случая да се изфукам с близнаците?

— Май размени реда на предметите на своята гордост — обади се Спайдър, временно пожелал да заеме второто място.

— Не чак дотам. Както и да е, утре ще дойде на вечеря. Нека поканим Джиджи — съвсем самичка е, а аз умирам да чуя как е новата ѝ работа.

— Тя е там само от два дни.

— Вярно, но нали първите впечатления са най-важни реши, че съм една студенокръвна кучка още щом ме видя.

— А ти не беше ли?

— По дяволите, прав си. И се гордея с това. Поне в автобиографията ми фигурира и такъв период, и то сега, когато съм с промит мозък, боса, вързана за кухненската печка и бременна.

— Пак ли? — кротко попита Спайдър.

— Просто така се казва.

— Какво облекчение.

— Не искаш ли повече деца? — сърцераздирателно запита Били.
— Едно малко момиченце?

— Разбира се, че искам, скъпа, но не сега веднага, преди Макс и Хал да са престанали да те контролират с поглед и преди да сте встъпили в словесно взаимодействие, та ти най-сетне да вземеш връх над тях.

„Дали и братовчедка ми Били Уинтроп навсякъде води със себе си двама телохранители?“ — запита се Бен Уинтроп леко изненадан, докато се навеждаше от прозореца на колата да съобщи името си на пазача на имението на Били в Хоумби Хилс. Напомняше му за Хюстън, големия, бързо развиващ се град, където негов приятел си бе построил часовникова кула на покрива на дома си и бе наел мъже с картечници да го пазят денонощно. Бе известно, че невероятно богатите в Бостън и Ню Йорк с толкова — е, почти толкова — пари като Били Айкхорн ходят по улиците, ползват таксита и дори метрото. Не прекаляваха ли? В края на краищата той все още не познаваше достатъчно добре комплицираните местни ритуали на лосанджелиските богаташи, макар да възнамеряваше бързо да се специализира в тази област.

Лос Анджелис от години омагьосваше въображението на Бен Уинтроп. Градът бе последната област на Щатите преди Хавайските острови, не завоювана от търговските му центрове, пръснати из различни привилегирани райони по света. Сега Бен бе на тридесет и пет. Юношеството му съвпадна с шейсетте години — факт, способен да отклони едно недотам целеустремено момче. Но Бен бе префучал през онези трепетни, изкусителни години, опазвайки се и от най-нищожната съблазън да се оттегли, да се пренастрои, да превключи или да излезе на гребена на вълната. От млад се запозна с недвижимите имоти така, както милиони негови връстници бяха запознати с рокендрола, и целенасочено се зае да се сдобива с места за строеж на търговски центрове още като първокурсник в Харвард. Вземаше заеми срещу капитала, който щеше да получи, навършвайки двадесет и една година.

Баща му бе сметнал заниманията му за крайно не бостънски. Не само не ги одобряваше, а ги смяташе за отклонение по лош път, в разрез със здравия разум на бизнесмена.

— Следва да обмисляш навлизането си в семейните тръстове, Бенджамин — в крайна сметка голяма част от тях ще станат твои, — вместо да се опитваш да покриваш хубави земни площи с грозни паркинги и противни фасади на магазини — сухо заяви баща му, седнал в библиотеката на построения си от Булфинч^[2] палат на „Маунт Върнън стрийт“. — Мозък като твоя трябва да се използва за опазването и нарастването на семейния капитал, както и за защита на обществените институции, зависещи от нашата поддръжка. И в никакъв случай за нещо толкова вулгарно и естетически безнравствено като тези отблъскващи търговски центрове. Ето защо реших да не инвестирам при теб.

„Баща ми съвсем очевидно не е направен от същия материал, като капитаните на клиперите — рече си Бен независимо колко грубовати, но енергични кибритлии разбойници са основали семейното състояние. Толкова по-зле за стария.“ — Бе се почувствал длъжен да даде на собствения си баща възможността при изгодни условия да вложи парите си. Той бе проиграл шанса си, а друг Бен не се канеше да му предлага.

Отказа на баща си Бен Уинтроп прие като последно доказателство, че планът му да установи бъдещото си ръководство в Ню Йорк е правилен. Финансовият климат в Бостън често се влияеше от нравствени съображения. Но Луис Карол бе предупредил Бен в „Алиса в страната на чудесата“: „Тц, тц, тц, детето ми — рече Херцогинята, — всяко нещо крие поука, стига да я намериш.“

Много отрано, по времето, когато все още му подаряваха детски книжки, той бе решил, че няма и минута за губене и моралът не го интересува. Никой не бе натрупал състояние, дирейки удобен за нравствеността случай. И през последното десетилетие и половина Бен Уинтроп бе спечелил над осемстотин милиона както от търговските си центрове, така и от допълнителни вложения, особено в корабостроенето. Държеше си очите отворени за всяка възможност и

боговете на удобния случай, така угоднически ухажвани, богато го възнаграждаваха.

Щеше да е погрешно да се смята, че поради бързия си успех в бизнеса Бен Уинтроп бе нетърпелив човек. Той бе надарен с вродената способност да преценява кога търпението, ревностното и непреклонно търпение, ще се отплати за вложеното в акциите му. И бе усвоил изкуството да изчаква, наблюдава и лелее някой проект до точния момент на пълното му съзряване. Тогава Бен скачаше бързо и решително, вземаше каквото иска и го правеше своя собственост. Държеше да притежава изцяло и всичко само за себе си. Представата да дели с някого му бе чужда и дълбоко противна.

И към желаните жени се отнасяше като към недвижимата си собственост — отглеждаше ги с умишлено сдържано търпение до най-благоприятния момент. Самонаблюдаваше се повече от достатъчно и бе установил преимуществата от своята донейде академична външност, по която не личеше и помен от хищническата му същност. Бе завършил Харвард *summa cum laude*^[3], с искрен интерес към литературата и историята и с искрена любов към красотата във всичките ѝ форми. Най-голямо удоволствие му доставяше да печели пари, да обича жените и да разглежда красиви предмети. Ако някоя жена или предмет го поразяха с изключителните си достойнства, не се спираше пред нищо, за да се сдобие с нея или с него.

Бен Уинтроп нямаше представа за размерите на гордостта си. Би се удивил, ако някой го наречеше безнравствен. „Аз съм аморален — казваше си той от време на време с усмивка, човек, към когото не могат да се приложат незначителните нравствени възгледи, защото съм извън тесния свят на морала; със собствени усилия съм се издигнал в рационалната сфера на аморалността, където се намират здравомислещите и богатите, на които завиждат неспособните да скочат толкова нависоко“.

Бен Уинтроп винаги живо се бе интересувал от изтъкнатия бунтар в големия род — от Били Айкхорн, чиито постъпки лека-полека се бяха превърнали в храна за семейната легенда. Той бе дете, когато тя напусна Бостън, и едва седемнадесетгодишен, когато Били на двадесет и една се омъжи за Айкхорн. Но още си спомняше как жените от

семейството тихичко обсъждаха помежду си дъщерята на Джоусая Уинтроп по време на неделните обеди с гласове, с каквито в Бостън обикновено се разправяха скандализиращи клюки. Бе чел за създадената от нея „Скрупули“ с одобрение, с каквото посрещаше абсолютно всяка проява на предприемчивост, като се изключат неуспешните банкови обири.

Остави колата си на Бърго, огледа огромната къща и околните паркове и бързо ги оцени. Бе специалист по всички видове недвижими имоти, но все още го побиваха тръпки на възбуда при вида на съвършеното, нищо че не можеше да построи търговски център върху него. Въведе го една прислужница и той се запъти към Били с характерната си стремителна и широка крачка на човек, който винаги бърза.

— Добре дошли, братовчеде Бен — поздрави го Били, взирайки се в лицето му. — Със сигурност не ви познавам.

— Навярно защото никога не сме се срещали. Аз принадлежах към друга вълна братовчеди. Вашата тайфа така и не се побратими с моята, докато не пораснахме.

— Моята тайфа така и не се побратими с мен. — Тя го изрече сухо, както хората се научават да говорят за най-дълбоките рани от детството си.

„Бен Уинтроп притежава осанка“ — реши Били, докато го представяше на Спайдър. Имаше сухо и жилаво лице, сухо и жилаво тяло и сухо и жилаво се ръкуваше. Усмивката му бе вяла, но напълно убедителна и дори в мига на приветствието криеше известна замисленост, сякаш не възникваше като автоматичен отговор, а в резултат на искрено вътрешно решение.

Бавачката Елизабет слезе при тях и представи Макс и Хал. Били наблюдаваше как новият ѝ братовчед ги разглежда внимателно. Бе достатъчно опитен, за да не им подава пръста си на чужд човек, покрит с микроби, та да го докоснат и после, не дай Боже, да си пъхнат ръчичките в устата. Вместо това погали ходилцата им. Оцени момченцата по достойнство — нещо неочаквано за един ерген.

— Нямам деца, но неописуемо прекрасният им мирис ми въздейства много силно — каза Бен, след като бавачката отнесе сънливата двойка. — Налага ми се да оглеждам множество бебета — приятелите ми се възпроизвеждат като побеснели. Но вашите имат по-

властен поглед от всички, на които съм се натъквал досега. Сякаш проникнаха в мозъка ми и го прецениха като поносим, и то донякъде. Бъркам ли, или те са особено добри представители на своя вид?

— Не, те са палета-помиярчета — отговори Спайдър.

— В такъв случай си признавам грешката.

„Този Бен Уинтроп е умно момче — помисли си Били — или по-скоро умен мъж.“ Огледа го с възобновен интерес. Челото му бе високо и леко набръчкано. Това му придаваше донякъде интелектуален вид. Гъстата му своенравна кестенява коса растеше в различни посоки, независимо от хубавото подстригване. Носът му бе възголям, дълъг, неравен — много характерен и те предизвикваше да го погалиш — като на интелигентен дог, устата му — решителна, широка, с тънки устни, а брадичката — добре оформена. Очите му имаха неопределения тъмен сиво-зелен цвят на променливо зимно море и бяха така разположени под веждите, че придаваха на изражението му прямота и надеждност, но Били изпитваше съмнения — един магнат на търговски центрове не можеше да притежава подобни качества. Бе поне с около десетина сантиметра по-нисък от Спайдър — навярно едва малко над метър и осемдесет. Движеше се уверено. Донякъде й напомняше на професор, излъчваше някаква оксфордска педантичност. Най-вероятно това се дължеше на неговата проточила се в Бостън младост.

„Как ли изглежда оная му работа, когато е възбуден? — зачуди се Били. — Господи, Боже мой! Това пък откъде ми скимна — на мен, дете съм толкова хлътнала по Спайдър, че въобще не забелязвам останалите мъже. Що за възмутителна и неуместна мисъл?“

Дълбоко шокирана от себе си, Били мълчаливо отпиваше малки глътки от чашата си с шампанско, докато Спайдър разговаряше с Бен. Най-сетне реши, че въпросът й просто доказваше колко бавно отзвучават старите навици, нищо че сега бе върна съпруга и прекрасна майка. А може би Бен Уинтроп притежаваше сексапил, пред който всяка жена се улавяше в подобни размишления? Били предпочиташе второто обяснение. Очевидно времената, когато всеки привлекателен мъж предизвикваше подобни мисли, не бяха останали далеч зад гърба й.

— Има ли някой вкъщи? — прозвънна безгрижният глас на Джиджи с увереността, че е добре дошла. Тя влезе в бляскавата сграда

с осезаемото, макар и невидимо излъчване на същество, което с пълно основание прекарва живота си, танцувайки чарлстон, същество, чието отношение към действителността носи белега на отминали десетилетия.

— Всички сме тук, мила — извика Били. — Вътре сме.

Джиджи влезе, обува в тесни кафяви кадифени джинси, напъхани в любимите ѝ меки кафяви велурени ботуши, които ѝ стигаха над колената и завършваха с широки маншети. Бледозелената ѝ кенарена блуза бе препасана с дебел златист шнур. Около врата си бе сложила рюш от ирландска дантела. Бретонът и буйната червеникава коса ѝ придаваха вид на човече от тапет, на паж, менестрел, млад принц или на момиче, предрешено за маскарад като момче.

Тя целуна Били и Спайдър и се обърна към Бен Уинтроп с обичайната си прямота. Подаде му ръка с открито любопитство в широко разтворените си очи.

— Джиджи, това е братовчед ми Бен Уинтроп. Бен, доведената ми дъщеря Грациела Джовани Орсини.

— Защо толкова официално? Защото Бен ми е доведен братовчед ли? — попита Джиджи. — В края на краищата, Били, ти издържа баща ми само една година, но мен ме търпя повече от седем. Ако една от двете ни бе мъж, можехме да сключим граждански брак. Тогава защо твоят братовчед да не е и мой, нищо че съм ти доведена дъщеря? Аз си нямам ни един и тази несправедливост трябва да приключи. Претендирам за този братовчед.

— Думите ти съдържат известна сурова справедливост — намеси се Спайдър, развеселен от смутения вид на Били. — Като си помисли човек, Бен ми е братовчед в резултат на брака ми с теб. Джиджи, защо да не се отнасяш към него като към много далечен братовчед, каквото и да означава това?

— На мен полага ли ми се глас? — Бен Уинтроп неволно пристъпи към момичето с желание да уточни какъв именно зелен оттенък притежават очите ѝ, скрити зад наежената преграда на миглите.

— Тук няма демокрация — осведоми го Джиджи и на закачливите ѝ устни се появи усмивка. „О, тя крои нещо лошо тази вечер — помисли Спайдър, докато я оглеждаше. — Дали заради новата ѝ работа или поради продължителното отсъствие на Зак, но се е скрила

зад маската на покорителка на мъжките сърца, а всички знаем, че в подобни случаи не играе според правилата.“

— А какво има тогава? — запита Бен. — Монархия ли?

— Нежна диктатура — отвърна Джиджи. — Хал и Макс създават законите, а ние, останалите, живеем, за да ги схванем и да им се подчиняваме, нали, Спайдър?

— Напълно вярно, момиченце. Как върви новото ти бачкане?

— Работата е очарователна, щура, неясна, изнервяща, любопитна, напълно подвеждаща и в същото време необикновено невинна. След като една стока е произведена от наш редовен клиент, тя наистина е най-хубавата. Ако не е, значи не заслужава дори презрение — в рекламата няма място за сиви шапки. Аз съм тъй наречената „новоначена“, следователно всички се отнасят към мен с подозрение. Освен това съм „творец“, а те са прословути със своята вятърничавост и вдетиненост в жаждата си за признание. Така че в момента не мога да върша нито добро, нито зло. Напълно се различава от „Скрупули две“ — там се работеше разсъдливо. Рекламата прилича на кръстоска между лудница и детска градина — обожавам я! Там е десет хиляди пъти по-тежко, отколкото в „Скрупули две“.

„Джиджи изглежда вълнуващо безразсъдна — помисли си Били, — като боец, като кипящо от енергия петле с наперена, блестяща външност, готово да рискува, да щурмува, да се хвърли в огъня. Нима пробутването на бански за жени с наднормено тегло е предизвикало тази метаморфоза? Или се дължи на някого в новата ѝ служба? Или просто защото е станала самостоятелна?“

— За кого работите? — попита Бен.

— За една нова, малка самостоятелна агенция — „Фрост-Рорк-Бърнхайм“. Преди са били при Колдуел в Ню Йорк. Едва ли сте чували за тях.

„Джиджи не е осведомена за най-новата история на рекламата — развеселено си помисли Бен. — Значи е постъпила при прословутите рекламни комарджии и ги смята за безобидни. Моята нова далечна братовчедка със сигурност е достойна потомка на капитаните на клипери.“

Гостуването завърши рано, тъй като Били щеше да става призори, за да храни близнаците. Джиджи не я свърташе, бе прекалено възбудена, за да се прибира. Ето защо прие поканата на Бен Уинтроп за едно питие преди лягане.

— Къде бихте искали да отидем? — запита я той. — Много е глупаво, но се налага да вземем и двете коли. Изглежда некавалерски от моя страна.

— Е, в този квартал няма кръчма — цели километри без пивници. Най-близък е хотел „Бел Еър“, но едва ли ще го намерите сам. Достатъчно е да пропуснете няколкото малки знака към хотела. Последвайте ме. — Тя надутото посочи напред и се качи във фолксвагена си.

След криволиците по тъмните пътища на Бел Еър, сякаш умишлено неосветени, та единствено шпионите да налучкат посоката, те скоро се настаниха в един усамотен ъгъл на рядко посещавания, но иначе просторен бар на елегантния лосанджелиски хотел. Тук огънат в камината гореше дори и през лятото, стените бяха обшити с дървена ламперия, скамейките — тапицирани, а зелената кожа на креслата бе обкована с гвоздеи — това бе бар, замислен да наподобява уединено мъжко убежище в някой британски замък.

— Къде живеете? — попита я Бен.

Джиджи се бе свила в ъгъла на скамейката с подвити под себе си крака и бе мушнала отрупаните с пискюли възглавнички зад гърба си, сякаш се намираще в собствената си всекидневна.

— На Холивуд Хилс.

— В апартамент?

— В малка къща — умишлено късо отговори Джиджи. Нямахше намерение да разгласява точните обстоятелства на личния си живот пред никой мъж, особено пък пред току-що срещнат. — Пристигнали сте, за да осквернявате нашия прекрасен щат, нали? Да откриете навсякъде козметични салони, ксерокси и пекарни за кроасани? Ако е така, вече сте закъснели.

— Не строя мини търговски центрове — засмя се той. — Занимавам се с големи работи: разклонения на универсални магазини, комплексни кинотеатри, вериги от бакалници, магазини за специалитети в заможните извънградски квартали, ресторанти...

— Граби и плякосвай.

— Точно така.

— По принципа, че ако не го правите вие, ще го стори някой друг.

— Несъмнено. Освен това държа винаги да се докопвам пръв.

— Много е ободряващо да се запознаеш с откровен човек — подхвърли Джиджи с присмехулна възхита.

— Откровеност е презимето ми наред със Столтънстол. Искате ли да научите повечко неща за мен?

— О, както би казал Дейвид: „Нека приключим с този личен боклук.“

— Кой е Дейвид?

— Художествен директор. Ние с него сме един творчески екип. Представяте ли си що за работа е това да събереш двама непознати в една стая по цели дни и да очакваш за една седмица да създадат печеливша рекламна кампания?

— Ще се справите ли?

— Те се обзалагат, че да. Имам чувството, че навярно, би могло... Да стане така. И по-странни неща са се случвали в рекламния бизнес.

— Звучи къде по-привлекателно от моите сегашни проблеми.

Бен Уинтроп се взря по-съсредоточено в Джиджи. По време на вечерята бе твърде погълнат от общия разговор и не ѝ обърна достатъчно внимание, но дори за секунда не забрави за нейното присъствие. Смяташе себе си, и то с основание, за изключително опитен с жените. Бе имал много от най-прекрасните в страната за известно време, докато го интересуваха. Джиджи не спадаше към нито една от познатите му категории.

Според Бен Уинтроп всички жени играеха своя игра, а тя не бе разкрила нейната, макар със сигурност да си имаше. Съзнаваше, че е циник, но всеки, който не бе циник по отношение на жените, бе нещо по-лошо — глупак. Тя не се осланяше на чара си, а можеше да го прави, и то с лекота. Не се възползваше от външния си вид повече, отколкото всяка друга жена с подобна привлекателност. И не изглеждаше да има план по отношение на него. Това, разбира се, само по себе си също можеше да е план, но тя бе навярно прекалено млада и неопитна за такъв неуловим нюанс.

— А какви са вашите сегашни проблеми? — запита Джиджи.

— Ще ми се наложи да поставя под възбрана първите си арендатори — семейство Мюлер. Моята компания, освен строител е и наемодател, а последното понякога е болезнено. „Детски рай“ е верига магазини за играчки, която е на път да бъде изместена от размаха на „Тойз ар ас“. Тя не е в състояние да се противопостави на ниските им отбивни цени, а по същество стоките им са еднакви. Имам по един „Детски рай“ в почти всичките си търговски центрове и съм приятел с ръководителите им, но от месеци, не си плащат наема.

— Колко „Рая“ прави това?

— Сто и два. Собственик съм на седемдесет и три търговски центъра, те обаче имат магазини и извън тях.

— Седемдесет и три! Господарят на търговските центрове!

— Покривам страната. А тя е голяма. Наумил съм си да строя колкото се може по-близо до най-процъфтяващите области, така че моите арендатори да въртят представителна търговия. Тогава и аз ще получавам представителни наеми.

— Къде строите в Лос Анджелис? — попита Джиджи. — „Гледа право и открито. И въпреки това погледът му, не разкрива повече, отколкото той е решил да покаже помисли си тя. — Напомня ми за баскетболните треньори, когато по телевизията ги дават в близък план по време на продълженията. Щом «игралните им лица» са си на мястото, камерата не улавя и най-незначителен намек дали са разстроени или доволни от играта на своите отбори. Дори и след като срещата приключи. Сигурно полагат доста усилия, за да изглеждат неподправени.“

— В момента строим в Санта Моника, в Кълвър сити и в Енсино. После ще се разпротра на север и на юг върху вече закупени от мен земи.

— Звучи като нашествие — тихо подсвирна Джиджи Дружелюбно ли сте настроен към нас, туземците, или сме просто вид, който възнамерявате да наблюдавате отдалеч — играчки в ръцете на боговете?

— Зависи от състоянието на кредитните ви карти.

— От планетата „Виза“ ли идвате?

— Именно.

— Ама че тъпо!

— Пък аз си мислех, че работите в рекламата.

— Само през последните два дни — възрази Джиджи. Още не съм успяла да стана коравосърдечен бизнесмен като вас. Сложете под възбрана нещо, наречено „Детски рай“, и ще се афиширате напълно.

— Казах ви, че съм откровен. Бизнесът си е бизнес в края на краищата независимо колко не ви се нрави да вършите определени неща. Чуйте, трябва да видите проектите за фасадите на търговския ми център в Санта Моника — наистина е красиво. Дадох ми разрешение да купя земята и да строя, защото в архитектурно отношение е изключителен. Нека ви ги покажа, за да спася репутацията си.

— Утре не разполагам с време да разглеждам отдавна изгубени рисунки на Леонардо — връщам се към „Индиговосините“ и към пищните жени — цял ден и цяла нощ, ако се наложи.

— Ще ни отнеме само десет минути — сега, а не утре. Нося ги у себе си... ето.

— Е, ами защо тогава допуснахте да си мисля, че не знаете пътя към хотела? — възнегодува Джиджи. — Искате да възстановите добрата си репутация, твърдите, че сте откровен, а не ми казахте, че сте отседнали тук? Ха!

— Изглеждахте така, сякаш повеждате кавалерийски щурм в пущинака — просто ви се наслаждавах, докато ви гледах. Харесвам стила ви, възхищавам се от енергичните жени — това престъпление ли е?

— Да, да — безучастно прошепна Джиджи.

— Моля?

— О, добре. И то само защото ви обявих за далечен братовчед. Сега ясно виждам, че съм постъпила твърде импулсивно, но ви оправдавам по липса на доказателства.

— Действително съм впечатлена — рече Джиджи, след като огледа подробно архитектурните планове. — Доколкото разбирам от търговски центрове, този ще е чудесен. Но в него май няма да има магазин за детски играчки.

— Навярно, освен ако не се нанесат „Тойз ар ас“, но при нашите високи наеми — едва ли.

Джиджи стана от мястото си до масичката за кафе и бавно закрачи из просторната дневна в кабинета на Бен, от която се

излъчваше разкош в двадесет и пет разцветки на кафявочервеното.

— „Детски рай“ занимаваше ли се с реклама? — попита тя.

— Тук-там, но не много.

— Хм. Вижте, Бен, през последните шест месеца ми се наложи да ходя на пет бебешки приема с подаръци при Били, при Саша и при трите сестри на Спайдър. Гостите бяха все жени — от заможни до богати — тъкмо каквито живеят около вашите търговски центрове. Никога не съм виждала такива подаръци!

Докато говореше, тя ускори крачка и поклати глава при спомена за прекалените бебешки приеми.

— Нямах представа, че съществуват подобни наистина разкошни бебешки дрешки и също такива изключителни принадлежности, след като облеклото им умалее. Освен това имаше купища баснословно скъпи играчки и неща, които май доставят повече удоволствие на майките. Бебетата едва ли биха могли да ги използват и да си играят с тях: като например старинни юрганчета, старинни детски столчета, музикални кутии, чаени сервизи за някогашни кукли. — Джиджи спря и се обърна към него:

— Виж, Бен, мисълта ми е следната: след като подаръците бъдат разопаковани, гостите неизбежно си разменят забележки колко невъзможно е да намериш нещо необикновено за приеми — далеч по-трудно, отколкото да избереш подарък за новобрачни. И тези случаи зачестяват, защото жените раждат все по-често, и то в по-късна възраст.

— Имам чувството, че ме насочвате към някакъв капан.

— Така е. Послушайте само. Дошлите на бебешки прием изпитват необходимост да ударят другите в земята — нали всички наблюдават как съответният почетен гост разопакова подаръка си. Ама че противно! Да вземем мен например. Веднъж прекарах часове в търсене на нещо наистина страхотно за Саша. Отчаях се. Най-сетне открих една книжарница във Вали, специализирана за стари детски книжки... Изкупих цялата им стока — всички издания на Оз, всички творби на Биатрикс Потър, на Харди Бой, на Нанси Дру... Подарих на Саша първото издание на „Добрата Глинда“ и вече съм спретнала необходимото количество за години напред. Пазя източника си в тайна да не би някой да ме изкопира.

— Джиджи, вашите алтруистични пориви са впечатляващи. Но не бихте ли стигнали до същността?

— Привлякох ли вниманието ви? Добре. Е, наясно съм, че живея в общество, в което всичко се преувеличава, но от само себе си се разбира, че тази мания за детски подаръци се е разпространила из всички скъпи квартали, макар и без съмнение не в чак толкова драматични размери. Но вие и сам знаете, че тенденциите водят началото си от тях. Шейкър Хайтс? Оук Форест? Бруклин? Ла Джола? Мейн Лайн? Наясно сте. Нима това не показва нуждата от магазин, в който се продават единствено представителни детски принадлежности, и то *изключително за баби и дядовци*.

— Баби и дядовци ли?

— Ама вие сте един плиткоумен ерген, Бен! Бабите и дядовците подаряват най-смехотворно скъпите неща на света. Навремето им се е налагало да се въздържат, за да не разгледят своите деца, а сега всички възбрани са рухнали. Плюс, че едната двойка винаги си съперничи най-ожесточено с другата.

— Все още не схващам — скептично рече той, за да протака.

Ерген или не, но Бен Уинтроп всяка година харчеше хиляди долари за подходящи и впечатляващи подаръци за новородените бебета, които братовчедите му неспирно произвеждаха, а също и за многобройните кръщелници, натрисани му от неговите харвардски състуденти. Рождените дни сякаш извираха ежеседмично, а Коледа бе същински кошмар. На една от секретарките му бе възложено постоянно да е в течение за положението с детските дарове и тя все се оплакваше колко трудна била задачата ѝ.

— Искам да променя „Детски рай“, да го превърна в „Скрупули“ за детски подаръци. Да го нарека... О!... О! „Омагьосаният таван“, аха, това е!... „Омагьосаният таван“ — ще го обзаведете наново, за да отговаря на името си, ще преобърнете избора на стоки с главата надолу, ще подсигурите приказни опаковки — разковничето е в добрата опаковка, кутиите трябва да носят фирмения знак; ще го направите мястото за най-хубавите, най-вълнуващите и оригинални подаръци — един вид „Тифани“ сред магазините за играчки; плюс старинни детски дрехи и вещи, каквито няма в универсалните магазини; освен това — ред по-особени дребни подаръчета, като

бебешките халки за чесане на зъби на „Тифани“ например, за хора, които не искат да се охарчват, но държат на престижа си и...

— Ох, не зная — безизразно рече Бен. Всъщност знаеше; още от мига, когато тя каза: „Скрупули за деца“, бе осъзнал, че идеята ѝ е естествена, потенциална златна мина, капиталовложение тъкмо като за него, защото търговските му центрове се намираха точно в райони, където подобни магазини ще преуспеят.

— Защо не, по дяволите? — Джиджи сложи ръце на кръста си и го изгледа предизвикателно. — Посочете ми поне една приемлива причина. Нали от вас се очаква да бъдете ясновидец?

— Говорите много бързо, мила, но осъществяването ще изисква голямо вливане на капитали.

— Според мен не капиталите, а даването под наем е по-сериозният проблем. Ако оставите Мюлерови от „Детски рай“ по местата им, докато се преобразуват из основи, те няма да стигнат до просяшка тояга и...

— А вие какво печелите от това? — запита той.

— Ясно е като бял ден! Те несъмнено ще имат нужда от реклама. Рекламата е съществена част от сделката. На „Омагьосаният таван“ ще се наложи да стане клиент на „ФРБ“ и значи аз ще допринеса за печалбата.

— Само това ли искате? Сигурна ли сте?

— Не ми се връща към търговията на дребно, много ви благодаря, но се обзалагам, че Били, тъй като това е по нейната част, би могла...

Бен я нападна, преди да е довършила:

— Джиджи, нито дума повече — никога не работя със съдружници.

— Повторете!

— Никога не работя със съдружници. От време на време ми харесва да рискувам, така че ще авансирам със собствен капитал, ще се въздържа от възбраната, ще забавя наема, колкото е необходимо, и ще наема специалист по търговия на дребно, който да работи заедно с хората от „Детски рай“.

— Ох, ох, ох!...

— Ама защо ридаете?

— Много бързате! Я задръжте малко! Нищо не споменахте за рекламен бюджет. Без реклама няма „Омагьосаният таван“.

— Какъв бюджет имате предвид? — Ако не се бе учил цял живот как да запазва безизразно изражение, щеше да се усмихне на наивността ѝ.

— Ами... хм... ние работим върху рекламна кампания за седем милиона долара просто за да продадем определена търговска марка бански на един тип жени, част от които дори не плуват... а тук се обсъжда същински взрив от деца на предпубертетна възраст. Те до едно имат рождени дни и празнуват Коледа... нека помисля... Една част ще отиде за верига от сто и два магазина... Смятам — налучкваше стремително Джиджи, — че ще имате нужда от далеч повече пари за отпечатване на реклами, за да създадете самоличност на клиента си. В края на краищата „Индиговосините морета“ притежават самоличност, а „Омагьосаният таван“ не. О, със сигурност ще са ви нужни повече пари. Ще искате реклама от национален мащаб в лъскавите списания и от местен — в градските. Освен това не бива да пропускате списанията за родители, както и женските... Да не говорим за телевизията... Да речем — дванадесет милиона през първата година. — Джиджи затаи дъх.

— Бих казал... осем. Докато траят преобразованията, рекламата няма да върви с пълен ход.

— Но, Бен, струва си да се рекламира — има сметка.

— В края на годината ще направя преоценка.

— Не зная — рече Джиджи и млъкна.

— Хайде, да чуем какво ви тежи — засмяно я подтикна той. — В края на краищата все едно няма да премълчите.

— Както се казва, не зная дали да му тегля една благословия, или да се натряскам. Уха! — Тя се строполи на кушетката, обгърна раменете си с ръце и размаха ботушки във въздуха. — Един момент — върна се Джиджи от седмото небе: — Няма да промените решението си, нали? Споразумяхме ли се или не? Нека си стиснем ръцете — настоя тя.

— Споразумяхме се. Ето, да се ръкуваме. — „Все пак тя може да поиска процент от печалбата, тъй като идеята е нейна — нищо че си стиснахме ръцете и с това склучихме сделката — помисли си Бен Уинтроп. — Пък и Били или Спайдър, току-виж, я посъветвали за това

и аз ще бъда задължен да приема. Но защо да се безпокоя отсега? В крайна сметка възможно е да греша и «Омагьосаният таван» да не се окаже златоносна мина. В най-лошия случай при загуба ще спестя от данъците.“ — Хайде да го отпразнуваме с едно питие — предложи ѝ той.

— О, не, време е да си вървя. Нямах представа, че е толкова късно.

— Ще ви изпратя до обслужващия паркинг.

Апартаментът му се намираше доста далеч от входа на хотела. Двата вървяха по мъждиво осветени пътечки с пищни цветни лехи от двете страни. Хотелът бе прочут с тях. Те се свързваха с редица тайнствени, здрачни вътрешни дворове, сред които бликаха фонтани.

Потънали в мислите си, стигнаха до последния двор. Бен спря и притегли Джиджи до себе си. Тя изненадано вдигна очи и го видя да ѝ се усмихва.

— Мила ми далечна братовчедке, вие сте голямо откритие. — Той се наведе и силно я целуна. Дори в този бегъл миг широката му уста се притисна до нейната собственически и с несъмнена страст. Джиджи цялата настръхна в мигновена съпротива. Бен незабавно я пусна, така че не ѝ се наложи да се дръпне. *Грешка* — помисли си той, ядосан на себе си, — *голяма грешка*. Какво го прихвана, та бе избързал в преценката си? Тази вечер тя го бе очаровала, но това не извиняваше глупостта му. Никога не бе изпреварвал събитията, по дяволите! Повече няма да се случи — обеща си той с хладна ярост. Гордостта му бе наранена.

— Ще ми се да видя агенцията — рече Бен с безучастен глас, сякаш нищо не се бе случило. — Кога е най-добре?

— Първо трябва да ги уведомя. — Думите ѝ прозвучаха също толкова хладно. — Още не съм мислила в такава далечна перспектива.

— Ще ми се обадите ли утре да ми съобщите? Ще се върна тук около шест.

— Несъмнено. — Джиджи забърза към осветеното фоайе, за да избегне мрака на хотелските пътечки.

Тя потегли, а Бен бавно се запъти към апартамента си, като все още размисляше над реакцията ѝ. Да, той естествено бе избрал неподходящ момент за целувка, но все пак реакцията ѝ изглеждаше прекалена. Плаха ли беше? Стресна ли се? Бе сигурен в едно — в

постъпката ѝ не се криеше нищо, насочено лично срещу него. Бе уверен, че ѝ се харесва, иначе не би я докоснал. „Госпожица Джиджи Орсини е ребус, но някой ден аз ще го реша — обеща си Бен. — Но ще го сторя с толкова търпение, с такова умение и незабележимо планиране, че тя да дойде при мен по своя воля.“ Длъжен бе — заради нейната съпротива, задето настръхна при допира на устните му. Досега нито една жена не бе реагирала по такъв начин.

„Една целувка — мислеше си Джиджи, докато караше към вкъщи, просто една съвсем естествена целувка от мъж, който не знае нищо за Зак, а ти се държа като хлапачка.“ Но защо ли се чувстваше толкова... потресена... виновна... не, а сякаш току-що бе избягнала... опасност? Е, това пък бе направо смешно. Нека бъде разумна. Докато тичешком изкачваше стъпалата към спалнята си, се спря на идеалната противоотрова за своето все още неизчезнало объркване. Ще позвъни на Дейви и ще му съобщи невероятната новина. Нищо че е късно — дори и да спи, той е неин съотборник и трябва да научи пръв.

[1] Кораб с преселници пуритани, пристигнал в Америка през 1620 г. — Б.пр. ↑

[2] Чарлс Булфинч (1763–1844) американски архитект. — Б.пр. ↑

[3] С отличен (лат.). — Б.пр. ↑

4.

— О, Джиджи, любима, не можем да живеем така — рече Зак Невски с искрената убедителност, която подтикваше актьорите да достигат неподозирани от тях висини. Любовта му към нея добавяше неотразима тежест на дълбоките чувства, спотаени в думите му. Гласът му прозвуча хрипкаво от настойчивост.

Джиджи усети внезапно и неприятно настръхване, докато двамата лежаха преплетени на леглото. Тя бе завряла носле на гърдите му и вдишваше сложната смесица от мъжествени мириси, така характерни за Зак, след като правеха любов. Чувстваше се толкова блажено удовлетворена, че сякаш летеше в безтегловност и се разтваряше клетка по клетка в някакъв благоуханен рай. Думите му развалиха магията.

Бе чувала подобни думи и преди, изречени със същата интонация. Веднъж се бе оставила Зак да я подмами да се качи на висок връх, при положение че тя едва умееше да се справя със ските. Той бе способен да я убеди да го следва навсякъде. Бяха я свалили от върха разплакана и ужасена. Бе се отървала само с едно счупване на крака и ако някой на този свят бе имунизиран срещу неотстъпчивата упоритост, твърдоглавата убеденост и великодушното диктаторство на Зак Невски, непоклатимо уверен, че по-добре от теб знае кое е най-правилно за теб самия, то това бе тя.

— Зак, мили — обади се Джиджи. Опитваше се да събере мислите си, доколкото бе възможно, както лежеше в ръцете му отпусната, благодарна, възхитително натежала, отдала му се от глава до пети. — Едва съм започнала във „ФРБ“... само от три дни съм там. Не мога да намеря свободно време. Освен ако... ами, ще дойда в петък след работа и ще се върна в неделя през нощта — това е възможно, стига самолетите да летят по разписание.

Зак неочаквано се бе върнал в Лос Анджелис късно следобед на следващия ден, след нейната среща със Саша и тя се бе натъкнала на него на вратата, когато се прибираще от работа. В подготовката за

снимането на Калиспелския епос бяха възникнали сериозни бюджетни проблеми и той заедно с неколцина свои колеги бе долетял да се посъветва с началниците от студиото, докато все още нещата не бяха тръгнали съвсем към провал. Канеше се утре цял ден да тича по срещи, а после да отлети за Монтана с решени проблеми и дисаги, претъпкани с пари.

— Не говоря за почивните дни, Джиджи — не мога да живея, когато сме разделени — рече повторно Зак. — Щом влезе тази вечер и видях мъничкото ти лице, осъзнах докрай, че *трябва* да напуснеш новата си работа, да се оженим и *да бъдеш* при мен, да сме заедно без всичките тия глупости: „Почакай, ще видим.“ Въпросът е *на живот и смърт*, Джиджи. Вършим престъпна лудост, губим си времето, през което би следвало да сме заедно, губим нещо *незаменимо*.

Тя лежеше неподвижна, а той се наведе съсредоточено над лицето ѝ с цялото си едро, мъжествено тяло. Джиджи вдигна поглед към него — към властния начин, по който главата му седеше на силния му врат, към високомерния му, дързък и изгърбен нос — лика-прилика с решителната му, вискателна уста — и мислено се приготви за съпротива.

— Зак, вече сме водили този разговор. Какво се е променило?

— Виж, когато заминах за Монтана, бях дотам погълнат от новия си филм, че съвсем забравих колко ще трае снимачното време — цели четиринадесет седмици. Дори пред себе си не признах, че ще сме разделени месеци наред, но сега, като те няма до мен, половината от удоволствието да правя филма отива по дяволите.

— Да беше помислил, преди да вземеш решението си. Снимачната ти програма не се е променила, а Бог ми е свидетел, че сме го обсъждали часове наред. — Джиджи се постара раздражението да не проличи в гласа ѝ, докато се отдръпваше от него и покриваше краката си с чаршафа.

— Така е, мила. Вината е моя. Само и единствено моя. — Изглеждаше толкова разкаян, че Джиджи се ядоса още повече. Не беше честно от негова страна да настоява на своето независимо какви грешки бе извършил и дали си ги признаваше.

— Ти засне последните си два филма в Ню Йорк и Тексас — спокойно му напомни тя — и аз не можах да дойда с теб. Срецахме се само в почивните дни, което всъщност бе сведено до нула, защото на

теб ти се налагаше да работиш и тогава. После се отвори възможност да режисираш три филма тук, в Холивуд, но ти бе категоричен, че ще се заемеш тъкмо с този.

— Защо, за Бога, не настоя да го откажа?

— Върви по дяволите, Зак! Сега пък обвиняваш мен, задето се захвана с това, за което умираше да се захванеш! — Джиджи съвсем се отдели от него и се подпря на лакът.

— Имаш право да беснееш. И аз се проклинам. Ужасно, мила. Но всичко ще се оправи, ако се оженим, не разбираш ли? Нима не е очевидно?

— Разбирам само, че ти ще имаш всичко, Зак, а аз ще се мъкна след твоя лагер. Ако ти остане някакво време наред работата ти, ще съм ти подръка... стига междувременно да не съм станала буйстваща луда.

— Стига, ангелче, не говори глупости. Такъв живот те чака там — природата е неописуема, ще си намериш приятели, жената на продуцента е чудесна и ще бъде с теб, ще се запознаеш с този-онзи в града. Ще посещаваш снимките, всъщност, току-виж, се отворила възможност да ти издействам работа в гардероба, макар да не си член на профсъюза — все ще се намери някакъв начин...

— Я млъквай, Зак Невски! — Джиджи седна толкова бързо, че той едва успя да се дръпне, та да не го удари с глава по брадата. — Предложенията ти са оскърбителни и ти би следвало да го знаеш! Ще си живея живота значи — че аз да не съм гимназистка! Просто е за чудене как пропускаш факта, че си имам работа тук.

— Да бе, да — в рекламата. Чудо голямо! — Зак приседна на ръба на леглото и заговори с очевидно презрение, което дори не се опитваше да прикрие: — Работа един път! По-добре от мен знаеш, че рекламата е узаконено мошеничество. Боже Господи, никой няма нужда от боклуците, дето се рекламират. Хората спокойно могат да си карат колите още поне пет години, да си пият хубавото уиски вместо „Къти Сарк“, да си ползват тоалетната хартия от обикновените супери и да си хапват по-евтинка вечеря пред телевизора — бездруго всичките готови храни до една са гадни. Смили се над мен; нима е възможно един вид батерии да трае по-дълго от друг?

— Говориш като някой дванайсетгодишен хлапак, току-що открил марксизма — озъби се Джиджи. Не й бе до караница, не беше я

започнала тя, но пък нямаше да го остави да я тормози и насилва.

— От три дни работиш там и вече стана сектантка — ти действително я защитаваш. — Зак се ухили при вида на заинатеното ѝ изражение. — Тоя тип Арчи, да му се не надяваш на безочието, те убеди, че рекламата е вид изкуство, и ти не го прати на кино? — Зак ѝ се присмиваше от висотата на своя Олимп, непоклатим в убеждението си, че филмите и театърът са единствените нетленни изкуства на двайсети век. — Да му беше цитирала Джордж Оруел: „Рекламата е дрънчене с тояга в помийно ведро.“

— Виж какво, Зак, нека не навлизаме точно сега в дискусии относно видовете изкуства — не се даваше Джиджи. Все още не му бе разказала за „Индиговосините морета“ и за „Омагьосаният таван“, защото се бяха хвърлили в леглото с чудовищна жадност още щом се видяха. — Погледни колко е часът. След няколко минути на вратата ще звъннат пет човека, а не можем да им отворим голи-голенички. Изкуството е вечно, а животът — кратък, така че си обуи панталоните, скъпи.

— Всъщност крилатата фраза звучи така: „Животът е кратък, изкуството — вечно, благоприятният случай — мимолетен, опитността — вероломна, преценката — трудна, така че си обуи панталоните, скъпи“ — ухили се Зак. — Обзалагам се, че не знаеш кой го е казал.

— Печелиш — отвърна Джиджи, а си мислеше, че ако човек не обича Зак, нищо чудно да се научи да изпитва неприязън към него. Един мъж с феноменална памет винаги намира начин да докаже правотата си.

— Хипократ. В една древногръцка мистерия, която режисирах в университета.

— „Преценката е трудна“, а? Ще го запомня. Какво да си облека? Къде ще ядем?

— Ами... всъщност тук.

— Как си посмял? — изохка тя. Не вярваше на ушите си.

— Любима... ще дойдат съвсем малко хора, а се налага да водим поверителен разговор... не е за ресторант... Едни бързи спагети — ти нали готвиш бързо — ще станат за пет минути...

— Зак, тръсваш се тук най-неочаквано, държиш ме в леглото цял час, чукаш ме два-три пъти, захващаш съществен разговор за бъдещето

ни, а сега искаш да ти сготвя спагети за цяла сюррия хора... Пропуснах ли нещо?

— Всъщност само два пъти — припряно рече Зак, — но си права. Ще идем някъде. Прощавай, скъпа, просто ти готвиш толкова лесно... и... няма значение. Къде ще вечеряме?

Джиджи го изгледа втренчено и поклати глава. Зак наистина бе оклюман, голямото му, красиво мускулесто тяло бе тежко отпуснато на ръба на леглото. „О, по дяволите — помисли си тя. — Защо не? Малко спагети, чаша вино... Обожавам да храня другите, а не съм готвила за никого, освен за себе си вече твърде дълго. Зак има нужда от стегнат план за бойни действия за утре. Събрал е хората си — продуцента, агента си, главния си асистент, сценариста и редактора. Тази вечер се свиква спешен военен съвет, преди да поведат войната със студиото, тъй че войските несъмнено трябва да са сити.“

— Ще забъркам нещо — усмихна се Джиджи. — Всичко е наред, нямам нищо против, дори ще ми е приятно.

Пресметна, че разполага с десет минути да си вземе душ и да нахлузи някакви панталони и тениска, преди на вратата да се звънне. Докато се бършеше, възбудено измисляше меню за седем души от домашните си запаси, а когато постави кофичката с лед и подноса с чаши и бутилки на масичката за сервиране в дневната, вече бе изобретила какви фини спагети да поднесе със сос от пасирана консервирана риба тон, миниатюрни зелени грахчета, аншоа, зехтин, пилешки бульон, накълцан магданоз и лук. Вкъщи винаги ѝ се намираше парче отлежало сирене „Романо“, което щеше да настърже отгоре. Имаше италиански франзели и кутии със сладолед във фризера, а също и зеленчуци в изобилие за една голяма салата. „Е, не е в най-подходящото време, но все ще напълни седем стомаха“ — щастливо си мислеше Джиджи, докато опитните ѝ ръце хвърчаха над дъската за рязане и сръчно се справяха с отварачката за консерви, която винаги разгромяваше недодяланите кухненски старания на Зак.

- Гълъбче, би ли ми подала още спагети?
- Душко, някъде край теб да има сос?
- Мило, да ти се намира чесън в кухнята?
- Маце, къде си сложила сиренето?

— Алергичен съм към аншоата. Да имаш консерва с доматиен сос?

— Маце, да беше извадила още една бутилка от червеното?

— Ей, някой да вижда някъде шоколадов сос?

— Даваш ли да надзърна в хладилника за ягодов сладолед?

— Спагети, гълъбче! Ние тук имаме нужда от още спагети!

— Мило, да е останала салатата?

— Трябва ми чиста чиния, душко.

— Ей, някой да вижда някъде шоколадов сос?

— Нямахте ли ягодов сладолед?

— Миличко, ще донесеш ли коняка? И няколко чаши?

— Благодаря ти, Джиджи, обядът беше наистина прекрасен, нищо че забрави чесъна, нищо че нямаше ягодов сладолед. Беше прекрасно от твоя страна да вземаш, да носиш, да наливаш и да сервираш, докато ние водехме възбудените си разговори за възрастни, толкова сложни, че никой не очакваше от теб да ги разбереш. Беше прекрасно от твоя страна да не се обиждаш, че се отнасяхме с теб като с невежа келнерка и глупава домакиня. Беше прекрасно от твоя страна да не забележиш, че никой не е обърнал внимание как точно се казваш, гълъбче, душко, миличко. Беше прекрасно от твоя страна, че не те бе еня, задето, заети с важната си работа, не си давахме труд да казваме „моля“ и „благодаря“ — мърмореше си Джиджи и търчеше от дневната в кухнята, за да въведе ред.

— На мен ли говориш? — запита Зак. Той крачеше напред-назад напълно буден и обзет от толкова силно вълнение в навечерието на предстоящата битка, че не можеше да спре на едно място.

— А, не, просто си правя компания.

— Господи, какви славни хора! Нали са славни? — Зак сияеше от ентузиазъм. Тъмните му възторжени очи, месестите му устни, изопнатата му загоряла кожа излъчваха кипяща енергия.

— Славни са — съгласи се Джиджи.

— Невинаги ще е така, мила, няма да си губим времето в тревоги за парични въпроси. От тях няма отърване, но пък славното настроение, този изключителен дух на група хора, работещи заедно, със страст, *искрящи от страст* — ето, в това ще се влюбиш ти!

Джиджи спря с купчина мръсни чинии в ръцете и се извърна да го погледне.

— И къде точно ще се влюбя в това?

— Хайде, хайде, миличка — припряно рече Зак, — в Монтана. Нали знаеш, че идваш с мен — стига, си се инатила! На моменти се правиш на глупавичка, а уж си ми интелигентно пиленце.

— Ти дори не ми даде възможност да ти разкажа какво става в моята служба. — Джиджи все още държеше чиниите.

— Добре де, какво? — примирено въздъхна той.

— Остави. Не искам да ме слушаш насила, сякаш съм ти опряла пистолет в слепоочието.

— Не че не ме интересува — възрази Зак. — Сигурен съм, че каквото и да правиш в — извинявай за израза — рекламата, то е блестящо. Но Джиджи, мила моя Джиджи, в случая това няма значение, нима не разбираш? О, пиленце, очевадно е, че ще си пощастлива при мен, както и аз съм по-щастлив заедно с теб. — Изрече думите с най-лукавия си и убедителен глас. — Слушай, любима, днешната вечеря не ти ли отвори очите? Би могло винаги да е така. *Ще ме наблюдаваш* как работя, ще бъдеш с мен на снимачната площадка всеки Божи ден, всяка минута, стига да искаш, ще се включваш в обсъжданията точно както тази вечер, ще ме виждаш как завършвам нещата си...

— А ще мога ли... да те боготворя? — Джиджи говореше тихо. Зададе въпроса си със спокойствие, в което липсваше преувеличеност.

— Ами... всъщност... през повечето време ще си отвъд страничната линия — около режисьора и актьорите се създава зона на съсредоточеност, но ще се опитам да ти осигуря възможно най-пълен достъп...

— Седни.

— Не мога, не ме свърта — възрази Зак, крачейки насам-натам като воин, принц, защитник, владетел, дотолкова оживен от усещането за собственото си могъщество, че не забеляза необичайно безизразния й глас.

Джиджи разтвори ръце и пусна купчината чинии да падне с трясък на теракотовия под.

— Седни!

— Господи, каква каша! Дай да ти помогна.

— Седни, да те вземат дяволите, Зак Невски! Остави шибаните спагети, остави шибания сос, остави шибаните *чинии*!

— Джиджи, горкичката ми, ти си преуморена — рече той хем загрижено, хем развеселено. — Хайде, любима, ще те отнеса в леглото, където ти е мястото. Зак я повдигна с лекота и я понесе към спалнята, без да обръща внимание на писъците, ритането и лактите ѝ. Тя се бореше да се освободи свирепо, но безрезултатно. Положи я на леглото. Джиджи решително се мятеше в огромните му ръце. Той целуна протестиращите ѝ устни, без да я остави и дума да изрече, макар тя неистово, но несполучливо да извъръщаше лице. Зак я превъзхождаше в боричкането и Джиджи усети как той бързо и ловко смъкна джинсите и чорапогащника ѝ, докато тя риташе, все повбесена, а целувките му заглушаваха думите ѝ. С едната си ръка той я притискаше към леглото, а с другата галеше едната ѝ гърда и ритмично я стискаше, сякаш усмиряваше някое малко животинче. Дишането му се учести от допира с плътта ѝ под тънката тениска. Джиджи се съпротивляваше все по-силно, неистово се опитваше да освободи гърдата си, но Зак с бързо нарастваща възбуда провря пръстите си под плата и я улови по-здраво отпреди. Веднъж напипал коприненото ѝ зърно, Зак я притисна още по-решително. Изстена, пронизан от желание, приповдигна се и тежко се отпусна върху нейното съпротивяващо се тяло. Непреклонно започна да трие пениса си в бедрата ѝ, с бързо движение свали ръка от гърдата ѝ и разкопча ципа си. Джиджи се опита да изпищи, когато той проникна в нея, но езикът му изпълни устата ѝ.

Ухапа езика му с все сила.

— Ей! Заболя ме! — изненадано и гневно изревава Зак, повдигна се, като все още я притискаше към леглото. В ъгълчето на устните му се показа капка кръв.

— *Махни се от мен* — изкрещя Джиджи.

— Защо ме ухапа? — сърдито викна той.

— Защото ме изнасилваш, гадно копеле такова! — Джиджи се задъхваше от обида.

— Да те изнасилвам? Я не се будалкай — искаш ме, та пушек се вдига! Умиращ си за него! Имаш нужда от някое и друго чукане, та дано ти мине кофтито настроение. Ти чисто и просто изискваш всичкото ми внимание. Цяла вечер не спря да си въртиш задника пред очите ми. Налагаше се да проведе тази среща, а ти не спря да ми завиждаш. — Зак я пусна, изправи се и я загледа свирепо.

— Боже мой, ти наистина, действително не ме познаваш — избухна Джиджи. Резултатът от дълго отлаганото несъзнателно пресмятане бе вече повече от очевиден — почти никаква изненада, а скръб, болка и силен гняв. — Забелязваш единствено себе си — голям като слънцето и два пъти по-бляскав. Всичко на този свят се явява функция на Зак Невски — като се почне с интересите ми и се свърши с моите чувства. Всичко, което *бих могла* да бъда, всичко, което съм, е само отражение на твоето величие.

— Не е вярно! Ние се обичаме — ето кое е важно!

— *Беше* важно — рече Джиджи по-скоро на себе си. — Опитах се да го превърна в най-важното нещо в живота ми и за известно време това бе възможно... но вече... е изключено. Не съм в състояние да живея само за теб, нима не разбираш? Не ще позволя да ми се случи подобно нещо. Колкото по-дълго живеем заедно, толкова по-лошо става. Най-сетне осъзнах до каква степен сме несъвместими. Ти току-що се опита... ти каза... не, Зак, ти провали всичко.

— Джиджи, не драматизирай нещата, за Бога. — По лицето на Зак се изписа ужас. — Превръщаш една дреболия, една лоша вечер в нещо голямо. Какво искаш да направя? Просто ми кажи... Вече няма да те карам да напуснеш работата си... Ще я вземам на сериозно, Бог да ми е на помощ дори ако това ме довърши... Ще обръщам внимание на нуждите ти... Ще бъда точен, грижлив и внимателен и тям подобни, Джиджи, кълна ти се. Ще се променя!

— Не ти вярвам. Нямам ти доверие. Предлагаш ми единствено лъжи и лицемерие. — Джиджи стана от леглото и отиде до шкафа. — Искам да си идеш и никога да не се връщаш — рече му тя сдържано, с безжизнен, но решителен глас, докато му подаваше пуловера и сакото. — Не си прави труда да си вземаш ключовете — ще сменя бравите. — После излезе от спалнята, прекоси дневната и застана на площадката към стълбите в очакване той да си тръгне.

— Джиджи, не се дръж като диване, още не сме свършили разговора си — извика ѝ Зак.

Тя се извърна и впи в него непреклонния си поглед, който се изпречи помежду им като метална преграда.

— Ти вече не живееш тук — заяви му Джиджи със силен и висок глас.

— Глупавото ми идиотче... ама как може да си толкова глупава — изохка Зак, докато се двоумеше на върха на стълбата. — Само задето трябваше да сготвиш някаква си мижава, гадна вечеря...

— Махай се. Махай се, преди да е станало по-лошо.

— По-лошо не може да стане — примоли ѝ се той, та тя да усети копнежа му.

— Просто си върви. Върви си!

Едва след като си бе отишъл, рукнаха яростните ѝ, сърцераздирателни сълзи, но Джиджи нито за миг не промени решението, което Зак я бе принудил да вземе.

Юридическите дела на Джош Хилман рядко го отвеждаха в Ню Йорк. Ето защо за него бе станало правило, щом се озовеше в Манхатън, да обядва с други адвокати, с които работеше от разстояние; по този начин затвърждаваше връзките, поддържани месеци наред по телефона и чрез писма.

Днес, в деня, когато Джиджи и Дейвид представяха идеите си за „Индиговосините морета“ пред Арчи, Байрон и Виктория, когато Зак Невски опитваше да измъкне още пари от упоритите шефове на студиото, когато Саша Невски отиваше на изложение за копринено бельо с надеждата да намери нещичко за току-що сгодената дъщеря на свой съдружник, Джош Хилман седеше в частната трапезария на фирмата „Уесткот, Роузънтал, Кели и Кинг“. Бяха поканени на обяд няколко от по-младите съдружници, тъй като на Джош щеше да му се наложи в бъдеще да работи с тях.

Водеха неангажиращ, лек разговор, към който умишлено ги предразполагаше Джош, за да прецени характерите на младежите, а не юридическите им способности — ако мозъците им не бяха изключителни, те никога не биха се озовали в тази просторна, висока стая с ламперии. През идните години щеше да се нуждае от стабилни, практични сведения за това доколко свестен бе всеки от тях.

Разговорът се простираше от ловенето на риба с плувка до тропическите острови, от Роналд Рейгън до бавния строеж на Тръмптауър, от отглеждането на паленца до възпитанието на деца, от състоянието на фондовата борса до романтичните похождения на младежите. Джош оживено участваше в беседата, но без да разкрива

нищо от личния си живот, освен привързаността си към порасналите скай териери. Намираше се тук, за да подбира, да слуша, да поглъща и да изучава.

Кент Роузънтал и Бил Уесткот поздравиха един младеж на име Том Ънгър, очевидно всеобщ любимец, за неотдавнашния му годеж.

— Бяхме убедени, че Том никога няма да се ожени — обясни Кент на Джош.

— Опитах се да го представя на племенницата на жена ми, но той ми отказа и рече, че сърцето му било разбито — разочаровано забеляза Майк Кели. — А после взе, че намери Хелън.

— Сърцето ми наистина *беше* разбито или поне сериозно наранено — възрази Том Ънгър. — След като Саша изчезна, почти цяла година не се срещях с никого.

— И на това му викаш постоянство? — запита Кент Роузънтал.

— От десети клас насам не съм оставал толкова дълго без гадже.

— Том е безнадеждният романтик в нашата служба — ухили се Бил Уесткот. — Всяка адвокатска фирма има нужда от такъв. Но само от един.

— Коя Саша? — Сърцето на Джош се разтупка лудо.

— Саша Невски. — Ънгър тъжно поклати глава. — Хелън, годеницата ми, е фантастично момиче и ще ми стане чудесна съпруга, но аз съм първият, който ще се закълне, че тя не е Саша. Саша беше неповторима.

— В какъв смисъл? — небрежно попита Джош.

— Ами... няма значение, това е стара история. Наистина.

— Хайде-хайде, Том, всички сме чували за неповторимата Саша — момиче, каквото се среща веднъж на един милион. На Джош можеш да разкажеш засмя се Майк Кели на неохотата на Том. — Джош живее в Холивуд — с нищо не можеш да го шокираш.

— О, добре. Сега, след като срещнах Хелън, ми се струва чак невъзможно, но това блестящо създание Саша напълно ме бе омагьосало — започна Том. — Въпросът е там, че в живота ѝ редом с мен винаги имаше още двама и тя не го криеше. Дори не се и опитваше. Наричаше себе си „Голямата мръсница“. Правеше този факт публично достойние, и то с гордост, не се шегувам. Тя чисто и просто се присмиваше на изражението ти и те предизвикваше да ѝ възразиш. В това имаше нещо, кажи-речи... непорочно... в тази откровеност.

— А вие възразявахте ли й? — запита Джош със странно изражение.

— Естествено. Ненавиждах положението си, но не се отказвах. Останалите — също. Саша си имаше начин да накара мъжете да забравят за териториалните си права. Претендираше за този вид свобода, както би го сторил някой мъж, и човек просто не можеше да спори с нея. Бог ми е свидетел, че се опитвах, но безуспешно. Навярно следва да се позова на временната си невменяемост. От друга страна, все още се питам дали Саша все пак не бе права — може би необвързаната жена *трябва* да разполага с пълна свобода. Момчетата тук не могат да ми изтъкнат никакъв довод, защото са истински шовинисти в това отношение.

— Том е нашият защитник на гражданските свободи — засмя се Майк Кели от сърце.

— Искате ли да се ожените за нея? — реши се да попита Джош.

— Тя не се интересуваше от брак... което излезе за добро, като се има предвид, че срещнах Хелън.

— А какво стана със Саша?

— Нещо съвсем странно. Един ден изчезна и оттогава нито съм чувал за нея, нито съм я виждал. Нито писмо, нито сбогом. Където и да е, надявам се, че е щастлива. Тя беше... направо забележителна.

— Нали ти казаха, че е безнадежден романтик — заключи Бил Уесткот. Коняк, Джош?

— Не, благодаря. Колкото и да ми е приятно с вас, господа, налага се да тръгна.

— Джиджи, изглеждаш така, сякаш не си спала три дни и три нощи. Ще издържиш ли на представянето? — завайка се Дейвид Мелвил, като я видя. Джиджи носеше черно поло, мушнатото донякъде старомодно в черните й панталони от рипсено кадифе. Очевидно и двете дрехи бяха толкова стари, колкото и очуканите й черни кожени ботуши. „Прилича ми на сираче от осемнайсети век, дадено да чиракува при някой коминочистач — помисли си той, — като се изключат модните й огромни слънчеви очила.“ Беше бледа, не си бе дала труда да се погрижи за косата си, която се вееше край изнуреното й лице, сякаш въобще не я бе вчесвала тази сутрин. Дори не си бе

взела обичайната поничка от безплатното гише в централния коридор. Там по всяко време на деня се трупаха служителите от агенцията и често тъкмо там им хрумваха някои от най-добрите идеи, докато се мотаеха наоколо, бърбеха и клюкарстваха, похапвайки кифлички и плодове.

— Прекарах зле нощта. Навярно съм яла нещо развалено. Чисто и просто съм изморена.

— От нерви е, но не искаш да си го признаеш. Прекалено дълго изчакваме и се тревожим. Де да бяхме минали с представянето вчера, когато проектите ни бяха още топли-топли, току-що снети от чертожната дъска, ама не — те всичките били ужасно заети с другите екипи. По дяволите!

— Не съм разтревожена — мрачно възрази Джиджи. — Все ми е тая. Ако ги харесат, добре, ако не — пак добре. Животът продължава.

— О, чудесно! Значи ти си от ония, дето се утешават с „Все ми е тая“, когато всъщност се тресат от нерви — меко я смъмри Дейвид.

— Мисли каквото искаш.

— Ще ти помогне ли един валиум?

— Какво ще ми стане от него?

— Ще те поуспокои, дявол да те вземе! — Партньорът ѝ прокара пръсти през и без друго разрошената си коса и тя съвсем щръкна.

— Глътни си хапчето ти, Дейви — имаш нужда. — Джиджи разсеяно оправя прическата му.

— Вече си взех. Хайде, Джиджи, след минутка те ще се съберат в заседателната зала — няма да стоиш със слънчеви очила на представянето, нали?

— Нещо са ми се инфектирали очите. Изглеждам ужасно.

— Ах, горкичката ми, напрежението ти се отразява на очите, а? Аз пък се обривам. Виж какво, дори и да не харесат материалите ни за „Индиговосините морета“, което е изключено, ще подскочат от радост за „Омагьосаният таван“.

— Тъхъ — мрачно се съгласи Джиджи.

— Напред, ходом марш! — ревна по военному Дейвид.

— Добре.

— По дяволите, щях да се чувствам по-сигурен, ако ми бе отдала чест.

— Добре. — Джиджи отпуснато отдаде чест, поразмисли и измърмори „сър“.

— Караш ме да съжалявам, че те помолих.

— Дечица, улучили сте! — Арчи възбудено скочи на крака, след като Джиджи и Дейвид приключиха с идеите си за „Индиговосините морета“, илюстрирани от скиците на Дейвид.

— Ако това не ни спечели клиента, нищо друго няма да го спечели — съгласи се ентузиазирано Байрон. — Поздравления!

— Не ми се ще да ви поливам с леден душ — хладно се обади Виктория Фрост, — но в желанието си да изюдите дебелите жени да си мислят, че в тлъстините се крие нещо обаятелно, сте успели напълно да пренебрегнете основните характеристики на изделието, причината, поради която тези жени купуват банските: прочутите им мрежести подложки, патентованата им кройка сутиени, здравите им разтегателни тъкани и огромния избор от различни размери. Ето какво продават в „Индиговосините морета“, а не евтини имитации на София Лорен.

„Ама че агитаторче, ама че безочлива надута пуйка се оказа тази госпожичка Орсини“ — помисли си Виктория със злобно, отмъстително пренебрежение. Арчи и Байрон бяха дали мило и драго да наемат напълно неподходящ човек. Тя го бе разбрала още в мига, когато я съзря. Виктория нямаше нищо против жените в творческите екипи, но у Джиджи се съдържаше нещо, което бе усетила инстинктивно и възненавидяла от самото начало, нещо, предизвикано от нейната наперена поза, от липсата на благоговение пред властта и положението на Виктория, от безпочвената ѝ самонадеяност, основаваща се единствено на нахаканата ѝ младост — тази непокътната и неопетнена младост с нейните идиотски илюзии, че морето е до колене. Ще ѝ дойде умът в главата, но междувременно се налагаше да се занимае с нея. Не вършеше особена работа и фактът, че Джиджи достатъчно хитро си служеше с очевидната влюбеност на тия трима глупаци Байрон, Арчи и Дейвид.

— Знаем всичко това, Виктория. — Дейвид наруши кратката тишина, възцарила се след нейната забележка. — Но тук се стремим към нещо по-различно, та на жените да им припари под краката и те да се втурнат в магазините и с любопитство да разгледат етикетите на

„Индиговосините“ — там ще се съдържа цялата тази техническа информация. Не ни се щеше да претрупваме текста на рекламата за модното изделие.

— На грешен път си, Дейвид — отвърна Виктория. — Увлякъл си се от възможността да създадеш прекрасни картини, да пробуташ цвърченето на пържолата вместо самата пържола. „Индиговосините“ бански са по-скоро пояси за плуване, отколкото модна стока. Не можем да покажем работите ви на преговорите. „Индиговосините морета“ си търсят нов маркетингов партньор, а не Франсис Форд Копола.

— Извинете — намеси се Джиджи, — но всички характеристики, за които споменахте, се срещат в сегашните им реклами, Виктория. Защо ще търсят нова агенция, ако са доволни от тях?

— Когато човек е работил в този бизнес колкото мен, Джиджи, той се научава никога да не пита клиента си защо преразглежда поръчката си. Понякога причината няма нищо общо с текущата кампания, а се дължи на вътрешни проблеми, на лична политика. Но всеки от нас трябва да се възползва от здравия си разум: не бива умишлено да пропускаш силните им страни.

— Виктория — обади се Арчи, — работите на Дейвид и Джиджи са толкова свежи и прелестни — като плод, който ти идва да захапеш. Защо, за Бога, да не ги пуснем?

— Различни са, Виктория, последен „писък“ — грабват вниманието. „Индиговосините морета“ се набиват на очи от години, на хората чак им се повръща от техните мрежести подложки — дори от самото им название ти идва да се обърнеш и да си идеш — възнегодува Байрон. — А това тук е *сочно!*

— Банските за дебели жени не могат да бъдат сочни, Байрон — осведоми го Виктория и омаловажи думите му с едва забележима гримаса на устните си. — Нито пък дебелите жени могат да бъдат „сочни“.

— Къде е написано подобно нещо? — Джиджи ядосано скочи на крака. Кипналият, силен, желан яд отклони мислите и съсипаната ѝ душа от съзнанието, че на света съществува някой си на име Зак Невски. — Къде, дявол го взел, е написано такова нещо?

— Вижте какво, Джиджи — сгълча я Виктория с ледена надменност, — това тук е представяне, а не улична свада.

— Никакви „Вижте какво, Джиджи“! Вие продължавате да говорите за „дебели“ жени, след като ние използваме думата „пищни“; проявявате такава шибана снизходителност, че ми е ясно — в дъното на душата си вие смятате, че те нямат право да плуват. И за да не рискувате, предлагате на клиента каквото се изисква според вас — ако това е реклама, не ми е тук мястото!

— Не се съмнявам — проточи Виктория. — Май ще се наложи да преразгледаме материалите на Кери Джоун, а също и работите на Джон и Лу. Голяма част от тях съвсем не бяха лоши. По мое мнение избързахме с отхвърлянето им. Или във „ФРБ“ предстои престрелка, ако Джиджи и Дейвид не се захванат за работа.

— Виктория! — Байрон не вярваше на ушите си. — Наехме Джиджи точно за работата, която те с Дейвид ни показаха. Какво те прихваща?

— Защо не поговорим насаме, Байрон? Смятам, че можем да извиним Дейвид и Джиджи и да ги пуснем. — Виктория седеше спокойно на мястото си, ровичкаше из дамската си чанта и не обръщаше внимание на двамата от творческия екип.

— Не съм свършила — изстъпи се пред нея Джиджи. — И вече не съм дете, та да ме извиняват, задето ставам от масата.

— Джиджи... — обади се Арчи.

— Няма да напусна, Арчи. С Дейвид ще направим необходимите промени за рекламата на „Индиговосините“.

— Наистина ли? — изненада се Арчи от бързата ѝ капитулация.

— Не е кой знае какво — отвърна Джиджи. Вдигна рамене и обузда гнева си. Битката не бе приключила, а каквото и да представляваха престрелките във „ФРБ“, тонът им нещо не ѝ допаднаше. — Има още нещо. Преди два дни издействах нова сделка с Бен Уинтроп, собственика на търговски центрове. Обеща ми осем милиона долара за кампания за създаване на имидж на верига представителни магазини за детски играчки, наречена „Омагьосаният таван“.

— *Издействали сте нова сделка!* — Виктория пое дъх и пребледня. — А мога ли да попитам кой ви упълномощи за това?

— Аз сама, госпожице Вики.

Дейвид зяпна. Арчи и Байрон се вцепениха от необмисления и агресивен тон на Джиджи.

— Госпожице Вики, ако това ви създава проблеми — продължи тя, — ще си сложа поръчката за осем милиона долара в малкия джоб и ще намеря агенция, която да я иска и да оцени работата ми. Аз разработих „Омагьосаният таван“ и той върви заедно с мен.

— Да, наистина. Колко сте предприемчива! Чудя се, защо никога не съм чувала за подобна верига? Навярно сте я измислили на прима виста?

— Действително — рече Джиджи с ръце на кръста.

„Господи — помисли си Дейвид, — как така за секунда се превърна от коминочистач в пират?“

— Не сте я чували — продължи Джиджи, — защото не съществува. Има сто двадесет и два банкрутирали магазина, наречени „Детски рай“, повечето от които се намират в търговските центрове на Бен Уинтроп. Той ще инвестира в тях, ще ги остави на местата им, изцяло ще обнови маркетинга им, ще ги обзаведе наново от пода до тавана и ще ги рекламира като кръстоска между „Скрупули“ и „Тифани“ за детски подаръци — ще ги превърне в места за всичко най-ново за бебета и деца от предпубертетна възраст.

— Значи в действителност поръчка за „Омагьосаният таван“ не съществува, нали? — нахвърли се Виктория върху нея. — Само едни „ако“, така ли? Преди да започнат рекламата си, те трябва изцяло да се реорганизируют, преправят, преоборудват, презаредят със стоки, да вложат цяло състояние, а вие нямате гаранции, че това ще стане, нали? А дори и да стане, ще отнеме месеци, година, а може и повече. Никой опитен в рекламата не би провъзгласил това за нов бизнес.

— Имам споразумение с Бен Уинтроп. — Гласът на Джиджи прозвуча по-уверено от всякога.

— И какво ще ни донесе то? Можем ли да го внесем в банката?

— Щом не ви изглежда достатъчно солидно, само кажете — пламна Джиджи. — Чувствам се удовлетворена.

— Бен Уинтроп ли? — проточи замислено Виктория. — Той май е роднина на мащехата ви? Значи за тази възможност ще благодарим на семейните ви връзки. Ако въобще се отвори такава възможност, в което доста се съмнявам.

— Сигурна съм, че за семействеността в бизнеса вие знаете безкрайно повече от мен — отвърна ѝ Джиджи, — или поне така ми каза Бен, докато ме осведомяваше за произхода ви, госпожице Фрост.

— Джиджи се чувстваше истински освежена, сякаш през нощта бе спала до насита.

— Не ми се ще да прекъсвам задушевната ви беседа, госпожи, но не ви ли се струва, че тя може да почака? Нали всички сме заринати до гуша в работа? — отчаяно се намеси Арчи.

— Засега свърших — рече Джиджи, глуха и сляпа за всеобщото вцепенение в стаята. — Хайде, Дейви, имаш един обед от мен.

— Колко ще продължи? — попита Джиджи след няколко дни, докато оставяха колата на Дейвид на обслужващия паркинга пред „Бевърли Уилшър“. За случая „Индиговосините морета“ бяха наели две стаи в хотела — едната за самите преговори, а другата — за поверителните разисквания на директорите си. Ръководителите на преговорите — Виктория, Арчи и Байрон — идваха след тях.

От „Индиговосините“ казаха, че най-много час и половина. Но ние ще влезем веднага след като обядват. Значи вече са изслушали други две агенции тази сутрин, хапнали са и още не са се изморили. Улучили сме идеалния момент.

— Значи общо изслушват четири представяния — едно след нас?

— Не зная. Може за утре да са поканили и други агенции. Или пък да е било вчера. А и да са запланували три за днес заранта... никога не казват.

— Прилича ли на насилствено побратимяване? — Джиджи се вкопчваше в подробностите от предстоящото напълно ново за нея преживяване, за да заглуши сценичната си треска.

— Изглеждам ли ти като човек, който прави опити да стане член на някое братство?

— Не. Ами аз?

Джиджи си бе избрала облекло с надеждата, че то обединява ефективността на твореца със съзнанието за значението на клиента — а всъщност и за значението на цялата промишленост за бански костюми. Бе съчетала някои неща на Принс от различни каталози на „Скрупули две“: тясна зелена вълнена пола, която се разширяваше като камбана около подгъва, блуза на бели и зелени райета с буфон ръкави, якичка, подобна на тиролските, и малка жилетка от червено кадифе, небрежно разкопчана над старинния ѝ тежък сребърен колан от Санта Фе. В

последния момент тази сутрин бе допълнила тоалета си с крещящо червени каубойски ботушки от кожа на алигатор, с които изглеждаше по-висока.

— Приличаш на персонаж от „Музикални звуци“, съчетан с друг — от „Шейн“.

— Божичко, не бях помислила за това — ужаси се Джиджи.

— Не, не, така е добре. Великолепно! „Музикални звуци“ се харесва на всички. Вдъхва увереност. Направила си сполучлив удар върху подсъзнанието. Дори Виктория не се възпротиви на вида ти по време на репетицията. Смяташ ли, че моят единствен костюм върши работа?

— Приличаш на Грегори Пек в „Римска ваканция“. Направо си красив.

— И ти, мила Джиджи, си красива. — „Боже Господи — помисли си Дейвид, — бих ходил на преговори всеки ден, само и само да я наричам «мила» и «красива», без сатанински извитите й вежди да подскачат от изненада.“

— А кога ще ни уведомят за резултата? — попита Джиджи за десети път тази седмица.

— И това не можем да предвидим, мила Джиджи — отвърна й той също за десети път. Знаеше, че тя е прекалено умопомрачена, та да забележи второто „мила“. — Те ще си преценят кога да съобщят кой печели. Днес, утре или след две седмици. Който и да получи поръчката, новината ще се разнесе със скоростта на светлината.

— В това има нещо дълбоко зловещо.

— Никой не получава поръчка за седем милиона долара току-така. Такава е цената на играта. Садистично е, но бас държа, че всяко производство съдържа подобни жестоки ритуали.

— В „Скрупули две“ ги няма.

— Е, там сте били само хора от семейството.

— Как мислиш, дали да не се помолим?

— Аз съм конгрегационалист ние не се молим за успех в бизнеса. Или поне така ми се струва.

— Какво значи конгрегационалист?

— Кротка, либерална разновидност на универсалното протестантство. Ние обичаме всички, Джиджи, особено теб — пламенно обясни Дейвид.

— Тоя асансьор работи ли или не? — нетърпеливо попита Джиджи, когато Арчи, Байрон и Виктория се присъединиха към тях във фоайето. Арчи и Байрон бяха пременени в умопомрачителни костюми от Армани. Виктория бе по-строга и по-делова от всякога в тъмносиния си костюм. Той би могъл да е собственоръчно творение на Валенсияга, ако моделиерът не бе предпочел в разцвета на силите си да приключи с изработването на дрехи, тъй като малкото жени, които намираше достойни за дарбите му, вече не бяха между живите.

Не си даваха труд да се преструват, че водят разговор помежду си. Качиха се до стаята на третия етаж. На вратата Виктория бе приветствана от изпълнена с достойнство жена на средна възраст, която се представи под името Джейн Феърбръдър, административна секретарка на президента на „Индиговосините морета“ Джордж Колинс.

— Настанете се удобно — покани ги Джейн Феърбръдър с приятна и абсолютно безучастна усмивка. — Шефовете ще дойдат малко по-късно. Желаете ли чай или кафе? Не? На масата ви има кани с вода. Ако свършат, обадете ми се.

Джиджи внимателно огледа стаята. В единия ѝ край стояха столове за публиката, а в другия — проста маса с пет стола зад нея и с по един триножник от двете страни.

— Само допирай устни до чашата — изсъска Арчи в ухото ѝ. — Устата ти все едно ще си остане пресъхнала, а не е приятно да ти се допишка точно наред преговорите.

Виктория се настани на стола в средата, Арчи и Байрон седнаха от двете ѝ страни, а Джиджи и Дейвид с огромните си кожени папки, в които грижливо бяха подредили рекламните си в естествена величина, се разположиха от двете им страни.

След малко от съседната стая започнаха да влизат хора. Виктория се изправи, за да представи групата си.

Първи влязоха тримата братя Колинс, собственици на „Индиговосините морета“: Хенри, Джон и Джордж, който бе най-възрастният и очевидно най-влиятелният от тях. Последваха ги директорът по маркетинга със секретаря си и рекламният директор със своя сътрудник. След като братята заеха местата си на втория ред, зад тях се настаниха три облечени в тъмни дрехи тантурести възрастни жени. Навярно бяха секретарки на собствениците, защото всяка

държеше стенографски бележник и молив. Виктория им кимна благосклонно, но очевидно не ги познаваше, а никой от братята Колинс не ги представи на екипа от „ФРБ“.

„Братята Колинс — помисли си Джиджи — или наемат секретарките си заради квалификацията им, или пък съпругите им ги наемат заради тяхната безопасност.“ Доколкото можеше да съди, и тримата мъже бяха малко над тридесетте и до един, независимо от силната семейна прилика представляваха различни варианти на мургавата мъжка хубост. И бяха олицетворение на невъзмутимостта. Никога не бе виждала подобна безстрастност. На лицата им не бе изписано нито дружелюбие, нито враждебност: те не изразяваха абсолютно нищо, освен непоклатимо внимание в почти немигащите им тъмни очи под тъмните им вежди.

Мускул не трепна по тях и когато Виктория се развихри: как „Фрост-Рорк-Бърнхайм“ с талантливите си изследователи и модерните си технологии е най-квалифицирана да създаде и утвърди рекламите на „Индиговосините морета“, колко тясно ще си сътрудничи с компанията производител на бански костюми със седалище в Сан Франсиско, как всеки от тях незабавно ще вземе самолета и при най-малкия знак за дообмисляне дори на най-незначителните подробности, колко идеално подхожда агенцията на компания като тяхната.

„Говори впечатляващо, силно и гладко, бие направо в целта“ — помисли си Джиджи. Не беше виждала Виктория Фрост в такава светлина и ѝ се дощя да изръкопляска, когато тя си седна. Джордж Колинс ѝ благодари съвсем кратко.

Арчи и Байрон се изказаха един след друг, разкривайки и останалите страни от историята на „ФРБ“, включително и опита си от работата в Ню Йорк, младостта и силата на агенцията, новаторския подход към поръчките от последната година. Те изтъкнаха колко полезен може да се окаже за братята Колинс творческият капацитет на работещите в нея. Споменаха за създадения от Джиджи каталог „Скрупули две“ и за трите награди за изобразителното изкуство, „Белдинг боул“, присъдени на Дейвид. Бяха не по-малко убедителни от Виктория, а коренно различните им индивидуалности се обединяваха по такъв привлекателен начин, че Джиджи се изненада как не е постъпила още при първата им покана. Явно пред нея бяха пестили енергията си за евентуални бъдещи клиенти.

Щом Байрон завърши словото си, Джиджи отпи малка глътка вода. Изпитваше отчаяна потребност да посмуче кубче лед. Устните ѝ се бяха слепнали, а устата ѝ пресъхнала. Ех, ако Дейвид седеше до нея, щеше да стиска потната ѝ длан под масата.

Тя се опита да се съсредоточи върху клиентите и да открие някакъв знак, поне нещичко, по което да си проличи, че са донякъде впечатлени, а не са просто изключително любезни безсловесни и безизразни мимове. Съзря единствено чувство за собствено достойнство, тежест и наконтеност, с която оставяха далеч зад себе си Арч и Бай. Костюмите, ризите, вратовръзките, обувките, прическите и дори ноктите им минаваха границите на съвършенството, ако това въобще бе възможно. „Те превъзхождат дори изискаността и елегантността на собствения ми баща Вито Орсини“ — помисли си Джиджи.

Bella figura. Щом тези думи изникнаха в съзнанието ѝ, тя осъзна, че братята Колинс са потомствени италианци. Нито един американски бизнесмен без италианска кръв в жилите си не би прахосал толкова пари, време и внимание за външния си вид. Да покажеш bella figura независимо как всъщност стоят нещата бе италианска традиция, която се простираше както сред благородниците, така и сред селяните. Бе виждала как баща ѝ поддържа своята bella figura дори когато се бе превърнал в посмешището на Холивуд, затънал в дългове и едва свързващ двата края на вересия... Арчи я сръга с лакът в ребрата и тя осъзна, че Байрон току-що бе казал:

— А сега нашият творчески екип Джиджи Орсини и Дейвид Мелвил ще ви покажат рекламите, които сме подготвили.

Джиджи стана. Усещаше се лека като стрела, излетяла от лъка. Дейвид щеше да държи тежките картони, а тя щеше да обяснява — нали той бе художникът, а тя редакторът. „Но първо — помисли си момичето пламнало — да проявя малко национална гордост. Тези братя са трима млади витоорсиновци и ни най-малко не ме плашат. Ни *най-piccolo*.“

— Аз се казвам — бавно и гордо изрече тя, като гледаше Джордж Колинс право в очите — Грациела Джована Орсини. — Джордж Колинс премига. Джон Колинс премига. Хенри Колинс премига. Джиджи забеляза, че дори секретарките си размениха бърз поглед.

Дейвид я изглежда смаяно, но откъде можеше да знае един конгрегационалист колко важно е да си италианец?

През следващите петнадесет минути тя им показва над десетина реклами, обединяващи всички характеристики според изискванията на Виктория. Бяха придружени от нейния проникновен, борбен текст и скиците на Дейвид. Изобразяваха жени, които наистина не бяха съвсем кльоцави, но едва ли надвишаваха с повече от четири килограма идеалното тегло на топмоделите леко закръглени, привлекателни, силно идеализирани и приемливи за Виктория Фрост.

Това бяха добри реклами, но не бяха големи реклами. Знаеше го Джиджи, знаеше го и Дейвид. Бяха далеч по-добри от сегашните, които „Индиговосините морета“ разпространяваха, но все едно не грабваха окото. Тя свърши, загледа братята Колинс и видя Джордж едва забележимо да вдига рамене. Сякаш го чу как отхвърля наум предложенията с едно „Ех!“. Джиджи владееше езика на движенията на италианците. Незабавно разбра, че той е преценил работите и не ги е сметнал за изключителни: добри, но не и завладяващи.

Вдигна очи към Дейвид и му смигна, както се бяха уговорили. Той се извърна и отвори ципа на другата папка. Една по една тя показва на публиката първоначално създадените от тях реклами. Нито веднъж не погледна към масата зад гърба си.

На всеки картон бе снимана една красива бивша манекенка, която се бе оказала с далеч по-изобилна *abbondanza*, отколкото и двамата си бяха представяли в началото. Тя несъмнено бе... с наднормено тегло... дори с прекалено наднормено според женските критерии, но излишните килограми й стояха някак добре — стегнато и грациозно, и невероятно естествено. *Пиццо*. Последните две реклами бяха нови. На едната щастливата, сочна манекенка се подаваше наполовина от водата и държеше за ръка един хубав, напълно облечен и очевидно очарован каубой. Текстът гласеше: „Ела при мен — водата е *Abbondanza*.“ На втората манекенката и каубоят стояха до рамене във водата, прегърнати и щастливо засмени, а отдолу пишеше: „Мен ли се радваш да видиш или моята *Abbondanza*!“

В залата се възцари тишина. Джордж Колинс благодари на Джиджи. И пак към нея адресира въпроса си:

— Ще ни извините ли — ще се оттеглим за малко?

— *Prego* — отвърна Джиджи. „*Prego*“ бе една от малкото италиански думи, на които я бе научил баща ѝ — най-полезната, спасителна при всякакви обстоятелства. Тя означава всичко от „заповядай, бъди мой гост“ до „разбира се“, „извинете“, „имате ли нещо против да мина пред вас“ и „непременно“.

Зад себе си момичето по-скоро усещаше, отколкото виждаше как Виктория изпраца отровни лъчи към главата ѝ.

— Другаде ще обсъдим станалото — сподавено рече Арчи. Той, Байрон и Виктория седяха, потънали в пълно мълчание. Джиджи и Дейвид ненужно дълго и прецизно подреждаха картоните в папките. Не смееха да се спогледат от страх да не прихнат като луди. Нямаха какво да губят.

Вратата се отвори и всички от „Индиговосините морета“ заеха местата си, с изключение на една от секретарките, която се настани до Джордж Колинс.

Той посочи към нея с широка усмивка:

— Искам да ви представя своята майка синьора Елеонора Колона — съобщи президентът. — Всички ние работим за нея. Мамо?

— Харесах работите ви — рече госпожата строго и одобрително и обходи с поглед представителите на „ФРБ“. Още щом отвори уста, си пролича властната личност. — Двете ми по-малки сестри харесаха работата ви — обърна се тя към седналите отзад две жени. — Синовете ми харесаха работата ви. Аз съм създател и притежател на патента за банелите и мрежестите подложки, а вие сте единствената агенция, която разбра, че нито една стройна жена не би ги носила. Няма защо да ви казвам, че получавате поръчката. Добре дошли в „Индиговосините морета“.

— *Grazia mille* — обади се Джиджи. Останалите сякаш си бяха глътнали езиците. Това бяха последните две думи от италианските ѝ запаси.

— *Prego*, Грациела Джована. — Възрастната госпожа ѝ се усмихна свойски. — Знаехте, че сме италианци, нали? Вашият прочут проучвателен отдел, предполагам?

— Не. Чисто и просто разпознах *bella figura* на вашите синове — отвърна Джиджи.

— Тогава защо сте се облекли в цветовете на италианското знаме, Грациела Джована?

— Аз съм... суеверна — импровизира на бърза ръка Джиджи. — Баща ми Вито Орсини все твърди, че тези цветове носят късмет.

— А майка ви? И тя ли е италианка?

— Не, ирландка. Също знаме със зелено и бяло, но третият цвят е оранжев.

— Ах... Ето защо косата ви е такава.

— Не, синьора Колона. Изрусявам се.

— Ще дойдете в Сан Франсиско. В кантората има прекалено много мъже. Момчетата ми са добри — Джорджо, Енрико и Джани са чудесни момчета, но трябваше да имам дъщеря. Сестрите ми и аз ще ви покажем новите си модели да понаучим нещичко и от вас. Вие притежавате стил. Нямате *abbondanza*, но сте доста стилна.

— *Grazia*, синьора Колона. С удоволствие, синьора Колона.

— *Prego*, Грациела Джована. — Тя взе ръцете на момичето в своите. — С нетърпение ще чакам посещението ви. Утре ще ви позвъня и ще се уговорим за датата. Ще се радвам да пренощувате у нас и да се запознаете с внуците ми. И те са все момчета — ех, какво да прави човек?

Наоколо хората от „Индиговосините морета“ се ръкуваха с Арчи, Байрон, Виктория и Дейвид, смееха се и разговаряха — разтоварваха се от дълго сдържаното напрежение. Но край синьора Колона и Джиджи се бе отворил почетен кръг. Всички инстинктивно оказваха уважение пред главата на рода и пред човека, когото тя недвусмислено бе избрала сред групата от „Фрост-Рорк-Бърнхайм“.

5.

През първия работен ден на Джиджи във „ФРБ“ Виктория Фрост седеше в кабинета си и дори не правеше опит да яде плодовата салата, която Поли ѝ бе донесла. Бе все още разярена от мисълта, че Арчи, Байрон и Джиджи точно в този миг несъмнено поглъщат скъпия си обяд. Как смееха да наемат нов редактор без нейното одобрение? Как си позволяваха да я водят на обяд, като че ли рекламата е една голяма забава и не ги чака спешна работа?

След като два творчески екипа бяха грохнали от работа по поръчката на „Индиговосините“, тя бе казала на Арчи да се отърве от всичко, особено от изтощителния си светски живот, и той самият да залегне над работата — нямаше издадено постановление само жени да се занимават с текста за рекламата на бански костюми. Но той дълго бе клинчил, защото не се бил чувствал квалифициран, и Джиджи бе успяла да се вреди. Тя бе просто едно келеме, една самонадеяна пикла, която смяташе, че заради оскъдния си мижав успех в каталожната търговия има основания да прескочи в рекламата без каквито и да било познания и подготовка. Съдружниците на Виктория очевидно си бяха загубили ума.

Момичето притежаваше онзи тип миловидност, която лично на нея съвсем не ѝ бе по вкуса, но мъжете — тези предсказуеми глупаци — намираха за съблазнителна. Нима не виждаха, че всичко бе постигнато благодарение на несъмнено боядисаната ѝ червена коса, умишлено пресиления грим, сексуалното телце и жизнерадостния ѝ дух? Единственото нещо, което ѝ хареса у Джиджи Орсини, бе костюмът. Моделът на Принс винаги си личи, както и качеството на платовете му. Но ги бяха прахосали за това крещящо същество, което несъмнено щеше да се чувства като риба във вода с фалшиви диаманти. Не бе за вярване, че Джиджи така или иначе бе отгледана от Били Айкхорн, която, ако не друго, имаше вкус. Докато все още живееше в Ню Йорк и бе открит филиалът на „Скрупули“, Виктория бе

намерила там точно дрехи в своя стил. Това се отнасяше и за майка ѝ, макар нейният да бе напълно различен, но също толкова изискан.

Да, тя и нейната майка Милисът Фрост Колдуел нямаха нищо общо помежду си, но и на двете бе трудно да се угоди.

Едно дете бе последното нещо, което искаше. Въпреки това на двадесет и една редакторството до такава степен бе влязло в кръвта на Милисът Фрост, че даде на дъщеря си име с привлекателен царствен и исторически резонанс — нещо, което нейната майка бе пропуснала, кръщавайки я на своя любима леля. Бе получила равнодушното съгласие на своя съпруг Дан Фрост, за когото детето представляваше същото главоболие, както и за нея.

Двамата Фрост се бяха оженили набързо, както правеха хората през консервативната 1951 година. Виктория се роди дразнещо скоро — след няма и година — и принуди ядосаната си майка да вземе десет дни отпуск от доста голямата агенция „Джак Абът и съдружници“, където вече я смятаха за най-интересната и оригиналната сред младите. Тя съвсем очевидно бе златно момиче и с непринудена лекота носеше своя талант, състоящ се от чиста кинетична енергия и вродено обаяние. С това обаяние Милисът внимателно прикриваше неприлично големите си амбиции. Беше дребничка, жизнена блондинка, изящна и миловидна, и притежаваше безценния дар да създава впечатление на безобидна. Милисът Фрост си остана обаятелна чак до самото раждане, очарователна дори в досадата, с която посрещаше евентуалните бъдещи бавачки, и двойно пообаятелна, когато триумфално се завърна на работа, поверила Виктория на грижите на Лори Шифер — решителна, надеждна млада жена от Цюрих.

Лори възпита дъщерята като спретнато, послушно и здраво дете, което правеше чест на бавачката си; нейните родители надникваха да я видят само вечер, преди да хукнат по коктейли и вечери. Дан Фрост бе младши завеждащ клиентите в голяма агенция и трудовата му характеристика включваше доста социални контакти.

Виктория бе двегодишна, когато двамата Фрост се разведаха. Дан се запиля в Чикаго, а после в Милуоки. Парите за издръжката изтъняваха и накрая съвсем секнаха и Милисът се видя финансово

отговорна за своята дъщеря. За щастие на двадесет и четири годишна възраст бързото ѝ издигане в „Абът“, където вече бе вицепрезидент, завеждащ цялата редакторска дейност, ѝ даде възможност да задържи бавачката и да наеме чистачка на непълнен работен ден, да настани Виктория в частна детска градина, както и ежеседмично да поддържа прическата си.

Лори остана при нея, докато Милисънт печелеше успех след успех. Един ден, когато бившата госпожа Фрост бе на тридесет и една, тя изтегли спестените си за черни дни пари и се завърна в Швейцария да си търси съпруг.

— Интернатът ще ти хареса, миличка — увери Милисънт детето, което все още не можеше да повярва, че Лори фактически го е изоставила.

— Защо да не остана тук? — умолително запита момичето. — Обичам училището си.

Бе висока за своите десет години — на ръст почти колкото елегантната си майка, — мършава, с правилни черти и дълга тъмнокестенява коса. Майката съзнаваше, че Виктория не е хубава, но със сигурност не бе и грозновата нито миловидна, нито интересна — просто обикновено, добре възпитано момиченце на десет години с нормални възможности, които бе неин майчин дълг максимално да развие. Единствената особеност на детето бе необикновеното му чувство за собствено достойнство.

— Виктория, тук няма да намериш добри приятели, не можеш да се научиш да яздиш, да говориш правилно френски. Сентръл парк от години вече не е свястно място за игра; почивните ти дни няма да бъдат организирани както по времето, когато за теб се грижеше Лори, няма кой да те наглежда. О, за Бога, Виктория, не можеш да блеснеш, ако не тръгнеш в първокласно училище.

— Да блесна ли?

— Миличка, там ще ти бъде добре. Де да бях имала твоите възможности навремето — непреклонно рече Милисънт Фрост.

Дали дъщеря ѝ разбираше или не, но майката бе положила огромни усилия да я запише в скъпо училище интернат в Ню Ингълнд. Момичето определено бе прекалено голямо, за да наемат гувернантка, и прекалено малко, за да я поверят на грижите на икономка, особено при сепналия приток на млади жени от Европа.

Когато Виктория навърши шест, Милисът напусна „Абът“ и постъпи в „Дойд, Дейн, Бърнбах“, най-страхотната рекламна агенция. Там тя стана един от малцината вицепрезиденти. Водеше бурен светски живот най-вече сред клиентите си — това бе абсолютно задължително при нейната професия. Времето ѝ не бе достатъчно разтегателно, та да помага на детето си за домашните, да вика жени за вечерите, в които отсъстваше, или пък да се тревожи дали дъщеря ѝ има чисти дрехи за следващия ден. Подобна възможност ѝ се струваше направо смешна.

Настани Виктория в интернат близо до Бостън и в най-добрия летен лагер в Мейн. През кратките ваканции и в периода между края на учебната година и началото на летния лагер, ако детето не бе поканено у приятелки, майката наемаше току-що завършили приятни студентки, нуждаещи се от непълен работен ден, да забавляват момичето.

Внимаваше редовно да я посещава в края на седмицата в училище и в лагера, никога не пропускаше да нареди на секретарката си да изпрати прекрасни подаръци за рождените дни на Виктория. Прочу се с богатите празници, устройвани от нея за Деня на благодарността и Коледа, на които канеше всички неженени колеги от службата и на които нейната дъщеря ненатрапчиво, но приятно изпъкваше. Жените в „Дойл, Дейн“ мечтаеха да съчетават също така успешно майчинството и служебната си кариера. Съдеха по самообладанието на Виктория, която се бе научила да прикрива омората към майка си и никой не се досещаше за чувствата ѝ.

Благодарение на Лори Виктория възприе ентузиазирания култ към „прекрасната майка“, който швейцарката си бе създала, като гледаше колко упорито се труди хубавата госпожа Фрост без мъжка опора до себе си. Отначало момичето бе прекадено заето да се приспособява към училището си и нямаше време да мисли за Милисът. Но скоро осъзна какво внимание получават приятелките ѝ от своите майки, даде си сметка за любещите писма и дългите телефонни разговори.

И тя понякога получаваше кратки, бегли писма, продиктувани от Милисът на секретарката в отговор на нейните, изпращани веднъж на две седмици, както бе задължително за всички ученици. Но като посещаваше съученичките си и наблюдаваше с жаден поглед семейния

живот на другите, с болка разбираше, че макар никое познато момиче да не бе толкова внимателно надзиравано години наред, единственият човек, комуто не плащаха, за да ѝ отдели време, я бе пренебрегнал напълно.

Нямаше с кого да сподели наблюденията си. Бавно ги попиваше през пубертета и юношеството си. Майка ѝ бе източникът на всички нейни вещи, на всички скъпи официални рокли, на билетите за балет и театър, на уроците по плуване и езда. Всичко разкошно в привилегированото ѝ възпитание бе платено с блестящите постижения на Милисът.

Но това не бе достатъчно без майчина любов, без желанието на майка ѝ да прекарва времето си с нея. Бе непростимо, напълно непростимо, и то за цял живот.

През есента на 1968 година, наскоро след шестнайсетия рожден ден на второкурсничката, Милисът Фрост, която на трийсет и шест не изглеждаше по-възрастна, отколкото преди десетина години, за своя собствена и на всички познати изненада се влюби безумно в Ангъс Колдуел, девет години по-млад от нея, изгряваща звезда в „ББД и О“. На двайсет и осем Ангъс бе известен като най-привлекателния управител в един бизнес, в който нито един мъж, особено ако работи с клиенти, не оцелява без изключителна привлекателност. Той притежаваше огромен, неоспорим чар. Бе висок, изискан, потомък на шотландски род скотовъдци; имаше пясъчна на цвят копринена коса, падаща на челото му, и луничаво лице; тъмносивите му очи излъчваха притегателна сила, която той, изглежда, не съзнаваше. Чарът му, от една страна, се дължеше на колебливата му усмивка — плаха и леко меланхолична, а, от друга, на вида му на пораснал ученик. Независимо от това, той бе не по-малко амбициозен от Милисът Фрост, бе се издигнал съвсем сам, а единственото му притежание бе блестящият му ум, любовта към книгите и способността да събужда доверие у всеки срещнат. Отговори на нейната любов, а разликата във възрастта не бе от значение. И макар да се познаваха само от няколко месеца, решиха да се оженят колкото се може по-бързо.

Милисът би предпочела на сватбата Виктория да си остане в училище, по-далеч от тях. Според нея порасналото момиче изглеждаше сносно, можеше да се каже дори „хубаво“: бе високо на ръст, с изправена стойка, с чиста като порцелан, бледа кадифена кожа,

с гъста, блестяща кестенява коса, с ясни, добре поставени кафяви очи и учудващо дълги тъмни мигли под тъмните вежди. Милисънт се поздравяваше — парите, похарчени по дъщеря ѝ, не бяха отишли напразно: бе отгледала аристократка.

Но Виктория бе обезпокояващо зряла за своите шестнайсет години, а чувството ѝ за собствено достойнство, очарователно у едно десетгодишно момиченце, бе неприемливо за майката точно в този романтичен период от живота ѝ. Всъщност тя вече от години не изглеждаше като младо момиче; бе прескочила тромавата възраст на юношеството, нито пък според критичната си майка можеше да спечели нечии симпатии. Бе станала хладна и сдържана, без намек за мило младежко излъчване, каквото Милисънт имаше право да очаква от толкова скъпо струващо цвете. Аристократка или не, но на дъщерята липсваше чар, а според разочарованата жена нито прекрасната кожа, нито чудните коси можеха да се сравнят с чара. Не използваше дори този дар от Бога — изумителните си мигли; предпочиташе да гледа хората с немигащи очи.

Както и да е, трябваше да присъства на сватбата дори наред зимните си изпити, иначе гостите щяха да се чудят защо не стои до майка си по време на църковната церемония, на която бяха поканени всички важни люде от Медисън авеню. За щастие сред роклите на Виктория, шити за забавите в подготвителен клас, се намери напълно подходяща тъмнозелена кадифена минирокля с късо, свободно сако.

Дъщеря ѝ имаше изпит в събота сутринта. След това разполагаше с време колкото да се облече, да хване самолета от Бостън и да пристигне в Ню Йорк точно за церемонията. Милисънт уреди на летището да я чака кола, та да я докара в „Сейнт Бартоломю“ на Парк авеню, за да се запознае с Ангъс, преди сватбата да започне.

Самолетът закъсня с половин час и Виктория, развълнувана и притеснена, пристигна тъкмо навреме да поведе към олтара майка си, която бе отлагала началото до последния момент. Ангъс Колдуел ги чакаше спокойно, въздългата му пясъчна на цвят коса бе добре сресана, тъмносивите му очи гледаха нежно, но нетърпеливо. Обърна се към Виктория, сведе се над нея и пое треперещите ѝ пръсти в големите си, горещи длани. Стисна ги здраво, взря се в сепнатите ѝ очи с любезно внимание, вдигна едната си вежда в израз на възхищение, усмихна се плахо и незабележимо ѝ смигна. После се обърна към

младоженката. По време на венчавката Виктория не откъсна очи от него. Бе се влюбила дълбоко от пръв поглед — първата ѝ любов, единствената ѝ любов, която — тя го усещаше с цялата си самотна душа — щеше да продължи цял живот.

Ангъс и Милисънт Фрост Колдуел се оттеглиха от представителните си агенции веднага след краткото си сватбено пътешествие и основаха своя собствена агенция — „Колдуел и Колдуел“. Джо Дивейн, собственик на „Оук хил фудс“, средно голяма компания, създадена от него преди десетина години, позвъни на своя стар приятел Ангъс още на следващия ден. Дотогава работел с „Огливи и Мъдър“, но след като Ангъс отварял собствена агенция, Дивейн възнамерявал да стане негов постоянен клиент при изричното условие той лично да ръководи делата на „Оук хил фудс“ независимо от разрастването на „Колдуел и Колдуел“.

Още от първия ден Милисънт и съпругът ѝ наглед без всякакво усилие жънеха успех след успех. Учудващ брой творчески екипи от всички гигантски агенции ги заливаха с най-добрите си работи, за да бъдат веднага наети при тях. Заможни клиенти без всякаква покана ги засипваха с проблемни поръчки, а обединените амбиции и таланти на двамата посрещаха предизвикателствата с готовност.

Когато Виктория завърши училище след година и половина, „Колдуел“ печелеха седемдесет милиона годишно и държаха на работа повече от сто души. Тя кандидатства в три известни колежа и бе приета в два от тях. За награда Милисънт Колдуел възнамеряваше да изпрати зрелостницата през лятото в Италия, но тя отказа да напусне Ню Йорк.

— Искам само работа за лятото в агенцията.

— Но това не е подарък, Виктория. Децата тук са готови да се трудят усилено цяло лято; ако се наложи, и в съботите и неделите.

— Аз също. Моля те, майко, изпробвай ме. Много искам.

— В никакъв случай. Няма да е честно по отношение на онези, които наистина имат нужда от работа.

— Ами следващото лято? — примоли се Виктория.

— Виж какво, мила, желанието ти да се трудиш е похвално, но горният курс бе тежък и сега му е времето да се позабавляваш. На

твоите години аз бих дала всичко да прекарам такова лято. Момиче като теб трябва да използва ваканциите, за да обогати живота си — в светски и в културен план. Освен това ще ме обвинят в протезиране, ако те взема при нас, а не мога да си го позволя.

„Нито пък — мислеше си Милисът Колдуел — мога да допусна осемнайсетгодишната ми дъщеря да лагерува цели три месеца в апартамента ни с Ангъс. Господи Боже мой, та ние фактически сме младоженци! Нима Виктория не чувства, че искам да съм сама със съпруга си, без някакво тромаво тийнейджърче да ми се мотае в краката? Не, разбира се, децата, колкото и да са големи, дори не се сещат за подобни неща, когато се отнася до техните родители.“

Следващото лято я изпрати при познато семейство в Англия, а по-следващото — в Гърция. Уреди Виктория да следва трети курс в Сорбоната, а през лятото направи всичко възможно да я изпрати на обиколка из Италия. Момичето не оставаше повече от две-три нощи поред под майчиния си покрив. Коледа и Деня на благодарността посрещаше в Ню Йорк, но всички останали ваканции прекарваше у приятелки, където я посрещаха много по-топло, отколкото у дома.

След завършването Виктория си уреди летния стаж в „Хил асошиейтс“, малка рекламна агенция, в която връзките ѝ с „Колдуел и Колдуел“ бяха сметнати като огромен плюс. Тук тя изпълняваше поръчки, вареше кафе и водеше кореспонденцията. Наблюдаваше, слушаше, поглъщаше и запомняше всяка подробност. Разговаряше колкото се може повече с хората, които имаха време за нея. Не бе за чудене колко много се оказваха те и колко обстойно и с желание я информираха, щом научеха чия дъщеря е — факт, който Виктория споменаваше възможно най-скромно. В края на лятото отново помоли майка си за работа.

— Виктория, това е абсурдно. Нямах особени творчески дарби и никога не си показвала истинска склонност към писане. Беше всестранно развита студентка, но рекламата... е, тук се изисква ръка на майстор, особено чувство, нещо изключително. Ако ги притежаваше, дори в „Хил“ щеше да изпъкнеш и да бъдеш забелязана. Щяха да ти предложат постоянна работа след стажа.

— Те са малка компания и нямат нужда от мен. Виж какво, майко, зная, че никога не ще напиша рекламен текст, нито ще стана творчески директор. Наясно съм със себе си.

— Е, слава Богу. Тогава какво искаш да правиш тук?

— Мога да стана завеждащ клиентите, ако ми дадеш време.

— Наистина ли?

— Притежавам необходимите умения. Виктория говореше с онази самоувереност, която не се нуждае от наблягане на думите, нито от убедителна интонация. — Не съм творец, но се разбирам с творците. Ценя труда им и го уважавам.

— Но, Виктория...

— Моля те, не ме прекъсвай, майко, изслушай ме. Всеки, който разбира творците, може да се научи как да стане завеждащ клиентите. Необходим е човек, дето умее да изслушва тревогите на клиентите, интелигентно да ги анализира и ясно да ги предаде на творческите екипи. В същото време не бива да допускаш творците да се разстройват, ако любимите им идеи бъдат отхвърлени.

Майка ѝ учудено вдигна къдравата си руса глава. Виктория беше дяволски права.

— Всичко се свежда до това — продължи дъщеря ѝ — да си надежден, организиран, запознат с детайлите посредник, с когото всички се разбират. Ще имам нужда от тренинг и закалка, но зная, че искам да върша точно това. Млада съм, но видът ми не е младежки и в крайна сметка много скоро ще съм подготвена за тази длъжност. Ти твърдиш, че рекламата е бизнес за млади хора. На моите години си била редактор и си гледала бебе. Цял живот съм изпълнявала желанията ти, майко, сега си задължена да ми дадеш шанс. Искам сама да печеля парите си, да имам свой апартамент, да живея собствения си живот.

— Как е възможно да се стремиш към подобна работа, Виктория? — Милисът бе разочарована и смутена от решителността на дъщеря си. — Господи! Погледни само какво образование ти дадох, спомни си прекрасните си пътувания, страните, които посети, чудесните си лета! Какви хоризонти ти се разкриха, с какви хора се запозна... Защо, Виктория, защо?

— О, било е по твое внушение, майко, какво друго? — Виктория озари майка си с необикновено щедра усмивка и за момент тя учудващо я разхубави. Съзнаваше, че спечелила, пък и какво друго ѝ оставаше след всички тези години на послушно зубрене и

пътешествия, през които ни веднъж не се бе усъмнила в превъзходно скриваната си и непрестанно нарастваща любов към Ангъс Колдуел.

Виктория Фрост не бе изпитвала истински интерес към никой от младежите, с които се познаваше. Мнозина от тях бяха привлечени от необикновената ѝ сериозност и хубавия ѝ външен вид, от ненатрапчивото, матово сияние, израз на здраве и жизненост. Бе толкова недостижима, че голяма част от тях я преследваха, изгарящи от любопитство и очаровани. Не им се вярваше, че при техните предимства, богатство, семеен произход, и изобщо при неоспоримо добрата партия, каквато бяха, едно момиче ги гледаше отвисоко, едно момиче, което в края на краищата, реално погледнато, не бе влудяваща красавица. О, тя имаше прекрасно тяло, отлично тяло, но бе лишена дори от намек за сексуалност, дето бе по-съблазнителна от самата плът, а наоколо им гъмжеше от такава. И все пак Виктория бе особено... аристократична, да, аристократка бе точното определение за нея. Виктория те предизвикваше да ѝ направиш впечатление, да я накараш да промени нещо у себе си, за да ти достави удоволствие, но дори тези нищожни надежди бяха обречени. Е, знаеше се, че е разрешила на едно момче да я целуне, но доколкото им бе известно, това бе нейният предел през седемдесетте, когато предели не съществуваха и момичетата от най-добрите семейства експериментираха навсякъде и с всичко.

През 1978 година Виктория навърши двадесет и шест. Бе се дипломирала едва преди четири години, а вече отговаряше за четирима завеждащи клиентите, които работеха за различни отдели на „Оук хил“ в „Колдуел и Колдуел“. Откак преди десет години бе станала първият клиент на Ангъс, хранителната компания се бе разраснала толкова мощно, че сега им носеше почти сто милиона долара годишно, значителен дял от единия милиард долара, който гигантската рекламна агенция печелеше в целия свят за същия период.

— Не съм доволна от Виктория — сподели майка ѝ със съпруга си.

— Защо? Тя върши грандиозна работа. Джо Дивейн я смята за страхотна.

— Ангъс, как може да си толкова тъп? В живота, освен работата съществуват и други неща. Тя няма постоянен приятел. Съученичките ѝ непрекъснато я запознават с различни младежи, те самите отдавна са омъжени, а някои са разведени и отново са се омъжили... А дъщеря ми, доколкото разбирам, се е обрекла на... безбрачие! И ако това не е причина да се безпокоя, тогава какво?

— Първо, за това няма никакви доказателства, то е само твое подозрение. Виктория едва ли ще сподели с теб, че има любовна връзка. Тъкмо обратното, струва ми се. Вие почти не се виждате, камо ли пък да обсъждате нещо интимно. Рядко се сещам, че сте майка и дъщеря. Според мен Виктория е изключително дискретна — винаги е била... загадка, нали? Но долавям скрита дълбоко у нея топлота, неизразена емоционалност, нещо много лично, много прикрито. Въпросът е да срещне подходящ мъж. Тя е почти старомодно момиче, Милисът, и това донякъде се дължи на начина, по който си я отгледала.

— Дадох ѝ всичко, за което съм копняла самата аз — защити се жена му.

— Не исках да те обидя. Виктория има свое мерило за нещата, чувство за собствената си цена, не съм срещал друго момиче с такава целеустременост. Изключително зряла е за годините си.

Ангъс Колдуел погледна жена си с досада. Сега тя бе на четиридесет и осем. Преди шест години бе влязла в ранна менопауза и оттогава ставаше все по-раздразнителна и капризна. С нея се живееше трудно. Само работата ѝ не бе пострадала. Майка ѝ и баба ѝ бяха починали от рак на белите дробове и за нейно най-голямо разочарование лекарите отказаха да проведат терапия с естрогени.

На четиридесет и пет си бе направила пластична операция на лицето, но това не променяше факта, че жената, за която се бе оженил едва двадесет и осем годишен, се бе променила до неузнаваемост. Тя, както се изразяваха хората, „гонеше петдесетте“, а той бе едва на тридесет и няколко — в разцвета на силите си. Толкова незначителната някога разлика от девет години поглъщаше почти цялото му внимание.

Бог му бе свидетел, че Милисът все още бе руса и хубава. Той знаеше точно до минута какво ѝ се налага да търпи ежедневно, за да запази вида си. Но бе по-жизнена от всякога. Въпреки това в изключително женствените си дрехи и чудовищно скъпите си бижута,

които бе превърнала в търговска марка на своя стил и в белег за успеха си, тя бе заприличала на малка, крещящо изрисувана птичка, летяща насам-натам с насилена енергичност, блещукаща, искряща и все поизсушена и изкуствена в опитите си да поддържа около себе си примамливата и така присъща ѝ някога златна атмосфера. „Същинско колибри — мислеше си мрачно Ангъс, — очевидно неспособно да спре полета си и да се задържи някъде; винаги в движение, доста пъстро, но учудващо неубедително колибри.“

Макар Милисънт упорито да поддържаше изящната си фигура с едновременни всекидневни упражнения, макар все още да носеше дрехи шести номер, тялото ѝ не бе стегнато и свежо, когато той я докосваше, а желанието му да го прави намаляваше все повече.

С ежегодното разрастване на агенцията Милисънт бе станала любимка на пресата. Тя бе звездата на висшето общество, човек, когото цитираха като авторитет, старейшината на рекламната общност. Същото се отнасяше и за Ангъс, но госпожа Колдуел бе жена и привличаше върху себе си всеобщото внимание. Бе превърнала самата себе си в пазарна стока. Никога не се изморяваше да подбира и носи най-натруфените дрехи на американската висша мода. Тя бе причината да купят заедно с цялата прислуга и да обзаведат три приказни имения в Саутхамптън, Ямайка и Кап Фера, както и за често фотографираната им двуетажна къща на Пето авеню.

И двамата Колдуел често пътуваха до канторите си в Канада, Лондон, Япония и Германия. Обикновено заминаваха поотделно, за да не изоставят агенцията си без контрол. От самото начало на съдружието им един клиент — „Оук хил“ — изцяло „принадлежеше“ на Ангъс, а над козметичните предприятия властваше Милисънт. Но иначе големият им успех почиваше на факта, че най-богатите им клиенти предпочитаха да разчитат едновременно на способностите на един уникален мъж и една уникална жена. Множество прочути рекламни агенции най-сетне бяха приели, че жените определят какво да се купува в семейството, но компаниите се ръководеха преди всичко от мъже и присъствието на Ангъс им създаваше сигурност.

Колдуелови представляваха блестяща двойка, чийто частен и светски живот наред с успеха им в бизнеса бяха неразделно свързани.

През последните пет години Ангъс Колдуел изневеряваше от време на време на Милисът, но бе достатъчно умен да не се обвързва с жена, която би предявила претенции. Връзките му бяха предпазливи и анонимни; винаги се осъществяваха извън Ню Йорк — случайни срещи без продължение. Тяхната потайност криеше някаква жалка еротична възбуда, но не го удовлетворяваха, като се изключи чисто физическото облекчение, което му носеха. Бизнес партньорството със съпругата му опазваше парите им в семейството, но го и задължаваше да се държи като мъжко превъплъщение на нещастната съпруга на Цезар; трябва да е извън всяко подозрение в невярност. С възрастта и утвърждаването на царственото ѝ положение незадоволеността, постоянната бдителност и ревността на Милисът към по-младите жени в бизнеса нарастваха.

Ангъс сурово си казваше, че любовта не е за него. Все по-често си даваше сметка, че жена му не го привлича и че би опитал още веднъж да се влюби, стига с това да не разрушеше всичко достигнато в кариерата му.

Веднага след като бе назначена за завеждащ клиентите (а не бе работила и година в „Колдуел“), Виктория прекара часове наред в търсене на апартамент. Досега живееше в обзаведено студио. Знаеше точно какво иска и го откри в една пресечка на Източна петдесет и пета улица. Сградата бе стара, фоайето бе скарано с елегантността, евтино модернизирани асансьори нямаха нужда от придружител. Апартаментът се даваше, „както е“, без никакви отстъпки за повредите.

Въпреки това сградата предлагаше онази солидност, която за младата жена стоеше над всичко, обещаваше усамотеност и бе достатъчно отдалечена, та приятелите ѝ да не се отбиват често. Трите стаи и кухнята не бяха докосвани през последните двайсет и пет години, но Виктория забеляза, че стените са дебели, таваните достатъчно високи, а стаите — просторни.

Още щом застана сред олющените стени и мръсните прозорци, тя си представи, водена от своята страст и интуиция, какво ще направи от това жилище, та то да стане мястото, където Ангъс Колдуел ще се чувства истински щастлив. Интуитивно усещаше, че той би предпочел да живее в много по-семпла обстановка, отколкото Милисът му предлагаше.

Всички промени в апартамента се извършваха с оглед на високия енергичен мъж. Тя създаде едва доловим, невидим уют, за който едва ли би помислила, ако възнамеряваше да живее сама. В дневната окачи лавици за книги от пода до тавана. Цялата дограма в жилището бе боядисана в топли червеникавокафяви цветове. Завесите на прозорците бяха в малко по-тъмен оттенък на същия цвят. Подовете боядиса в медено. Избра дълбоки кресла и кушетки с проста конструкция, тапицирани с кафява кожа и здрава тъкан в червено и ръждиво, тук-там с жълто и зелено. През стаите сякаш току-що бе преминала ранната есен. Купи стари, приятно патинирани селски маси, избра обикновени настолни лампи и ги разположи много сполучливо. На блестящите подове просна няколко избелели, но красиви килимчета.

В съботните дни полека-лека напълни лавиците с умело подбрани книги, каквито имаше Ангъс. Беше ги търсила в антикварните книжарници из целия град. На почетно място в дневната стоеше стара махагонова библиотечна стълбичка. Пръсна няколко бежови купи, пълни с ябълки, орехи и лешници, а край прозорците нареди добре поддържани зелени растения. Пребоядиса мрачната кухня в блестящо бяло, покри пода ѝ с теракотови плочки. Снабди се с първокласна кухненска техника, тъй като, независимо от солидното си образование бе отлична готвачка.

С една дума, апартаментът стана уютен и домашен — мечтата на всеки мъж.

За по-малко от година Виктория започна да работи с разнообразните клиенти на „Оук хил“. Бе се заела с хранителната промишленост още във втори курс и нямаше известна рекламна кампания за храни, с която да не бе запозната. Години наред бе следила всички списания, свързани с тази промишленост, без да споменава никому за това.

Когато Милисънт отсъстваше от града по работа, а Ангъс оставаше в Ню Йорк, Виктория съвсем естествено започна да го кани от време на време на вечеря. Каза му, че си готвела сама и винаги се намирала храна за двама. Нямало нищо по-просто от това да сложи още една чиния на кухненската маса, да отвори бутилка вино и да прекара една вечер в разговори за работа, за книги, политика и изкуство или по всеки въпрос, който двама интелигентни хора могат да обсъдят, ако работят заедно.

През тези дълги вечери тя не си позволяваше и най-малък намек за някакви чувства. Пиеше половин чаша вино цяла вечер, та по всяко време да се владее напълно. Никога не задържа погледа си върху него прекалено дълго, не използва нито една от общоприетите женски хитрости дори подсъзнателно. Нито веднъж не спомена за връзката си с неговата съпруга. Милисът Фрост Колдуел преставаше да съществува, щом дъщеря ѝ се превърнеше във внимателен слушател и интересен събеседник, за когото духовният живот стои над всичко. Сядаше на известно разстояние от него, достатъчно, за да насърчава разговора, но и отдалечено, та да избегне създаването на всякаква друга близост. Щом станеше време Ангъс да си тръгва, тя си намираще някаква работа във всекидневната и безстрастно му махваше за довиждане. Дори в кухнята по време на вечеря съблюдаваше разстоянието помежду им, подаваше му купите, каната, подноса през широката маса и нито веднъж не се наведе над него да му сервира или да му напълни чашата. Никога не го покани да разгледа спалнята ѝ, макар в Ню Йорк да бе прието домакините да развеждат гостите из цялото си жилище, и Ангъс постепенно осъзна, че тя въобще няма да го стори.

Виктория винаги се преобличаше за идването му. Сваляше тъмните си, аскетични не за възрастта ѝ дрехи, каквито бе избрала за работа още от самото начало, и навличаше нещо небрежно — стари, избелели, доста големи джинси, също толкова износени фланелки и пуловери. Подбираше ги в прасковен цвят или в пепел от рози, пастелни, ненатруфени, които подчертаваха хубавата ѝ кожа. Винаги си слагаше сутиен, но не обуваше чорапогащник, та грубата тъкан на дънките да трие тялото ѝ и постоянно да ѝ напомня каква роля играе. Разпускаше косата си да пада свободно по гърба, не слагаше грим на прекрасното си лице и чистите си очи. Изглеждаше невероятно млада, безгрижна и невинна.

За млада, млада беше, но безкрайно предпазлива и далеч от всяка невинност, с изключение на чисто физическата. Напълно ясно съзнаваше, че с течение на времето Ангъс Колдуел започва бавно да полудява от желание, но не се издаде с нищо, не отрони и дума. Непрестанно се заричаше да остави всичко на него. С нищо нямаше да го окуражи, нито щеше да му даде да разбере, че копнее за него с всеки

сантиметър от кожата си, с всяка клетка на мозъка си. Победата ѝ трябваше да е пълна.

Постепенно дори при възможност да има някоя жена без всякакви последствия Ангъс Колдуел осъзна, че не изпитва желание да прониква в чужда плът и в нечий непознат разум. Онова, което преди бе смятал за необходимо облекчение, започна да му изглежда мизерно при мисълта за Виктория. Живо си я представяше в омагьосаната тишина на нейния апартамент, подобен на просека в гора, спокойна, усмихната, готова винаги да разбере идеите му, да го изслуша внимателно, да изкаже интересно мнение.

Все по-нетърпеливо очакваше вечерите с нея, но във всичко това се промъкваше една странна нотка. Нито той, нито Виктория споменаваха пред Милисънт за срещите си. Не бяха обсъждали този пропуск. И двамата негласно се бяха споразумели, че тя няма да погледне с добро око на часовете, които те невинно прекарваха заедно. Дали това бе още един пример за такта на Виктория, който тя толкова успешно използваше при работата си с клиентите, или се държеше така, защото той бе неин шеф? Или пък бе реакция на изключително обтегнатите взаимоотношения между майката и дъщерята? Бе станало прекалено късно за подобен въпрос. Във всеки случай Ангъс благославяше мълчаливото им съгласие, тъй като нарастващата, бдителна ревност на Милисънт към десетките му колежки и подчинени неизбежно щеше да се разпростре и върху дъщеря ѝ, макар Виктория да не даваше никакви основания за това.

Никакви. Той нямаше основание да мисли за нея с неудържима страст, но тъкмо страстта го поглъщаше изцяло. Изгаряше ден и нощ от копнеж по момиче, което не искаше от него нищо, освен някоя и друга спокойна вечер, което дори не си даваше труда да се гримира заради него. Тя не споделяше нищо за личния си живот, та да подхрани жадното му въображение, бе го приела като приятел, и нищо повече.

Щом я срещнеш в службата, облечена в почти монашески черни дрехи, със строга прическа, студена, компетентна, овладяна, та човек я вземаше за тридесетгодишна, Ангъс не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за това как изглеждаше тя по време на техните вечери. А попаднеш ли в апартамента ѝ, го преследваше мисълта каква ли е гола в леглото, освободена от тия проклети дънки и развлечени пуловери, тръпнеща в очакване, със затворени очи, готова

за него, изнемогваща за него... Господи! Време е да се спре, казваше си той, докато се обличаше за благотворително представление в Института по костюмите към Метрополитънския музей на изкуствата.

Питаше се какво ли мисли тя за особата му, докато се разглеждаше в огледалото. Дали въобще се сещаше? Навярно мечтаеше за някой от двамата младежи, които неотдавна бе прикоткала в агенцията и с които прекарваше почти всичкото си време в кантората. Арчи Рорк и Байрон Бърнхайм, много търсен творчески екип, наети да работят върху три нискокалорични изделия на „Оук хил“. Ангъс мрачно си даде сметка, че Арчи е от онзи тип млади мъже, за които копнее всяко момиче. Но Байрон по би й допаднал. Бе по-висок от Арчи, по-мършав, с червеникава коса.

Да вървят по дяволите и двамата! Както и всички мъже, с които работеше Виктория и с които навярно излизаше, макар да не бе споменавала ничие име. Да върви по дяволите и музеят, разположен само на няколко пресечки от дома им. Можеха лесно да отидат дотам пеша, ако Милисът не си бе облякла тъмносиня рокля на Скаси. Тя умело прикриваше голите й ръце с двоен пласт шифон, та да не си личи провисналата плът, която никакви упражнения не можеха да стегнат. Роклята бе специално ушита, за да подчертае диамантите й за три милиона долара. Милисът, очарователно сресана и гримирана от специалист, дошъл за целта преди два часа, буквално не смееше да измине пътя от фойето на дома им до отворената врата на лимузината от страх да не бъде нападната дори на Пето авеню.

6.

Няколко седмици по-късно Милисът взе кутията си с бижута, три куфара и личната си прислужница и излетя с конкорд за Лондон при клиентите им от Британските авиолинии. Ангъс предложи на Виктория да вечерят заедно.

— Днес или утре? — поколеба се тя.

— Днес е по-добре — нехайно отговори той. — Стига да не ти създам работа.

— Колко му е да претопля неизяденото рагу? — Виктория се усмихна и забърза по коридора. Нареди на секретарката си да отмени срещата за тази вечер.

— Донесох ти плоча на Вивалди, която нямаш — рече Ангъс още от вратата.

— Дали си подхождат Вивалди и рагуто? — засмя се тя.

— По-добре да оставим музиката за след ядене — предложи Ангъс. Често ѝ носеше плочи просто защото младата жена слушаше музика внимателно, с притворени очи, а това му даваше възможност да я гледа, без тя да забележи.

Тази вечер, след като се нахраниха, Ангъс се отпусна в близкото кожено кресло и изпод клепките си се взираше във Виктория, облегната на една от кушетките. Бе обува в стари бели джинси без колан, а дългата ѝ коса падаше на меки кичури по пуловера с цвят на зряла праскова, протрит на лактите. Изглеждаше толкова немислимо млада, че сърцето му се сви. Представи си какво би било да я погали по кадифените страни, да я целуне по дългата гладка шия. Струваше му се, че стаята ще се подпали от трескавото му желание да я докосне, но тя съсредоточено слушаше музиката.

Щом Вивалди изпълни пространството, Виктория се взря в него изпод дългите си ресници. Бе установила, че така очите ѝ изглеждат затворени. Изражението му не издаваше нищо и тя изпита болезнено желание да докосне с устни грубото му обветрено лице, пясъчната му копринена коса. Неспойно се размърда. След няколко секунди

неочаквано го видя да кръстосва крак връз крак по неприсъщ за него начин и с почти сърдит израз. Пое дълбоко дъх, изчака и вдигна ръце нагоре, сякаш гърбът ѝ се беше схванал. Продължи да го наблюдава под спуснатите си мигли, съзря го да прехапва долната си устна. „О, да — помисли си тя, — да, сега трябва да стане; ето го мечтания миг, който подготвих толкова години; време е, крайно време е и ако не се случи тази вечер, никога няма да се случи; ами ако вече не дойде на вечеря?“ Но Вивалди звучеше и Ангъс остана на мястото си.

Пространството, което бе създала помежду им, сега ѝ се струваше непреодолимо и непроходимо. Осъзна, че и двамата бяха застинали в дългогодишните навици, предпазливо и тайно изградени от самата нея. Сам никога нямаше да направи първата крачка. Внезапно разбра, че не ще издържи нито секунда премерената официалност на музикалния ритуал.

Обзе я нетърпение, желание да пренебрегне нечовешката си съдържаност, да отхвърли дългогодишния си самоконтрол. Стана, измърмори нещо за друга плоча и се изкачи до третото стъпало на библиотечната стълбичка. Взе да рови по лавицата с гръб към Ангъс, а сълзи на гняв и безсилие пълнеха очите ѝ. Чу стъпки и внезапно усети как ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Замръзна на мястото си, докато той търсеше ципа на нейните джинси. Не мръдна и не проговори, щом усети топлите му, треперещи пръсти да се плъзгат по голия ѝ корем надолу към жилавите косъмчета между краката. Само се вкопчи в стълбата, за да не падне. „Нека прави каквото иска — помисли си, — о, нека прави каквото иска!“ Мълчанието ѝ говореше вместо нея, когато той я обърна и зарови жадните си горещи устни в тялото ѝ. Останаха така дълги, дълги минути, толкова омаяни, че дори не стенеха; той притискаше лице към корема ѝ и я изучаваше с алчните си, пресъхнали устни.

Ангъс не се откъсна от нея дори когато Виктория вкопчи ръце в главата му и се притисна към него, макар да се стресна, че това ще го доведе до несподелено блаженство. Взе я на ръце и я отнесе в спалнята, която не бе виждал досега. Положи я върху леглото, както си бе представял толкова често, и покри лицето и устата ѝ с луди, неудържими, страстни целувки, като в същото време смъкна своите дрехи, свали нейния пуловер и сутиена бързо и жадно като престъпник. Нахвърли се грубо и безмилостно, без всякаква нежност, и

тя му отвърна с неопитна готовност, брутална като неговата. Последната му мисъл бе, че по-късно ще имат време да се милват, да говорят, да се целуват. Сграбчи пениса си и опита да проникне в нея със сила, на каквато не бе предполагал, че е способен. И отново, и отново, със стиснати зъби, недодялано, настойчиво, диво. Нахвърляше се отгоре ѝ като изгладнял хищник върху парче сурово месо, докато окончателно не потъна в нейната топлина.

— Да! — бе първата дума, отронила се от устата ѝ, и това бе достатъчно. Разтърси го най-изумителният оргазъм в живота му. Отпусна се с разтуптяно сърце, почти в несвят от облекчение. След много време дойде на себе си и осъзна, че Виктория лежи неподвижна до него, задъхана от напрежение.

— Ти не си...

— Не — прошепна тя. Ангъс се наведе над нея, за да ѝ достави насладата, която тя почти бе достигнала във всекидневната, и забеляза петна кръв по чаршафа.

— Наранил съм те! — възкликна той, внезапно осъзнал собствената си варварщина и егоизъм.

— Така исках — обади се Виктория.

— Кървиш.

— Да.

— Ти... било ти е за пръв път! — смая се той, смутен и невярващ.

— Разбира се.

— Виктория, не е възможно... не е възможно да си ме чакала!

— Докосвах се... и мислех за теб.

— Тя се засмя ниско с чисто женски смях и Ангъс усети как го залива вълна от чувства — неизразимо удовлетворение, поласканост, любов и неустойимо любопитство; чувства примитивни, дълбоки и почти непоносими. Прииска му се да я хапе до кръв, да я удари, та тя да извика, да се слее с нея до самозабрава. Отново се бе възбудил. Този път внимателно и бавно вкара пениса си в изгарящото от желание, разкрито, приветливо тяло на момичето. Пръстите му, неочаквано чувствителни, докосваха извивката и трапчинката на долната ѝ устна, подпухнала от прилив на кръв за последния час. Изпълни я със силния си, корав член, твърд с твърдостта на втория път, която трае много по-дълго, и го задържа в нея неподвижен, докато си играеше с бухналата,

пламнала, трепетна пъпка — ключ към нейното удоволствие. Щом усетеше, че е готова да свърши, отдръпваше пръстите си и ги връщаше обратно едва когато тя отново се отпускате, пронизана от пениса му, с разтворена в неизречена молба уста. Досега не бе познавал жена, разбираща желанията му без думи, никоя досега не му е била толкова подвластна, не бе изпитвал потребност да убива в мига на върховното удоволствие, да убива от чувствения възторг на пълното притежание. И избухна в нея едва след като я дари с разкошния плод на удовлетворението, страхотното, победно удовлетворение, което Виктория бе чакала толкова дълго.

През четирите дни, докато Милисънт бе в командировка в Лондон, двамата се срещаха в апартамента на Виктория всяка вечер колкото се може по-рано. Излизаха от кабинетите си поотделно, поотделно вземаха такси, и използваха отделни ключове. Щом веднъж се озовяха в жилището, отиваха направо в спалнята и се хвърляха един връз друг с такава гореща страст, че не им оставаше възможност да се отдръпнат, да спрат и да си дадат сметка за положението. Бяха прекадено възбудени, за да мислят или да градят планове, твърде упоени от množащите се открития за телата си, за да губят време за приказки.

Накрая Ангъс се замъкваше у дома да поспи няколко часа, да се избърсне, да си вземе душ, да се преоблече и да закуси, сякаш нищо не се бе случило. Дните им минаваха в трескави мечтания, докато присъстваха на обичайните срещи и представяния, заобиколени от нищо незабелязващите колеги. Тялото на Виктория бе маскирано зад надеждната, стабилна изисканост на монашеското ѝ облекло. Ако някой бе проучил внимателно лицето ѝ, щеше да си направи единствено извода, че се е наспала добре или е намерила начин да се попече на слънце. Ангъс установи, че за няколко дни може да остави агенцията на автопилот. Ако им се наложеше да присъстват на едно и също заседание, не смееха да се погледнат в очите. Веднъж обядваха със завеждащите на „Оук хил“ и едва преглъщаха зальците, но никой от мъжете край масата не забеляза да се различават от предишните квалифицирани, делови, добродушни Ангъс и Виктория.

— Какво ще стане сега? — насили се да запита тя вечерта преди завръщането на майка ѝ.

— Мисля само как да бъдем заедно. Не можем... просто да седим и да чакаме кога ще замине отново. И дума да не става.

— Но вие с нея почти всяка вечер имате светски ангажименти. Няма как да се извиниш и да не отидеш.

— Просто не зная какво да правя. — Ангъс седна в леглото и зарови лице в дланите си.

Тъкмо от това се боеше Виктория: той не бе готов да се раздели с предишния си живот. Не допускаше мисълта, че трябва да разруши миналото си, за да изгради своето бъдеще с нея. За него беше прекалено рано да се изправи очи в очи с действителността, да признае, че е крайно време да обърне гръб на майка ѝ, на нейната неспособна за любов, стисната, ненормална майка, чието наказание се бе забавило твърде дълго. Но Ангъс бе само на тридесет и девет, имаше достатъчно време пред себе си и Виктория трябваше да чака. Да чака и да чака. Сега, когато бе уверена в него, беше много по-лесно. Не биваше да допуска дори един неправилен ход, след като бе победила. Винаги е била уверена, че ще го откъсне от майка си. Той ѝ принадлежеше от момента, в който го бе видяла за пръв път.

— Можем да наемем квартира близо до службата — колебливо предложи Виктория, сякаш не обмисляше този въпрос отдавна. — Ще се срещаме там от време на време... по обяд или в края на работния ден, преди да си отидеш къщи. Ще печелим час-два от едно или друго. Винаги можеш да кажеш, че си бил с някой клиент или си играл бридж.

— О, Господи, скъпа! — Ангъс зарови лице в рамото ѝ. — Някакъв си час! Един час е нищо!

— Имаме ли друг изход? — запита тя.

— Никакъв — изстена той. — Никакъв.

Само след няколко дни Ангъс нае добре мебелирано студио на пет минути път с такси от тяхната кантора и уреди въпроса с прислугата. Срещаха се там при първа възможност, избягвайки служебните обеди, или пък в пет следобед. Така или иначе, служебните им ангажименти, зависещи от толкова други хора, съкращаваха срещите им и ги превръщаха в нещо непредсказуемо. Почивните дни от пролетта до есента Колдуелови обикновено прекарваха в

Саутхамптън и те бяха изключително непоносими за влюбените, така че кратките командировки на Милисънт Фрост Колдуел си оставаха единственото време за истинска свобода.

Измина почти година и неутолимата им страст нарастваше с всяка отложена среща, всеки път, щом се наложеше да се откъснат от топлото си легло и да си надянат официалните маски.

— Не мога да се докосна до Милисънт — призна един ден Ангъс. — Не съм бил с нея от първия ни път.

— Тя казва ли нещо? — попита Виктория. С цялото й същество искаше той най-сетне да признае пред майка й.

— Не, не обръща внимание. Очевидно е решила да си затваря очите, не иска да знае нищо. — Виктория с хладен ужас долови облекчение в гласа му.

През 1981 година, в началото на зимата, Виктория бе повишена в главен завеждащ клиентелата на „Оук хил“. Точно тогава се изправи лице в лице с факта, че на Ангъс му бе изключително удобно да има любовница колежка, която ще стори всичко възможно да бъде с него в свободните му от работа промеждутъци, и съпруга, решена да не задава въпроси. Крайно време беше картите да се разкрият.

— Майко, ще ми се да дойда в Ямайка за Коледа... стига да има място за мен.

— Прекрасно. — Милисънт скри изненадата си. — Навярно ще доведеш и приятел?

— Не бях мислила по този въпрос, но всъщност права си, така е. Нищо особено, поне засега, не възлагай надежди. Благодаря ти, майко.

Виктория си избра най-привлекателния от всичките си поклонници — Еймъри Хопкинс, тридесет и пет годишен, разведен, борсов агент, много богат, необременен с деца, висок, симпатичен, добре възпитан и с приятно, ненатрапчиво чувство за хумор. Той прие поканата й с огромно удоволствие. Беше опитен спортист, танцуваше добре, обличаше се с вкус и изглеждаше така, сякаш чука прекрасно. На Милисънт щяха да й потекат лигите, така си мислеше Виктория. А Ангъс... Колкото повече страда Ангъс, толкова по-добре.

През седмицата, прекарана край залива Монтего, Виктория употреби всичките си оръжия. Съсредоточено слушаше Еймъри

Хопкинс в дългите им разговори, предизвикани от нея самата, докато седяха малко отдалечени от останалите гости, с пълното съзнание, че нанася живи рани на Ангъс, каквито никакво кокетство не би могло да предизвика. Той се разтреперваше от ревност всеки път, щом чуеше ниския ѝ, одобрителен смях, щом тя оживено се накланяше към Еймъри и прекарваше пръсти през свободно разпуснатата си, разрошена коса. Тя се отказа от обичайния си начин на обличане и носеше прозирни памучни плажни рокли без нищо под тях, което да прикрива заоблените ѝ, разлюлени гърди; бикини, очертаващи разкошните ѝ, стегнати бедра и твърдата, тънка талия; къси вечерни рокли, разкриващи блестящите ѝ, дълги крака, от което му се свиваше сърцето.

Виктория се държеше очарователно с майка си. Държеше се очарователно с всички гости. Особено обаятелно се отнасяше към Ангъс, сякаш той бе възрастният втори баща, с когото тя бе прекарала дълги години на благодарна привързаност. Щом останеше сама в стаята си, Виктория се поздравяваше за професионалния си тренинг, който бе превърнал обаянието в нейна втора природа. Нито един несимпатичен, лишен от чар завеждащ клиентите не би оцелял дори и в най-малката рекламна агенция.

Еймъри Хопкинс щеше да я смята за още по-очарователна, стига да отстъпеше да се любят, но тя отказваше, колкото и да я умоляваше той. Разрешаваше му да я целува, да докосва шията и ръцете ѝ, дори веднъж му позволи пред всички, събрани около басейна, да я намаже с плажно масло, но настояваше, че в дома на майка ѝ благоприличието изисква да спи сама.

Един-единствен път се изхитри да уреди среща с Ангъс в съблекалните до басейна. Той я чакаше вътре, болезнено възбуден, с намерението да я целува, докато тя се разтрепери, да я отведе в една от стаите, да заключи вратата, да запретне полата на лятната ѝ рокля и да я обладае, без да се интересува от нейното удоволствие. Бе си го заслужила, задето го измъчваше. Обеща си да я начука бързо, егоистично и безжалостно и да не ѝ остави време за оргазъм; да се измъкне и да изчезне, като я зареже, обезумяла от уничително желание. „Нека страда — рече си Ангъс, — нека изпита същата мъчителна възбуда, която ме тормози цяла седмица и която не съм в състояние да

задоволя. Нека се докосва и мисли за мен, както някога.“ И скърцаше със зъби, обзет от предчувствия.

Виктория връхлетя в съблекалните и се хвърли в обятията му. Едва успя да я целуне, а тя вече пъхаше двете си ръце в плувките му. Сграбчи коравия му пенис, с едната си ръка обхвана и ритмично започна да стиска топките му, а с другата все по-бързо и по-силно разтриваше члена му, как то той най-много обичаше. Ангъс замръзна на мястото си, задъхан, уверен, че ще свърши, без да е осъществил плана си. Внезапно Виктория подскочи стресната, уж усетила някой да минава край вратата на съблекалните. Измъкна ръце от плувките му и светкавично излетя навън.

„О, представям си колко страда“ — мислеше си младата жена, докато леко крачеше към къщата. Тя страдаше не по-малко. Би дала всичко да го усети в себе си, всичко, освен току-що спечелената победа.

— Да не мислиш, че не се досещам — направи го нарочно! — беснееше Ангъс при първата им среща в Ню Йорк в навечерието на 1982 година. — Държа се непристойно!

— Ти имаш свой живот. Аз не — тихо отговори Виктория.

— Господи Боже мой, разбери, срещаме се, когато е възможно.

— Не. — Тя решително поклати глава. Седеше на крайчеца на стола, стиснала ръкавиците си като дама, която очаква да ѝ поднесат чаша чай. Ангъс мислеше, че ще е ненаситна като него, но никога преди Виктория не бе изглеждала толкова далеч от всякаква мисъл за секс. Даде си сметка, че тя все още си играе с него, докато се свеждаше над нея, приповдигаше я, целуваше я по устните, издърпваше фуркетите от косата ѝ, разкопчаваше сакото и блузата ѝ и всмукваше зърната ѝ — това винаги я бе възбуждало. Тя му позволи всичко — да я блъсне върху кушетката, да я разсъблече, да я навлажни колкото иска с езика си, да разтвори краката ѝ, да навлезе в нея, но не се отзова. Ангъс я облада с възбуда, каквато никога не бе изпитвал. Колкото по се владееше тя, толкова по обезумяваше той.

След като всичко свърши, Виктория само попита:

— Това достатъчно ли ти беше?

— По дяволите, не! А на теб?

— Толкова мога да ти предложа — неумолимо отвърна тя. — Трябва да тръгвам. Днес има бал в Лайтхаус. Ще се прибирам, за да се

преоблека.

Неспособен да помръдне, неспособен дори да разсъждава свързано, Ангъс наблюдаваше как Виктория събира дрехите си и припряно се облича. Бе само пет и половина следобед и нямаше защо да бърза толкова — разполагаха с още един час, дори с час и половина. Как можеше да го изостави, възбудена и неудовлетворена, и то след като седмици наред не бе достигала оргазъм; та нали живееше заради чукането с него? Поне така смяташе той. Презираше се, докато задаваше въпроса:

— Кой ще те води на бала?

— Не е Еймъри. Не го познаваш.

Отиде си и го остави отчаян. Той дълго седя на кушетката, увит в палтото си — нямаше сили да се облече. Трепереше в топлата стая и се опитваше да разбере какво се бе случило, разкъсван между ревността към непознатия мъж, който щеше да танцува с нея тази вечер, да я гледа в очите и да получава усмивките ѝ, и факта, че отново изпитваше яростна жажда за нейното тяло, толкова силна, че му причиняваше болка. Бе готов на всичко, само и само да я люби отново.

„Ти имаш свой живот“ — бе му казала тя. Наистина, така беше. Животът му бе изпълнен от събуждане до заспиване, Ангъс бе отговорен за доходите на една огромна компания, цепеше минутата на две, за да посрещне изискванията на клиентите си, всеки от които се нуждаеше от индивидуален подход; подчинените управители, завеждащи и творчески екипи гледаха него и Милисънт в очите за последно одобрение на всяка подготвена от тях рекламна кампания; трябваше да спортува здравата, защото на спортните площадки мъже като него укрепваха търговските си контакти; да пътува, за да основава международни клонове на агенцията и да контактува с клиентите от други градове... В края на краищата той бе един от водещите в рекламния бизнес.

Какво можеше да даде на Виктория? Само няколко откраднати часа през големи интервали.

„Представи си — каза си Ангъс, — представи си, че се разведеш с Милисънт. Агенцията ще се обърне с краката нагоре и работата за известно време ще отиде по дяволите. Ще се вдигне невероятен скандал. Въпреки това някои клиенти и творчески екипи ще останат при теб и ще започнеш всичко отначало, ще създадеш своя малка

агенция, която полека-лека ще се разрасне. Да, това е напълно възможно. Случва се агенции, притежавани от няколко съдружници, да устоят, когато собствениците се разделят.“

Със сигурност имаше право да се разведе със съпругата си, блестящата, прочута Милисът, и да се ожени за която и да било жена, дори за двадесетгодишно момиче. Най-много да загуби част от бизнеспартньорите си и повечето си приятели. В очите на околните навярно ще изглежда безсърдечен, като се има предвид възрастта на Милисът и приноса ѝ за неговия успех. Но хората винаги допускат, че проблемите в един брак не си личат отстрани, и проявяват снизхождение.

„Но я си представи, че след развода си с Милисът се ожениш за Виктория.“ Ангъс най-сетне осъзна с ужасяваща яснота, че Виктория целеше брак. Толкова ли е бил глупав, та да се надява, че тя ще се задоволи само с връзката им?

„Да, представи си, че се ожениш за единствената дъщеря на бившата си съпруга, за младата жена, която в продължение на тринадесет години най-добрите ти познати са смятали за твоя доведена дъщеря.“ Не, никога! Това не беше инцест. Той и Виктория нямаха кръвна връзка. Не я бе осиновявал, дори на ум не му бе идвало подобно нещо. Не бе я докосвал, преди тя да навърши двадесет и шест. По време на невинните им вечери в нейния апартамент нито веднъж не си бе спомнил коя е нейната майка. А след това... не, никога. Особено пък след това.

Да, Ангъс знаеше всичко, но то нямаше значение. Не можеше да обясни нищо на околните. Фактите звучаха неубедително. Нито един от тях нямаше да има тежест, когато скандалът излезе наяве, а одумките нямаше да спрат до самата му смърт. Всички до един, всички членове на всички клубове, всеки доверил му се клиент, стотиците хора, които работеха с него, щяха да го вземат за човек, извършил престъпление срещу природата. Мъж, чукал доведената си дъщеря. Кой знае откога я е чукал. Мъж, предал съпругата си по най-гнусен начин. Който трябва да бъде изхвърлен от обществото. Когато всеки свестен човек би следвало да избягва.

В проблясък на здрав разум осъзна, че трябва да се раздели с Виктория. Да се измъкне от страховитата опасност, за която до днес, оглупял от желание и заслепен от секса, не си бе дал сметка. Беше

извършил най-голямата грешка в живота си. Но трябваше да се измъкне от нея безкрайно предпазливо, така че никой, абсолютно никой, да не разбере. Виктория притежаваше властта да съсипе кариерата му, да опустоши най-важното за него.

През следващите месеци, щом се срещнеха, Ангъс Колдуел се насилваше да повдига въпроса за съвместното им бъдеще. Каза ѝ, че осъзнавал какъв егоист е бил, че той самият не можел да продължава така — било противоестественно да се крият, да не се оженят, след като толкова се обичат. Но, за Бога, налагало се да проявят търпение, за да не се стига до скандали, тя разбирала, нали, милото му интелигентно момиче? Не, не, той бил наясно, че тя щяла да излиза с други мъже, би изглеждало странно, ако не го прави, ала не можел да не ревнува, макар да знаел, че тя не спи с тях, нека му простяла неговата ревност, само да му обещаела, че никой друг няма да я докосва.

Да, естествено, че ѝ имал доверие, нали знаел колко дълго го била чакала. Молел я само да облекчи задачата му, докато търсел начин как да получи свобода, да не го лишавала от любовта си, от целувките си... Да, знаел, че скоро ще навърши двадесет и девет, но ѝ обещавал дотогава да измисли някакъв приложим план. Не, нека не става и не си тръгва точно сега, когато отново я желаел, нека му позволи да я люби още веднъж, само за това я молел.

Ангъс си осигури, кажи-речи, година, докато търсеше изход от положението.

— В Лос Анджелис! Не говориш сериозно! Защо искаш да замина там? — извика Виктория.

— Искам да заминем двамата...

— Но...

— Мила, помълчи и ме изслушай. Лос Анджелис е изходът. Дори се чудя как не се сетих по-рано. Истински шанс е да започнем отначало, да изградим нов живот, да сме заедно, да работим и...

— Но защо да заминавам първа, без теб и сама?

— Защото такива големи неща се вършат постепенно. Изслушай ме внимателно, Виктория. Докато работиш за „Колдуел и Колдуел“, си

пленник на компанията. Но ако отвориш собствена кантора, ако обявиш своята самостоятелност, аз ще се присъединя към теб веднага, щом получа развод.

— Наистина ли смяташ, че желая да основавам малка агенция, и то сам-сама, в град, който не познавам, на три хиляди мили от центъра на събитията? И дума да не става, Ангъс.

— Ами ако започнеш с около дващест милиона? Тогава ще можеш да прикоткаш неколцина от най-добрите творчески екипа; те ще те последват. И ще станеш господар на положението в собствената си работа. А аз ще се присъединя към теб с много милиони долари. Не е ли по-добре, отколкото да останем в един и същ град с Милисънт?

— Двадесет милиона?! Откъде ще намеря двадесет милиона?

— Остави това на мен. Зная какво да правя. Ако не успея да ти ги осигуря, няма да заминеш никъде, мила моя, а аз ще се заема с план Б.

На следващия ден Ангъс Колдуел си уреди обяд със стария си верен приятел и пръв клиент Джо Дивейн, който му дължеше много за успеха на „Оук хил фуд“.

— Джо, имам нужда от голяма услуга.

— Имаш я.

— Не бързай. Ще те разбере, ако ми откажеш, но Виктория и майка ѝ имат многобройни и изключително сериозни проблеми помежду си.

— Лоша работа, Ангъс. Съжалявам.

— Никога не са били близки, Джо. Как ли не опитвах да подобря отношенията им, но още когато се ожених за Милисънт, вече е било късно да оправя нещата, каквито и да са били те.

— Наистина лошо, Ангъс, много жалко. Не съм знаел.

— Надявах се да си остане в семейството, сега обаче... е, на теб ще кажа пръв: Виктория е решила да напусне агенцията.

— По дяволите! Направо отвратителна новина! Знаеш колко разчитам на това момиче. Тя е най-силната ми карта! Ужасно жалко, че напуска, ужасно! Но какво мога да направя аз? Искаш ли да поговоря с нея? По дяволите, Ангъс, след като ти не можеш да я задържиш, какво да кажем за мен?

— Точно за това искам да поговорим, Джо. Виктория има намерение да се премести в Лос Анджелис. Смята да вземе със себе си

най-добрите ни творчески екипи и да отвори собствена кантора. Не можем да я спрем по никакъв начин.

— Да му се не види! Ама че беля! Не ти завиждам, но най-много съжалявам самия себе си. Имам нужда от момичето, спечелихме много от рекламата, която тя ръководеше, и продадохме много храни.

— Да не мислиш, че не зная. Тук идва ред на услугата, която ти искам, Джо. Ще й дадеш ли част от своя бизнес? Имам предвид трите нискокалорични поръчки.

— Да го изтегля от теб ли? Да изтегля дващест милиона от теб и да ги дам на някаква нова агенция? Ти си полудял, Ангъс.

— Напротив. Въпрос е само на време — Виктория сама ще те покани. Ще е логично от нейна страна. Откак постъпи при нас преди осем години, тя работи изключително с твоите клиенти, отрака се страхотно и твоят маркетинг и рекламата ти се разбират чудесно с нея.

— Да, толкова по-жалко.

— Джо, напълно е възможно сам да поискаш да се прехвърлиш при нея, но няма да го сториш от лоялност към — Дяволски си прав, няма. Навярно с теб печелим около сто милиона, Ангъс.

— Нещо такова, Джо, горе-долу толкова. Виктория ще трябва да получи компенсация за годините на усилен труд. Надявам се, че няма да е все така непримирима и семейната вражда полека-лека ще се уталожи.

— Какво говориш! Интересно, Ангъс, интересно. Милисънт съгласна ли е?

— Ако Милисънт разбере, че идеята е моя... Остави, Джо, животът ми няма да струва и пукната пара. Нещата вкъщи наистина са много обтегнати. Всъщност майката и дъщерята не си говорят. Аз съм този, който се опитва да се справи с положението. Разчитам на теб, Джо, че каквото и решение да вземеш, никога няма да споменаваш за това.

— Боже, нали ме познаваш. Виж какво, Ангъс, нека си помисля ден-два. Няма причини планът ти да се провали. От една страна, ще запазим Виктория, от друга, ще си останем в „Колдуел“. Напълно ли си сигурен, че няма да размислиш? Дващест милиона са дебел комат дори за гигантска агенция като вашата.

— От месеци мисля само за това.

— Значи толкова е зле, а?

— Много по-зле, Джо, много.

— Всъщност какво точно знаем за Виктория Фрост, Арчи, освен факта, че е страхотен професионалист и очевиден наследник на „К и К“? — попита Байрон.

— Какво още ти трябва да знаещ?

— Ами интересно ми е например защо изглежда така дяволски неуязвима. Тя е само на тридесет, като нас, но колкото повече опознавам тая жена, толкова по ми заприличва на непревземаема крепост. Това не е нормално. В поведението ѝ няма шик.

— Никакъв шик, Байрон, точно обратното.

— Дали води полов живот? Ако си имаше гадже, при тия клюкари тук все щяхме да разберем. Този въпрос ме безпокои, макар че не бих си признал пред никого, освен теб.

— Може пък да е лесбийка? Нали така мислят мъжете, ако някоя жена не се интересува от тях? В едно съм сигурен — няма хора, лишени от сексуалност... Виктория не е такава.

— Може пък да пуска димна завеса. Например да води двойствен живот на проститутка в някой бардак като Катрин Денъв в „Дневна красавица“. — В гласа му прозвуча надежда.

— Байрон, сто пъти ти казах да престанеш с тези френски филми.

— Разправят, че като гледаш четири филма на Бунюел, по дланите ти поникват косми — замислено рече Бай.

— Четири! — възкликна Арчи. — Очевидно не обръщаш внимание на великото предупреждение: „Един философ се равнява на двама извратени типа.“

— Кой го е казал?

— Жан Кокто — бързо отвърна Арчи, разчитайки, че Байрон няма да се задълбочава. — Погледни нещата от другата им страна: нашата началничка Виктория Фрост, никога Вики, непрекъснато общува с купища преуспели мъже, особено в „Оук хил“. Може би си е избрала това защитно поведение, тази външност вместо димна завеса, като прикритие. Хиляди работещи жени го правят.

— Не. Тук има нещо друго, Арчи. — След няколко години близко сътрудничество с Виктория Байрон се чувстваше лично засегнат от

нейните обноси — уравновесени, изискани и професионални като на изтъкнат дипломат от кариерата преди оттегляне от последния си пост, който винаги по традиция е най-престижният.

Имаше някаква скрита страст у нея, Арчи и Бай отдавна го бяха усетили. Но пред тази страст бе спусната бариера, зад която те не можеха да надникнат.

Един ден през лятото на 1982 година, точно преди тридесетия си рожден ден, Виктория Фрост покани двамата младежи на вечеря в апартамента си — чест, с каквато досега не ги бе удостоявала.

По време на аперитива и вечерята, сервирана от прислужница в малката, осветена от свещи трапезария, тримата размениха само служебни клюки. За кафето и коняка се преместиха в дневната. Там Виктория спокойно им разказа, че е решила да напусне „Колдуел“ и да отвори своя собствена агенция.

— Не искайте от мен да ви обяснявам защо. — Хубавото й лице се напрегна, а ясният й глас внезапно прозвуча свирепо. — Очевидно и двамата разбирате, че това е свързано с дълбоките, нерешими проблеми между мен и майка ми, но сега няма да се впускам в подробности. Ще взема със себе си три от поръчките на „Оук хил“. Вие си авторите на тези кампании. Знаете, че ви смятам за най-добрия екип в агенцията, и бих искала да дойдете с мен.

Тя замълча за момент и огледа смаяните им лица. Продължи с по-мек глас:

— Вижте какво, момчета, ако отхвърлите предложението ми, много ще се разстроя, тъй като Джо Дивейн наистина ви цени. Той обаче няма нищо против да покания друг творчески екип, ако вие не се съгласите. С други думи, преместването ми не зависи от вас, то ще се осъществи така или иначе — с вас или без вас. Мога да подбера какъвто екип пожелае от всички агенции в града. Трите поръчки ще ми донесат дващест милиона долара. Ако кажете да, тримата ще станем равноправни съдружници в новото ми предприятие.

— Почакай една минута, Виктория — спря я Байрон, смаян както от предложението й, така и от перспективите, които разкриваше то. — Да напуснеш някоя агенция и да основеш нова е едно, да вземеш

клиентите на „Колдуел“ е съвсем друго. Особено както сте едно семейство. Господи!

— Навярно си чувал за подобни случаи. Разбира се, не се смята за особено честно, но някои от най-големите рекламни агенции са започвали по същия начин.

— Права си, случвало се е и преди — бавно изговори Арчи. — Само че ти знаеш защо го правиш, а ние не. Разкрий ни поне някакви подробности защо Джо Дивейн е решил да заработи с теб. „Колдуел“ открай време се занимават с неговия бизнес. Ако не бяха те, той щеше да си остане най-обикновен производител на храни.

— Не, Арчи, не мога, дори да решите да ме последвате. Но ще ви кажа, че за нищо на света не бих ви помолила да напуснете, ако не бях абсолютно уверена, че всичко ще се нареди. Аз изоставям работата си, бъдещето си... каква по-сигурна гаранция от това?

— И как ще се осъществи? — попита Байрон. Дватамата с Арчи отдавна мечтаеха за собствена агенция, ала не бяха предвиждали подобен бандитски сценарий.

— Просто и бързо — отговори тя. — Тримата ще напуснем заедно и ще сформираме нова агенция: „Фрост, Рорк и Бърнхайм“ или „Фрост, Бърнхайм и Рорк“ — зависи от вас, — стига моето име да стои на първо място... В края на краищата, идеята е моя. След около седмица „Оук хил“ ще предложат трите си артикула за преразглеждане. Ще поканят, естествено, титуляря „Колдуел“, както и нашата нова агенция. След обичайното съревнование ние ще получим поръчката. Подобни прозрачни средства не могат да измамат никого, но поне са законни.

— Виктория, Байрон и аз трябва да обсъдим предложението ти.

— Разбира се. — Тя се изправи. — Чакам отговора ви след двайсет и четири часа. Все едно какъв ще бъде, смятам двама ви за най-добрите.

— Тя ще изгуби много повече, отколкото ще спечели — рече Байрон.

— Да, но, все едно, ще напусне „Колдуел“.

— Почти не познаваме семейството. Дори не съм ги виждал от последното коледно тържество.

- И все пак това е въпрос на почтеност.
- Виктория заслужава нашата лоялност повече от двамата Колдуел. Работим с нея, докладваме на нея.
- Байрон, пресилваш нещата.
- Тя каза, че нейните проблеми били неразрешими.
- Но ние нямаме проблеми с тях — възрази Арчи.
- Обаче не сме им и съдружници, нали. Такъв шанс се дава веднъж в живота.
- По дяволите, така е — процеди Арчи през зъби. — Колко струва да се правиш на „господин Чисти ръце“?
- Не ни е по джоба. Да седим и да чакаме как друг екип ще получи нашите клиенти ли? Три години от живота ни и най-добрите ни идеи отидоха в тази кампания.
- Значи искаш да приемем? — запита Арчи.
- Това въпрос ли е или констатация?
- Ние сме екип — изтъкна Арчи.
- Ти питаш и констатираш едновременно. Умиращ си за такива работи.
- Ти също — бързо му отвърна Арчи.
- И двамата искаме, но и двамата го смятаме за неправилно — изпъшка Бай.
- То все едно ще стане, с нас или без нас. Не можем да я спрем, тогава защо да не участваме.
- Не виждам никаква причина, като се изключат етичните съображения.
- Ако се занимаваме толкова педантично с етичните съображения, ще трябва да се захванем с религия, а не с реклама — заяви Арчи и с това реши въпроса.

Всичко стана точно както Виктория бе предсказала. Скоро след преместването в Калифорния „ФРБ“ набра известен брой нови клиенти: прекрасни лозя в Напа вали, „Тестени изделия Бугатини“, Асоциацията на калифорнийските производители на артишок, една компания за билкови чайове, един вносител на скъп ароматичен оцет и на зехтин и още неколцина — за съжаление все от хранителния бизнес — започнаха като агенция, специализираща се в опаковките за храни, и

май бяха обречени да си останат такива. Като цяло новите им клиенти носеха около десет милиона долара, точно колкото да създават илюзията за някакъв прогрес, но подобен напредък съвсем не изглеждаше блестящ за хора, свикнали с възторга от работата в голяма агенция с огромни приходи.

Тогава Виктория реши да наеме кантора, прекадено голяма за техните нужди, и назначи декоратор, с чиято помощ интериорът да шашва бъдещите им клиенти.

Срещаше се с Ангъс много по-рядко, отколкото бе разчитала. Той обясняваше, че Милисът затруднявала нещата повече, отколкото бил очаквал. Ако я накарал да бърза, щяла да се заинати и плановете им нямало да се осъществят. Той и Виктория били постигнали толкова много, че се нуждаели само от още малко търпение, от още малко време...

„Още време ли?“ — мрачно си рече Виктория и побутна настрана плодовата салата, която Поли ѝ бе донесла. Като че не бе осигурявала на Ангъс търпение, търпение и пак търпение, докато не ѝ се стори, че ще умре от търпеливост. По време на командировката ѝ в Ню Йорк не бе намерил свободна минута за нея, въобще не се видяха насаме. Усещаше как сърцето и тялото ѝ се късат от омраза към майка ѝ и отвращение към Ангъс, неспособен да се изтръгне от безкрайните си задължения.

И какво намери, като се завърна? Арчи и Байрон, единствените хора, на които разчиташе, които знаеха коя е тя, които я познаваха отпреди калифорнийското ѝ заточение, се веселяха, празнуваха и си губеха времето с Джиджи Орсини, прекалено добре облечена и очевидно напълно неподготвена за рекламния бизнес. Това момиче по някаква неясна за Виктория причина ѝ напомняше за Милисът на младини.

7.

В Ню Йорк срещнах един човек на име Том Ънгър — неочаквано забеляза Джош малко след мълчаливата и напрегната вечеря, по време на която Саша се утешаваше, че просто е преуморен от последното си тежко дело. Бе прекъснал обичайния им поход до креватчето на спящата Нели и бе отвел жена си в библиотеката.

— Ох, слава Богу! — възкликна Саша, едновременно с облекчение и яд. — Ето какво било! Никога повече не се дръж така с мен, Джош Хилман. Помислих, че са ти открили някаква смъртоносна болест и се чудиш как да ми съобщиш. Нямах си представа какъв вид имаш, откак вчера се върна от Ню Йорк. Побърках се от тревога... Но не посмях да те попитам, защото се боях от отговора ти.

— Том... ти е бил любовник. — Джош произнесе думите натъртено и не успя да скрие тежката си въздишка.

— Ама разбира се — отговори тя тутакси и раздражено отметна дългата си черна коса. — Затова ли си толкова разстроен? Отвратително от негова страна — да ти го каже, след като знае, че сме женени. Колко вулгарно! И ти ме изтормози заради глупава ревност със закъсняла дата! Мъже! Повдига ми се от вас!

Саша стана от креслото и се заразхожда из стаята, като внимателно разглеждаше Джош, сякаш дотогава не го бе виждала. Интелигентната му уста, славянските му скули, късата му сива коса, високият му ръст и язвителното му, но приятно лице внезапно ѝ се сториха непознати, променени от измъчения му поглед.

— Ти какво, ще седиш така и ще ми разправяш, че си очаквал да съм девствена, когато се оженихме ли? — избухна Саша. Мъжът ѝ не продумваше. — Смяташ, че една двайсет и четири годишна жена е прекарала целия си живот заключена в пояса на девствеността в очакване да се появиш ти ли?

— Не. Предполагах, че си се влюбвала, както и аз... Че си имала връзки или както там ги наричаш.

— И защо ми излизаш сега с Том Ънгър? Трябва ли да се извинявам? И какво, по дяволите, му отговори, след като той изтърси историйката за някогашните ни лудории? Напусна с достойнство или му фрасна един?

— Той не знаеше, че сме женени.

— Какво? Искаш да кажеш, че Том Ънгър без всякаква причина ходи насам-натам и ръси наляво и надясно моето име като свое бивше завоевание? „О, между другото, навремето въртях любов със Саша Невски.“ Ей сега ще звънна по телефона на това развратно, лигаво копеле и ще му извъртя такъв скандал, че ще забрави и собственото си име, да не говорим пък за моето. И като си помисля, че някога го харесвах!

— Не стана така.

— Най-добре да ми кажеш как е станало, Джош, и то още сега — дума по дума. Няма да оставя нещата така. Не желая да те гледам как ме порицаваш за неизвестно какво с всяка пора по тялото си. Да си имал любов с Том Ънгър не е престъпление дори ако самият той е станал престъпник.

Усърдно, внимателно Джош разказа с подробности всичко, случило се на обеди в Ню Йорк, без да пропусне нито една дума.

Саша го изслуша, без да помръдне, забола очи в килима, играейки си с широкия си плетен колан. В стаята се възцари тишина. Най-сетне тя вдигна глава и го изгледа състрадателно.

— Прощавай, мили. Естествено е да си разстроен. Не мога да ти опиша колко съжалявам, че сама не ти разказах всичко това. Не съм и сънувала, че ще го научиш по такъв ужасен начин, и то на публично място... О, трябваше да предположа, да ти кажа...

— Ти съжаляваш за начина, по който съм научил, че си имала трима любовници едновременно! Смяташ, че е важен начинът!

— Защо, не е ли? — Саша стана, прекоси стаята и го измери с очи от глава до пети, сякаш Джош бе някакъв мърляв просяк, почукал на вратата с молба да използва телефона. — Не е ли?

— Не, за Бога, не е!

— Тогава какво? Какво е по-важното, Джош?

— Ти, Боже мой, ти! Ти си направила... такова нещо! Дори не си го криела. Ънгър каза, че и тримата са знаели за останалите, смятала

си това за свое право. Все още го смяташ — извика съпругът в пристъп на болка.

— О, не. Не смятам. — Саша замълча и го изгледа много сериозно. Събра длани и после ги разтвори като цвете. Благородното ѝ, широко чело бе ясно и спокойно. — От първия път, когато спях с мъж, съм знаела, че щом се омъжа, с тази част от живота ми ще бъде свършено. Имам различни критерии за секса. С теб не е ли така? Вярвам, че неща, напълно приемливи за неомъжено момиче, са недопустими за една щастливо омъжена жена. Иначе бракът ще рухне.

— О, Господи, как не разбираш? Трима мъже... трима любовници... които имат право да те... да бъдат с теб... а ти като жонгльор с три портокала — и това нямало значение? Един през първия ден, следващия за втория... О, Боже... — Джош зарови лице в дланите си.

— Така беше, Джош. Не смятам да се извинявам за това. Ако очакваш от мен да се засрамя, няма да дочакаш. — Саша не говореше предизвикателно, а просто със съзнанието за правилността на действията си, за своята вяроност към представите си за живота.

— Ти наистина не разбираш — отчаяно изрече съпругът ѝ. — Ти просто не искаш да разбереш.

— Бях Голяма мръсница, както сама се наричах, и какво от това? Не съжалявам, че се възползвах от свободата си, докато я имах. Никога не съм спала с мъж, когото не съм харесвала. Никога не съм спала с мъж, за да получа нещо друго, освен удоволствие. Не съм ги лъгала. Все още щях да постъпвам така, ако не бях те срещнала и не се бях влюбила в теб.

Тя замълча в очакване той да я погледне, искаше да види изражението му, но той седеше, скрил лицето си в ръце.

— Опитай се да ми изтъкнеш поне една сериозна причина, Джош, да съжалявам, че съм живяла така — настоя Саша. — Какво губиш ти от това, какво губи любовта ми към теб? Аз съм същият човек, когото ти обикна, за когото се ожени. Времето на Голямата мръсница свърши веднъж завинаги, но аз съм си аз, Саша. Защо смяташ, че имаш право да ме обвиняваш сега!

— Колко... колко бяха? — Джош говореше, сякаш му изтръгваха думите с ченгел.

— Не зная — звънна възмутеният глас на жена му. — Не съм ги броила. Опитваш се да ме унижиш, но унижаваш единствено себе си. Не се ли отвращаваш от себе си да задаваш такъв въпрос? Това е под достойнството ти.

— Но не е било под твоето достойнство да преминаваш от мъж на мъж! — извика Джош.

— Не, не беше. Бях върна на себе си.

Съпругът се задъха от нейната наивност. Поклати глава, прегърби се още повече, опита се да проясни мислите си, да види нещо — каквото и да било — от нейна гледна точка, но те двамата сякаш се намираха от двете страни на широка пропаст и се опитваха да надвикат бурен вятър с изискани, префинени тънкости.

— Джош, за Бога, престани да седиш там като Йов. Махни ръцете от лицето си! Тази история няма нищо общо с нас двамата. Ставаш смешен.

Той вдигна глава и тя видя изкривеното му лице, очите му, които не можеха да срещнат нейните. Сърцето ѝ се сви и Саша осъзна, че въобще не е смешно.

— Джош! — извика тя. — Джош!

Нямаше да остави техният свят да бъде разрушен. Изтича при него и прегърна главата му. Трябваше ѝ време. Един справедлив мъж е в състояние да разбере. А Джош бе справедлив.

— О, Дейви, успяхме, наистина успяхме! — ликуваше Джиджи в дневната на своята къща. Беше го замъкнала там с намерението да пият по чаша в чест на празника, преди да излязат на вечеря. Бе обзета от еуфория заради победата — истинска, зашеметяваща, гигантска победа, която веднъж завинаги бе уталожила всички непризнати съмнения, че не я бива за рекламата.

След представянето двамата с Дейвид решиха, че не бива да се връщат в офиса особено заради единия от съдружниците, който едва ли изгаря от желание да му висят на главата и тайно да злорадстват.

— Ти успя — ухили се той, докато я гледаше как се премята на кушетката от възторг.

— Заедно успяхме и не ми прехвърляй заслугата, че иначе ще те ударя, Дейви Мелвил. Наздраве! — Джиджи вдигна чашата си. —

Долу управниците, на крак, чин-чин и всичко, за което искаш да вдигнеш тост. Чу ли как Виктория каза „Още в понеделник се заемаме с подробностите“? Не смяташ ли, че едва не се задуши, докато говореше?

— Мислех, че ще припадне, не че ще се задави.

— Дейвид не можеше да сподели напълно непринуденото щастие на Джиджи. Той се чувстваше почти толкова щастлив, но в рекламата, както и на всички други поприща е най-радостен първият триумф. Спомни си своята първа победа преди около пет години — бе спечелил поръчка за половин милион долара. Три дни и три ноци сякаш летеше над земята.

Сега откри, че едно силно чувство съдържа и пречи на свободната му радост. Близостта на Джиджи го притесняваше.

За пръв път оставаше напълно насаме с нея. Ако нарочно бе планирала всяко свое движение, та да го накара да си я представи гола, едва ли щеше да постигне подобен ефект. Когато се навеждаше да долее чашите, гърдите ѝ се очертаваха под блузата. Докато му носеше чашата, Дейвид би се заклел, че чува как под полата ѝ бедрата се трият едно в друго. Като му я поднесе с размах, той ясно си представи как ръцете ѝ обвиват шията му и тя притиска главата му към себе си.

По дяволите, щеше да се побърка.

— Откъде имаш тази голяма къща? — попита той. Джиджи бе запалила само двете лампи до кушетката и стаята изглеждаше огромна в зимния здрач.

— Късмет. Наех я... О, Дейви, нали синьора Елеонора Колона е божествена?

— Божествена. Значи си живееш живота тук съвсем сама?

— Учудващо е колко бързо свиква човек да живее в големи пространства. Джорджо... Джани... Енрико... Обожавам ги! Световни са, нали?

— Върхът. Слушай, Джиджи, срещаш ли се с някого? Искам да кажа, няма ли някой да нахълта тук и да каже: „Кой е тоя, дето седи на дивана ми и пие с моята любима?“

— С никого „не се срещам“ според старомодния ти израз. — Джиджи се прозя. Умората си казваше думата след отзвучаващата превъзбуда. — Не съм ничия „любима“, много ти благодаря. Дейви,

момчето ми, никога повече не употребявай тази дума — мразя я. Жена, момиче, гадже, маце, ако щеш, само не и любима.

— Ама аз не я употребих. Просто си представих как я казва някой друг.

— Никой няма да посмее. — След тези думи Джиджи осъзна, че нейната свобода е действителна, действителна като празната ѝ къща, като празното легло, като самотните ѝ вечери, като липсата на мъжки допир до нейната кожа. Единствено възбудата и бързането около поръчката на „Индиговосините“ я бяха спасили от мислите за Зак.

Тя се протегна с високо вдигнати над глава ръце, за да се отпусне след днешното напрежение. „Имам нужда някой да ми разтрие гърба“ — лениво си помисли момичето.

— Дейви — изкомандва го тя, ела по-близо. Свали си очилата.

— Ако ги махна, няма да виждам нищо.

— Все ми е тая дали ще виждаш. Искам да погледна очите ти. — Испита желание да съсредоточи вниманието си върху Дейвид Мелвил, с когото бе прекарала последните изтощителни дни. Имаше нещо загадъчно и приятно да седи тук с него. Уютно, интимно, сгряващо.

Обхвана я прилив на остро любопитство: бе си мислила, че го познава, а всъщност не знаеше нищо за него. Нищо съществено. А това не бе редно за членовете на един творчески екип, нали така? Навярно, ако го познаваше по-добре, щеше да го помоли да ѝ разтрие гърба.

В стаята съвсем се бе стъмнило. Джиджи се приведе, за да го разгледа по-отблизо.

— Хм... Както предполагам, ирисите ти имат необикновен цвят — кафяво на петънца, като яребични яйца. Косата ти е тъмнокафява като шоколад, а кожата ти е с цвят на добре разбита сметана. Ама, Дейви, бих могла да направя шоколадово суфле от теб!

— А аз от теб — истинско ястие. — Той я сграбчи с дългите си ръце. — Ще те схрускам, Джиджи Орсини, докато от теб остане само някой друг кичур червена коса и празна тубичка от туш за мигли!

— Дейви!

— Ти си виновна, дявол да го вземе — изстена той и я целуна с цялата страст и любов, която бе потискал от деня, в който я видя за пръв път.

— Дейви, какво правиш, за Бога? — Джиджи се престори на учудена. „Наистина ли исках само да ми разтрие гърба?“ — запита се тя; стараяше се да бъде честна към себе си. — „Леле, какви вкусни и силни устни има! Съвсем не приличат на суфле.“

— Мълчи и внимавай. — Той продължи да я целува и Джиджи усети нарастваща слабост. Дейвид бе такъв сладур, но кой би помислил, че се целува толкова добре? Нима бе очаквала да я прегръща така силно, точно както тя обичаше? Откъде би могла да знае, че излегнат до нея — това пък кога се бе случило? — този дългуч е успокояващ, сигурен и хубав като скала, нагрята от слънцето? Как да повярва, че можеш да работиш в една стая с някого седмици наред и да не разбереш, че устата му е толкова красива, та чак става невъзможно да устоиш на целувките му?

— О, Дейви... — Джиджи се размърда в обятията му и се притисна още по-силно към този божествен, нерешителен мъж.

— Моля те, мила, моля те, дай ми шанс. Толкова съм влюбен в теб, че ще полудея...

— *Prego*... — прошепна тя.

— Искаш да кажеш... — Дейвид не бе сигурен какво точно означава *prego* и се боеше от погрешна стъпка точно сега, когато държеше своето съкровище в прегръдките си и бе изповядал любовта си.

— *Prego* означава да... на всяка цена... прави каквото искаш...

— А това? — попита той и взе да разкопчава блузата ѝ с умелите си пръсти на художник, сега разтреперани и непохватни.

— Каквото искаш... — измърмори Джиджи и затвори очи, та да усети по-добре първата му целувка върху гърдите си. Щом я почувства, се раздвижи, както листата под първите капки дъжд. — О, да, точно така...

Дейви се изтърколи от дивана, коленичи на пода и пое гърдите ѝ с опитни, чувствителни пръсти. Погали ги с удивление и на слабата светлина на лампите се възхити от свежите им, розови и крехки зърна. Все така на колене се освободи от дрехите си, като придружаваше всяко движение с целувка. Езикът му проникна в отворените ѝ уханни устни. Джиджи видя колко красиви са раменете, ръцете и китките му — с добре очертани, издължени и стегнати мускули. Той се изправи и тя неочаквано заповяда:

— Спри...

— Да спра ли? — Младежът не повярва на ушите си.

— Да... Искам да те разгледам. — Джиджи се засмя тихо и игриво. Горда в голотата си, тя седна на пети и взе възбуждения му пенис. Дейвид видя усмивката да изчезва от лицето ѝ. Тя прехапа долната си устна и затаи дъх от учудване, докато премерваше дължината и тежестта на члена му с въздушните си, нетърпеливи пръсти. Докосваше го, обхващаше го, пускаше го, умишлено го влудяваше. Устата ѝ пресъхна, сърцето ѝ се разтупка и вече неспособна да се сдържа, тя се отдаде на дълго обуздаваното желание, отпусна се на кушетката и му се остави с такава жажда, с каквато сухата пръст се оставя на пороя.

Скоро след като се премести в Калифорния, Виктория нае апартамент в една сграда в стила на регентството, върху бивши земи на „Туентиът сенчъри фокс“. Добре охраняваният комплекс предлагаше ред преимущества — сигурност, подземен паркинг и поразителна анонимност. Това ѝ даваше възможност направо от колата да се качи с асансьора на четвъртия етаж до апартамента си, разположен заедно с още три жилища, без да вижда никого и без никой да я види, освен някой разсеян мълчалив съсед. Всички те бяха доста по-възрастни от нея. Бе докарала цялата си мебелировка и всичките си книги от Ню Йорк и в стаите с изключително високи тавани бе възпроизвела някогашната нюйоркска обстановка.

След преговорите с „Индиговосините морета“ се върна в офиса си, проведе няколко заседания с другите творчески екипи и направи всичко възможно Арчи и Бай да не я докопат, за да обсъдят възторжено всички подробности от победата. Знаеше, че е допуснала позорна тактическа грешка, и не искаше да слуша как с целия си присъщ такт ще се опитват да я откачат от собствената ѝ въдица.

Нахлузи ватирания си копринен халат, приготви си питие и се замисли за събитията от отминалия ден. Когато изрази позицията си относно кампанията на Джиджи и Дейвид, не си бе оставила възможност да лавира — преди не бе допускала подобна грешка, грешка на аматьор. Поръчката на Бен Уинтроп за „Омагьосаният таван“ още не бе станала реалност. Джиджи бе обяснила, че той щял да

прекара няколко седмици в Ню Йорк. Извинението несъмнено щеше да се окаже действителност, както и успехът на компанията „Abbondanza“. Докато размишляваше, Виктория не си даде сметка, че е стиснала устни и присвила очи, от което лицето ѝ изглеждаше отблъскващо и сурово. Оная малка кучка водеше очарователен живот, откак бе постъпила в агенцията им; изглежда, никога не допускаше грешки.

Зачуди се защо ли изпитва такава инстинктивна омраза към Джиджи. Червенокосата мръсница имаше блестящ принос за агенцията, но Виктория усещаше, че всеки успех на малката по някакъв начин се превръща в разгром за нея самата. Когато я описа на Ангъс, той каза, че Джиджи приличала на Милисът Фрост в началото на кариерата си — миниатюрна, енергична чаровница, златно момиче, кипящо от идеи и енергия. Според Виктория това бе глупаво — никой нормален човек няма да сравни едно двадесет и три годишно хлапе без всякакъв опит в рекламата, което засега имаше един-единствен пробив и очертаващ се втори, с могъщата, почти шестдесетгодишна жена, знаеща за бизнеса повече от всички жени на света, взети заедно.

Докато обикаляше стаята и палеше лампите, Виктория се запита къде още греши Ангъс. Бе изтекла почти година, откак я бе убедил да напусне „Колдуел и Колдуел“, и какво? Една трета от дяловете в малка агенция, нежелано изгнание от родния ѝ град и принудителен разрыв с всички ергени, дето се тълпяха наоколо ѝ в Ню Йорк. Що се отнася до Ангъс и обещанието му за брак — нищо. Тя не откриваше видими следи от действителна промяна въпреки постоянните му уверения, че живеела твърде далеч, за да съди. Никога не бил преставал да гради планове, да полага нужната основа, но без взаимно търпение били обречени на неуспех.

Думите му се забиваха като метални нокти в кожата ѝ, късаха опънатите ѝ нерви. След всеки телефонен разговор ѝ се искаше да му крещи, да пици отвратително, докато той не изпълни желанието ѝ. Обаче Ангъс бе изключително убедителен, думите му звучаха толкова разумно, че се виждаше принудена да се съгласява и да потиска паниката си.

За последната година се бяха видели общо четиринадесет пъти. При нейните посещения в Ню Йорк Ангъс бе успял да откъсне само няколко часа през девет различни следобеда. Идваше за малко в хотела

й, преди да се прибере вкъщи. Другите им пет срещи се състояха тук, в Лос Анджелис, в нейния апартамент, през кратките му престои на Западното крайбрежие.

Нито дългите почивни дни, обещани от него преди нейното заминаване, нито пътешествията по крайбрежието и в пустинята се бяха осъществили. Той не разполагаше с време, не можеше да измисли причини се застоява по-дълго в Калифорния, нито извинения за отсъствията си в края на седмицата, тъй като жена му оставаше сама.

Неговата секретарка и секретарката на Милисънт отдавна бяха сключили здрав съюз, та и двете да поддържат връзка с него по всяко време на денонощието. За тях щеше да е жесток позор, ако го изтървяха от мрежите си за повече от няколко часа, и то само, при условие че за това време той имаше абсолютно убедително обяснение. „Със същия успех би могъл да се намира в добре охраняван затвор“ — злобеше Виктория.

Дори телефонните им разговори траеха броени минути. Тя не можеше да му позвъни нито вкъщи, нито в службата. Часовата разлика от три часа между Ню Йорк и Лос Анджелис също създаваше проблеми. Когато Ангъс отиваше на работа, в Лос Анджелис все още бе едва ли не нощ. Следобед, щом се освободеше от надзора на секретарката си, в Калифорния бе ранен следобед и Виктория бе заобиколена от хора. Щом тя приключеше, той вече си бе у дома или излизаше за светски ангажименти.

„Във всеки случай — саркастично си мислеше Виктория — нима Ангъс си въобразява, че обаждането му след обяд в офиса, където телефоните звънят неспирно, може да ми замени неговите целувки? Или че, като ми звънне сутрин, преди секретарката му да е дошла, и ме събуди, ще ме удовлетвори?“

Не, да има да взема — тя се бе погрижила за себе си. И то доста успешно. Настани се в любимото си тълче срещу запаления огън в камината.

Бе пристигнала в Лос Анджелис с топли препоръчителни писма до някои дами, свързани с кипящия светски живот, от който се бе лишила, напускайки Ню Йорк. Тези жени принадлежаха към най-висшите слоеве на лосанджелиското общество. Виктория се сближи с всяка от тях и спомена за желанието си да бъде полезна, да участва в тяхната благотворителна дейност. И защо не в края на краищата? Бе в

състояние да им предложи всичко. Много скоро се смяташе за истински успех да я ангажират за своята работа, за любимата си кауза. Мислеха я за богата наследница. Освен това изглеждаше безопасно лишена от сексуалност. Бързо проникна в тези групи от дами, до които много жени от Лос Анджелис не успяваха да се доберат с години.

Пред няколко от тях — най-влиятелните в благотворителността — Виктория изповяда, че имала „споразумение“ с един мъж в Лондон. Немногословно даде да се разбере, че той е титулувана особа, земевладелец, но нещастен в брака си, но че любовта ѝ не е безнадеждна. Дамите си рекоха, че това обяснявало нейната чистота, достойнство и лека тъга, необичайни за добра партия като нея. Ето защо не се срещала със свободните младежи на същата възраст и тъкмо това я правело идеалната жена, която не флиртува със съпрузите им, с техните женени синове и зетьове, ето защо била добре дошла на всички забави за избрани.

Дамите дори не подозираха, че тя прилича на каубой, нахълтал сред стадата добитък да си избере биче за жигосване. На ум не им идваше, че по време на тенис или на баловете, та дори при редките посещения в църквата „Вси светии“ в Пасадена Виктория се озърташе за избраник. Винаги се спираше на млад женен мъж, ама много женен, за някоя от любимките на обществото, който би загубил всичко, ако се похвали с Виктория пред когото и да било. Никой не подозираше, че тя щателно и предпазливо изчаква най-подходящата възможност на някоя шумна сбирка да прошепне няколко думички в ухото на набелязания:

— Ужасно ли ще се шокираш, ако ти призная, че умирам да ме чукаш?

Това се оказваше достатъчно. Нима мъжете бяха толкова лесни, питаше се тя. Нима има жена, която ще се поласкае дотам, че незабавно да се възбуди, щом седналият до нея мъж изрече подобно нещо? Всяка би се почувствала оскърбена. Но мъжете го намираха за неустоим Боже, какви самодоволни, алчни глупаци!

Нещата се уреждаха много лесно. Техните съпруги не бяха като Милисът Фрост Колдуел. Младите, утвърдени бизнесмени отделяха следобедите си за голф или за служебни обеди без ограничения за време като Ангъс. Виктория просто съобщаваше във „ФРБ“, че има среща с клиент, и изчезваше.

Множество дълги следобеди прекарваше тя с най-привлекателните мъже в Лос Анджелис. Чукаше ги безмилостно. Ако не бяха сексуално надарени, ако свършваха прекалено бързо или не успяваха да се възбудят втори път, им даваше само още една възможност да бъдат с нея, преди да ги върне на съпругите им.

Ако пък отговаряха на изискванията ѝ, Виктория ги принуждаваше да изповядват най-потайните си и силни сексуални желания, всички свои по-особени потребности, колкото и срамни да ги смятаха, всичките си фантазии, които не бяха способни да осъществят със съпругите си. Просто да споделят какво искат, да употребят опасните думички, докато тя лежеше и ги изслушваше напрегнато с полуотворени устни, покрила сочното си тяло само с прозрачен чаршаф, а ръката ѝ — уж неволно — бавно блуждаеше между краката ѝ. До един полудяваха от страст. След като ги оставеше да изпълнят с нея забранените актове, Виктория ги учеше на други неща, които жените им никога не биха приели и разрешили. Позволяваше абсолютно всичко, освен да я нараняват физически или емоционално. Отделяше достатъчно време, та да им създаде вкусове, които никога повече нямаше да задоволят, преди да ги прогони, наслаждавайки се на мисълта за бъдещата им безизходица дори по-силно, отколкото се бе наслаждавала на техните тела и на доверчивото им обожание.

Виктория изискваше да задоволят първо нея, а после себе си и настояваше да мълчат, докато приближаваха помитащите ѝ оргазми. Затваряше очи и си представяше, че Ангъс изпълва тялото ѝ. Проявяваше апетит единствено към нови, непознати мъже, предпочиташе ги пред опознатите. Най-стръвна ставаше след срещите си с Ангъс, след завръщането си в Калифорния с още жива и неудовлетворена от него страст, а ядът ѝ към него я правеше нетърпелива и ненаситна.

С всекиго от тях се сбогуваше с едни и същи думи. Знаеше, че само така ще запази приятелството им и ще си осигури мълчанието им за цял живот:

— Ако не бях толкова луда по твоята прелестна съпруга, не бих могла да сложа край на срещите си с теб. Но ужасно се боя тя да не научи. Тутаки ще се разведе с теб, нали знаеш? Не бива с нищо да я наскърбяваме и да поставяме брака ви под заплаха... Но аз никога

няма да те забравя, скъпи. Ти беше направо прекрасен... О, да, толкова добър, толкова добър... Най-добрият, с когото съм била.

Виктория Фрост година след като напусна Ню Йорк стана една от най-търсените неомъжени жени в Лос Анджелис.

Седмица след представянето пред „Индиговосините морета“ Саша и Джиджи си определиха среща за обяд. Откак Джиджи напусна „Скрупули две“, често се чуваха по телефона, но покрай работата им и светските уикенди на Саша всъщност за първи път отделяха време да се видят. Избраха си заведение по средата между канторите си в „Бистро гардънс“ в Бевърли Хилс.

Джиджи внимателно се взря в приятелката си. Изглеждаше добре поддържана и сияйна, блестящата ѝ коса бе вдигната високо над челото, бе си сложила ярко червило и въобще сякаш гордо развяваше знамето на неприкрития си успех. Посрещаше чуруликащите наоколо им жени с дружелюбно безразличие, махваше на една, усмихваше се на друга с добронамерена светска отраканост, съвсем непозната на Джиджи.

— Изглеждаш по... едуардианска от всякога — осмели се да подхвърли тя.

— А ти сякаш живееш на Левия бряг.

— Това комплимент ли е? — подозрително запита Джиджи. Бистрото изглеждаше точно толкова далеч от Левия бряг на Сена, колкото Левият бряг от Пирамидите.

— Определено. Ами „едуардианска“? Също ли е комплимент?

— Най-добрият. Я си помисли — кога за последен път в историята на човечеството жените са изглеждали толкова женствени? Тънки талии, дълбоки деколтета, очарователни широки поли, буфан ръкави, дантелени слънчобрани, прекрасни шапки, отрупани с пера... А после започва Първата световна война и полите се скъсяват; а след това пристига Шанел и на мода излизат плоските бюстове, а сега... само се огледай наоколо: неистово, евтино благоприличие. Всички са пригладени и благопристойни, копчетата са изместили жабото. Жените се обличат добре заради други жени. Нищо секси.

— Не се чувствам „едуардианска“ — рече Саша, — нито пък секси.

— И с Били е същото... То е, защото имате бебета — заяви Джиджи с убедеността на страничен наблюдател без собствен опит. — Макар и да се върнахте на работа, новородените сякаш убиват всичко секси... Но няма да трае дълго, нали, иначе как щеше да се ражда второ дете?

— Направо не разбирам. — В гласа на Саша прозвуча такова искрено отчаяние, че Джиджи я изгледа проникновено. Макар външният ѝ вид да бе прекрасен, в гласа ѝ се долавяше униние. Джиджи бе нащрек — беше се случило нещо... Нещастие? Беда? Четеше го в очите ѝ.

— Нели добре ли е? — разтревожено попита тя.

— Разбира се. Иначе нямаше да съм тук.

— Тогава какво има?

— Няма да повярваш.

— На всичко ще повярвам — пламенно възкликна Джиджи. Мислеше за последната седмица, през която те с Дейвид се насилваха да работят над хилядите подробности от рекламата за „Индиговосините“. Но цялата им решимост отиваше по дяволите заради скришните целувки въпреки общоприетото в кантората правило да се работи при отворени врати. Те не просто си играеха с огъня, ами направо газеха в него, докато не станеше време почтено да напуснат работното си място и да се втурнат към нейната къща.

— Джош е научил за блестящата ми кариера на Голяма мръсница.

— О, по дяволите!

— Нещо по-лошо. Помниш ли Том Ънгър? Последния път, когато Джош беше в Ню Йорк, двамата се срещнали и тоя неописуем клюкар някак си успял да издрънка всичко пред цяла сюррия мъже, които нямали представа, че сме женени.

— Не вярвам и на една шибана дума! — Джиджи за пръв път усети колко е ограничен англосаксонският речник. Трябваше да съществуват по-мръсни думи за подобна катастрофа.

— Госпожи, днес обедното ни меню включва...

— *Не!*

— *Махайте се!*

— И какво казал Джош? — ахна Джиджи.

— Естествено, повярвал.

— Но в края на краищата, това е... ох... как да се изразя...
вярно?

— Имал е избор.

— Да бе, сякаш съществуват две Саши Невски!

— Можеше да не обръща внимание — авторитетно рече Саша.

— И да отнесе тайната в гроба?!

— Точно така. Нямахте защо да дотичва у дома с обвиненията си, сякаш е настъпил свършекът на света. Можеше да се държи, като че ли нищо не се е случило.

— Виж, аз винаги и изцяло съм на твоя страна, но не мислиш ли, че прекаляваш? Не искаш ли твърде много, Саша?

— Не, струва ми се. Само това ми е в главата. Гледай, Джиджи, ако аз бях научила, че Джош е чукал всяка срещната жена в града в промеждутъка от развода си до нашата сватба, никога нямаше да отворям дума за това. НИКОГА. Бих сметнала, че е имал пълното право. Той е зрял човек. Щях да бдя като орлица, за да се убедя, че не продължава да скитосва, и толкоз. Минало-заминало.

— Но...

— Какво?

— Саша, той е мъж.

— Ох, Джиджи, и ти ли! Разбираш ли какво говориш? Значи само защото е мъж, има право да се мъкне с кой ли не, но за мен — никакви такива, тъй като съм жена. Признай си, че това имаше предвид.

— Признавам — свенливо се съгласи Джиджи. — Чак не ми се вярва, но е така.

— Значи имаш двойни критерии за секса: мъжете могат, а жените не.

— Не зная. Едва ли.

— Така е. — Саша беше неумолима. — Просто никога не си си давала сметка. И това — след всичките ни спорове в Ню Йорк, след всичките ми уроци как да станеш Голяма мръсница... Втълпено ти е, че съществуват различни критерии за мъжете и за жените. Ти беше наясно точно какво правя, но така и не повярва, че спя с трима мъже в три последователни нощи, нали? Мислеше, че шмекерувам, а?

— Да — бавно рече Джиджи. — Навярно. Пък и не ги видях. Не ги водеше в апартамента. Негласно се бяхме споразумели за това...

беше... — тя се обърка. — Не, не шмекерия... а фантазия. Бях напълно наясно какво правиш и все пак... Да знаеш нещо... и да вярваш в него... не е едно и също. Но след като аз не вярвам, че е било истина, какво да кажем за Джош?

— О, с него е тъкмо обратното. Той не само е убеден, ами не може да се откъсне от тази мисъл. Живее с представата за нея. Погълнат е от това видение. Не ми говори за него, но виждам, че то го убива... На крачка е от убийство или самоубийство. Опитваме се да разговаряме за бебето, правим се на ангажирани с приятелите си, само и само да не оставаме насаме. А останем ли, четем, гледаме телевизия...

— Защо не го принудиш да поговорите? Да обсъдите цялата работа? — извика Джиджи.

— Той твърди, че разговорите влошавали нещата. Просто отказва да обсъждаме проблема. На два пъти се опитах да го накарам, но Джош напусна стаята. Единият път му тръгнах по петите, но Джош изхвърча от къщи и не се прибра цели часове.

— О, Саша, ужасно съжалявам! Защо не ми каза веднага?

— Надявах се да се промени — мрачно обясни тя. — Смятах, че ако му дам време да премисли, ще се съгласи... поне рационално, че съм имала право да живея, както искам. Но интелектът няма нищо общо с тези неща. В емоционален план той би предпочел да съм извършила убийство. Джош е с двацет и пет години по-възрастен от мен, само че това не е въпрос на разлика в поколенията. Зависи от пола. Зак щеше ли да го приеме нормално?

— Никога не сме обсъждали... не, едва ли би позволил подобна свобода на една жена — неохотно призна Джиджи.

— А ти, след като вече знаеш, че не е било фантазия, а действителност, смяташ ли, че е редно? Ако не си сигурна, не казвай да, за да ме ободриш — все едно, ще разбере, че лъжеш.

— Опитвам се да си представя — съсредоточено отвърна Джиджи. — Опитвам се да се поставя на твое място.

— Но помни — Зак не се е появил в живота ти, той не съществува, не си го срещала, камо ли пък да си се влюбила в него. В състояние ли си да си го представиш?

— Напълно — озъби се Джиджи.

— Както и да е, трима мъже те обожават, трима много привлекателни, необвързани мъже, луди са по теб и макар да не си влюбена в никого от тях, много ги харесваш. Всеки знае за останалите двама и приема, че разполагаш със свобода на действие. Ти не искаш да избереш един от тримата, искаш ги всичките и си позволяваш да се любиш с тях. Проумяваш ли го?

Джиджи се съсредоточи, едва не стана разногледа от напрежение.

— Нека помисля. Значи Арчи... Байрон и... да речем, Бен Уинтроп. Това означава... Арчи в понеделник, Байрон във вторник, Бен в сряда, Арчи в четвъртък, Байрон в петък, Бен в събота, а в неделя никой. В неделя ще вечеряме двете с теб, както някога. — Джиджи затвори очи, за да си го представи. После отвори очи и поклати глава: — Да, може. Всъщност... всъщност дори ще изпитвам удоволствие, стига веднъж да го приема и да вляза в крачка о, да, разбира се! Вкусотия! Обаче ще грохна. Шест вечери в седмицата май ще ми дойдат много. Но след как не съм влюбена в никого от тях, защо не?

— О, Джиджи, ти наистина разбираш!

— Ами като си представих точно тези тримата... — Джиджи се изненада от самата себе си. С Дейвид ставаха четирима. Що се отнасяше до нея, бе изключено, но със сигурност можеше да си го представи.

— Не знаеш колко е важно за мен. Особено като съм наясно колко си несведуща в секса. Обаче, Джиджи, не върши подобни работи! За Бога, обещавай ми, че няма! Ще си съсипеш живота!

— Идиотка! Обещавам, естествено. А какво ще правиш с Джош?

— Ще чакам. Само ще си държа главата над водата и ще гледам какво ще стане. Той не ме доближава, не ме докосва, дори не ме е целувал по устните, откак му казах... Ако продължава така и отказва да разговаряме, ако не отиде на терапевт, ако все така търпи мълчаливо в името на Бог знае какво... може би заради бебето, може би защото смята, че не е честно да ме наказва със задна дата или нещо също толкова побъркано... ще го напусна. Какво да направя? Цял живот ли ще я карам така?

— О, Саша, не!

— Ти виждаш ли друг изход?

— Ако не стане пак предишният добър Джош... Ох, Саша, не мога да ти дам съвет — предпазливо рече Джиджи. — Прави онова, което считаш за правилно. Винаги ще застана на твоята страна.

— Е, стига толкова за моите проблеми. Да се върнем към теб — живо предложи Саша. Смени темата с огромно облекчение.

— Към мен ли? — Джиджи съвсем бе забравила за собственото си съществуване, погълната от проблемите на приятелката си. — Какво за мен?

— Как стана така, че ти не включи Дейви в списъка на тримата? Все ми разказваш какъв сладур бил, а неочаквано в списъка попадна Бен Уинтроп.

— Боже мой, какво значение има? Говорехме хипо... хипо... хипотетично.

— Заекваш.

— Не заеквам!

— Така.

— Саша, знаеш, че не понасям да казваш „така“ по този начин!

— Изчерви се. Заекваш и се изчервяваш. Наистина ли смяташе, че ще скриеш от мен за себе си и Дейвид? Даа, много интересно. — Саша изведнъж заприлича на предишната победоносна и самодоволна млада жена. — Не си толкова вързана, колкото си мислех. И кога точно се случи?

— Не преди да изритам от къщи оня гаден, егоцентричен, самовлюбен, себичен, омразен звяр — брат ти! Той няма нужда от нормална жена, а от безмозъчна робиня. Канех се да ти кажа...

— Винаги съм се чудила как го търпиш. Това, че съм му сестра, съвсем не означава, че не забелязвам недостатъците му. Особено пък като го няма никакъв.

— Говориш като оня, дето казал, че не само храната в ресторанта е лоша, ами сервирани и много малки порции.

— Това е най-точната характеристика на Зак. Боже, умирам от глад. Келнер! Келнер! Къде ли е, по дяволите? Джиджи, тук въобще няма да ни дадат обяд. Ето го главния. Моля ви, бихте ли ни взели поръчката, припадаме от глад.

8.

Беше петък следобед в Калиспел, Монтана. Температурата бе петнадесет градуса над нулата. Светлината вече бе недостатъчна и Зак Невски заедно с продуцента Роджър Роуън незабавно се запътиха към удобните си, добре отоплени кантори в „Аутло ин“, най-големия мотел в града, където се бяха разположили, докато траят снимките на „Калиспелска хроника“. Вече бяха изтекли седем седмици от четиринадесетседмичния им график.

— Кой беше казал — попита Зак, сядайки зад бюрото си: „Покажете ми велик актьор и аз ще ви покажа отвратителен съпруг. Покажете ми велика актриса и смятайте, че сте видели дявола?“

— Май Джордж Бърнард Шоу — предположи Роуън. — Макар че той не би употребил думата „отвратителен“ в този контекст. Били Уайлдър? Хичкок? Не? Добре, предавам се, както обикновено.

— Фийлдс. А той е умрял много преди Мелани Адамс да стане най-известната филмова звезда на планетата Земя. Бил е велик пророк.

— Пророк ли? Ами, просто е имал опит. Работил е с повечето от най-великите актриси на своето време. Оттогава нищо не се е променило.

— Кой ни прокле и я натика в нашия филм?

— Ти настоя — отговори Роуън със сдържана досада. — Аз я исках, студиото я искаше, авторът я искаше, зрителите я обожават, а само цената на шатрата й...

— Риторичен въпрос, Рог. Просто като си помисля що зор видяхме, докато я получим, всичките хиляда и едно желаниа на новите й агенти, откак Уелс Коуп не направлява живота й.

— Погледни нещата откъм добрата им страна, Зак. Невероятна е. Получаваш от нея всичко, за което се надяваше, и дори повече.

— Щях ли да се боря за някоя актриса, ако не я биваше? Виж какво, Роджър, разсъждавам трезво. Като изключим няколко благородни и забележителни жени, за мен е напълно естествено голяма актриса като Мелани да бъде дълбоко и безусловно нарцистична, да

проявява невъобразим инат, да е страхотно алчна и влудяващо непредсказуема. Но да се чука със сценични работници, и то с двама наведнъж — това е непрофесионално! Да го прави с актьори, иди-дойди, особено при снимки извън студиото. Но защо минава всякакви граници?

— Съпругата ми твърди, че всичко било ужасно просто.

— И какво смята Норма? — полюбопитства Зак. Норма Роуън бе от онези бездетни съпруги, които придружават мъжете си на абсолютно всички снимки извън студиото, като хем им угаждат, хем следят половинките им да не се отдават на никакви непозволени удоволствия. Това обясняваше дългите им бракове.

— Тя казва, че нямало нищо необичайно, дето актрисите си падат по общите работници. За разлика от актьорите момчетата от екипа не са самовлюбени и ценят всяко лакомо парче, което докопат. Освен това ги скъсват от чукане, Зак. Повечето от тях са яки, свикнали на тежка работа, както се изразява тя. Норма може да ти разкаже как на едни снимки звездата чукаше всички сценични работници до един плюс специалиста по ефектите, плюс оператора и четирима от шофьорите. Не е толкова страшно, ако примата е похотлива, стига само да не се „смазва“ с алкохол. Какво си се закахърил? Да не би да имаш други планове за Мелани?

— Първо правило на Невски — никога не шибай главната актриса. Не, безпокои ме само, че тя настройва двете момчета едно срещу друго. С Алън Хенрик съм работил и преди. Той е разумен човек, има жена и деца, но за Сид Уайт не зная нищичко... Млад, непредсказуем, кибритлия, екзалтиран. Замечтан, неуравновесен, малко смахнат. Абе не е от добродушните работяги.

— Няма незаменими сценични работници, Зак, но ако върнем Сид в Лос Анджелис, Мелани ще ни изкара отговорни и ще се хване с някой друг — изтъкна Роджър Роуън. — Както и да е, това е първата му работа и го наехме, защото ни помоли Лу Кавона, а никой не си меша шапките с Лу Кавона, царя на сценичните екипи. Семейство Кавона са в бизнеса още от времето на Мак Сенет.

— Не зная — замислено рече Зак. — Сигурно не е добре за нас да изхвърлим Сид въпреки неприятностите. Цяла седмица го наблюдавам, като че ли нямам друга работа, като че ли не ме чака цял филм! Той е лудо влюбен в Мелани, романтично влюбен, Рог. Това е

любов с главна буква. Да, нещо като „Ромео и Жулиета“ и хич не ме гледай цинично. Години наред съм поставял Шекспир и зная едно-друго за страстната любов. Сид ревнува от Алън, ревнува лудо, а Мелани само долива масло в огъня. Тя е същински пироман. Засега май само още неколцина от екипа са наясно, и то само защото тук е дяволски студено, та пресата не ни се мотае в краката.

— Зак, защо не помолим Уелс Коуп да поговори с нея? За седем години сигурно е научил как да се справя с тая жена. Неприятно ми е да му доставям това удоволствие, но си струва да опитаме.

— За нищо на света, Рог — тутакси възрази Зак. — Помоля ли някого да ми помогне да се оправя с Мелани, веднага ще загубя контрол над филма. Ще се оправя с нея и няма да се бавя нито ден повече.

— Виж какво, уважавам мнението ти — настоя Роджър, — но уверен ли си в правотата си? Мелани Адамс е свикнала да я гаят с кадифени ръкавици.

— Рог, тя е само една актриса. Най-скъпата, най-красивата в света, но все пак актриса. Една актриса представлява съчетание от умения, талант и физически качества, които ѝ дават възможност да изобразява други жени. Но тя никога не бива да има превес. Моята работа е да контролирам актрисите и да не забравям, че те са просто жени. Наел си ме и за това наред с всичко останало. Би следвало да знаеш, че съм пастир на примадоните.

Роджър стана язвителен:

— Бюджет за два-сет и пет милиона долара, сценарий по книга с небивал търговски успех, спечелила наградата „Пулицър“, двеста и петдесет местни жители, ангажирани за статисти, двама от най-прочутите актьори във филмовата индустрия, а продуцентът и режисьорът седят и се чудят какво да правят с Мелани Адамс и нейната политика на отворените врати. Да бях се захванал с някой уестърн, в който играят само мъже — никакви любовни мераци, освен към леките момичета в местната кръчма. За тях никой не се трепе. Ох, мамка му!

След като Роджър излезе, Зак се замисли дали знае нещо за Мелани Адамс, с което да ѝ въздейства. Ако имаше актриса, на която

никой режисьор не би могъл да въздейства и да я сплаши, това бе тази жена, станала международна суперзвезда още с първия си филм преди седем години важни костюми за Мелани. Той навярно все знаеше нещичко за актрисата, а в създалата се деликатна ситуация и най-нищожната информация можеше да свърши работа. За нищо на света не би позвънил на Уелс Коуп! Но Спайдър бе друга работа. Зак погледна часовника си и помоли секретарката си да го свърже с Елиот в „Скрупули две“, като се опита да не мисли колко пъти бе търсил там Джиджи.

— Здравей, Спайдър. Обажда се Зак Невски.

— Зак! Как си? Как е в Монтана? Разкажи ми всичко.

— Добре съм, Монтана е ослепителна, но бих предпочел да снимам „Хрониката“ през лятото. Нямах представа какво е мразовит вятър. Като типичен нийоркчанин смятах, че щатът се намира в Дивия запад, пък то излезе, че бил в Северна Канада. Преспите са два пъти по-високи от мен. Но стига толкова за мен. Как са Били и близнаците?

— Прекрасно, благодаря. Как вървят снимките?

— Засега по разписание и в рамките на бюджета. Грубият монтаж на заснетия материал изглежда чудесно, но има един проблем, за който искам да се посъветвам с теб.

— Давай.

— Нали знаеш, че Мелани Адамс се снима в нашия филм?

— Стига, Зак, целият свят знае.

— С нея е доста трудно. Повече, отколкото с останалите. Свикнала е всички да ѝ играят по свирката, а и Уелс Коуп я е разглезил. Ще ми четат конско заради нея. Сметнах, че ти би могъл да ми дадеш мъдър съвет, защото я познаваш най-отдавна.

— Мъдър съвет значи? Зак, аз съм последният човек, към когото трябва да се обърнеш. Бих ти помогнал, ако можех, но не съм чувал тя да се съобразява с друг, освен със себе си. Не съм я виждал и не съм разговарял с нея от... ох, има вече шест години.

— Да, Спайдър, обаче според слуховете ти си единственият мъж, който знае всичко за жените.

— Репутацията ми е преувеличена. Никой мъж на тоя свят не знае всичко за жените. Славата ми се дължи тъкмо на това, че съм наясно с този факт. Във всеки случай никога не съм знаел какво движи Мелани — тя е особнячка.

— Но ти имаш всеобщото признание за фотографиите, с които тя привлече вниманието на Холивуд — възрази режисьорът.

— Просто съобразих как да я осветя, Зак, нищо повече. Не беше трудно. Просто палех прожекторите, включвах камерите, а нейното лице вършеше всичко останало. Нямаше начин да излезе лоша снимка. Абсолютно никакъв. Слушай, ето нещо, което може да ти помогне. Валънтайн, преди да се запознае с нея, съдейки по поведението ѝ, я смяташе за безсъдържателна. А когато се запозна с нея, реши, че в основата си е тъжна. Кой знае защо Валънтайн я съжаляваше, макар да не я харесваше. „Тъжна“ и „безсъдържателна“, Зак — това са думи на жена с безпогрешни инстинкти. Може да ти помогнат.

— Със сигурност, Спайдър. Благодаря ти от сърце.

— За мен е удоволствие. Де да можех да ти кажа още нещо.

— Предай сърдечните ми поздрави на Били! И целуни децата!

— Добре. По-спокойно, момче, и горе главата. Чао.

Зак Невски бе научил още две неща, за които така и не стана дума. Спайдър Елиот е бил лудо влюбен в Мелани Адамс, личеше си по гласа му. Освен това Спайдър бе наясно, че между тях двамата с Джиджи всичко бе свършено. „Е, какво друго можех да очаквам?“ — гневно се запита Зак. Естествено, Джиджи бе разгласила на всички, че го е изритала. Няма месеци наред да се прави, че нещата вървят добре, само защото... „Защото какво, за Бога?“ Минало-заминало. Но, Господи, едва се съдържа да не попита за нея. Отчаяно му се искаше да зададе въпроса: „Как е Джиджи?“, но нямаше доверие на гласа си. Щом той отгатваше мислите на Спайдър по телефона, Спайдър на свой ред навярно отгатваше неговите.

Спайдър Елиот остави слушалката и вдигна крака на бюрото си. Обаждането на Зак силно го развълнува. Бе избягвал да гледа филмите на Мелани Адамс през седемте години на шумната ѝ кариера. Тя му бе нанесла незарастваща рана, когато внезапно изчезна от живота му, като му се извини само с едно нечестно, пълно с лъжи писмо. Мелани бе първата му любов, първата му истинска любов. Независимо какво бе станало после, като всеки мъж, чиято любов е била отхвърлена с

презрение, той до ден-днешен не се бе съвзел напълно от нейната безпричинна жестокост. Единствено Валънтайн успя да го утеши от дълбоката емоционална криза след скъсването с актрисата. Бе я отписал от живота си, макар по-късно тя да се опита отново да го прикотка, използвайки цялата си съблазнителност. Но той вече бе открил, че обича Валънтайн. Това бе напълно различна любов — зряла, взаимна. След около година Мелани отново изникна на пътя му: Валънтайн почина една нощ, докарана до изтощение от необходимостта да завърши костюмите за втория ѝ филм „Легенда“.

Мелани не бе убила жена му в буквалния смисъл на думата, но фактът си е факт: ако тази актриса не съществуваше, Валънтайн щеше още да е жива.

Щеше му се Зак Невски да си няма работа с нея. Щеше му се режисьорът да не беше се обаждал и събуждал старите спомени. Зак му харесваше независимо как и защо бе скъсал с Джиджи по причини, неясни дори за Били. Но Спайдър бе сигурен, че момичето умее да се грижи за себе си. Зак Невски при целия си талант не бе за нея... Поне дотолкова разбираше от жени.

Мелани Адамс съзнаваше, че Зак не бе поискал да се срещне с нея насаме, за да обсъждат играта ѝ в ролята на Лидия Лейси. Що се отнася до работата ѝ, тя бе най-добрият си съдник, а ролята на младичката, девствена учителка по пиано, предизвикала кръвна вражда между двамата от най-могъщите мъже в малък град в Монтана, бе от амплото на още няколко актриси. Но я прие по две причини: нейни партньори бяха Клинт Истууд и Пол Нюман, а освен това бе първата главна роля, предложена ѝ в момента, когато изтече договорът ѝ с Уелс Коуп.

За нея, както и за Истууд, Нюман и семейство Роуън бяха наели четири от най-удобните къщи в Калиспел. Останалите членове на снимачния екип намериха подслон в различни приветливи мотели.

В шест вечерта Зак измина късото разстояние от апартамента си в „Аутло ин“ и паркира пред викторианската къща, която Мелани обитаваше заедно с личната си фризьорка Роуз Грийнуей; тя бе поддържала косата ѝ от самото начало на нейната кариера. Роуз се бе превърнала в крайно необходим помощник за всякакви случаи, в

довереник и в приятелка, доколкото Мелани въобще бе способна на приятелство. Когато напусна Уелс Коуп, я взе със себе си.

Благодарение на госпожа Грийнуей Роджър Роуън бе осигурил всички удобства за актрисата, които включваха специална вегетарианска храна, щатна масажистка, личен публицист със седалище в Лос Анджелис, който уреждаше достъпа на международната преса до звездата, както и личен костюмиер. Уелс Коуп навремето я бе заобиколил с целия лукс, присъщ на филмовите знаменитости, и Мелани се бе научила да полага неимоверни грижи за себе си.

— Заповядайте, господин Невски. — Роуз Грийнуей пое канадката и кожената му шапка. — Госпожица Адамс заръча направо да се качвате горе. Очаква ви. Вратата е отворена. Само затворете след себе си, та парата от овлажнителите да не излезе. Тукашният планински въздух — добави тя неодобрително — е прекадено сух за нейната кожа.

— Зная, госпожице Грийнуей. — Това оплакване не бе ново за Зак. Той се изкачи и влезе в предната спалня с големи еркерни прозорци. Мелани бе покрила цялото помещение, всички дивани, кресла, маси, та дори и горната табла на леглото с десетки фини вълнени шалове в екзотични и загадъчно подходящи си цветове. Такива шалове бяха метнати върху лампите, бели кожи бяха пръснати по огромния, покриващ целия под килим. Неоправеното легло бе застлано с бродирани италиански чаршафи. В камината гореше буен огън. Из цялата стая бяха наредени множество зелени растения. Тук-там мъждукаха обредни свещи в малки ветроупорни фенери.

— Заповядай при мен — извика Мелани Адамс иззад отворената врата на банята. — Водата е прекрасна.

„Хитро“ — помисли си Зак.

— Благодаря, но ще изчакам, докато се изкъпеш — отвърна той и седна на най-голямото канапе. Затвори очи и с наслада пое мириса на ароматизираните свещи. Ако не свалеше пуловера и вълнената си риза в тази горещина, щом излезеше навън, пневмонията му бе вързана в кърпа. Остана по джинси и тениска.

Мелани реши, че го е накарала да чака достатъчно, и излезе от банята с увита като тюрбан хавлия около главата. Халатът ѝ от бяла коприна прилепваше към мокрото ѝ тяло, пристегнат силно на

крехката ѝ талия. По изумителното ѝ лице нямаше и следа от грим. Зак спеше дълбоко.

Да, тя желаше този мъж. Още от самото начало. Но след като двамата с нейния покровител Уелс бяха прекратили любовната си връзка, Коуп бе настоял никога да не се люби с режисьорите си. Основното преимущество се състоеше в това, че режисьорът неизбежно закопнява да я притежава. И този копнеж, подобен на силен бързей, скован под леда, работеше в нейна полза, подтикваше режисьора да достигне немислими за друга актриса висини, да проявява блестяща изобретателност, да действа с размах, денонощно да обмисля нейните сцени, да я принуждава да надмине себе си.

Както и да е, но наставленията на Уелс Коуп и неговият контрол бяха останали в миналото и Мелани мислеше за това с дълбоко задоволство. Вече бе самостоятелна и Закъри Невски ѝ предлагаше възможност да провери теорията на Уелс. Ами ако Коуп не е прав? Ако връзката с режисьора предлага по-големи преимущества, отколкото въздържанието?

Зак се стресна, отвори очи и я видя да го наблюдава с напрегнат поглед, който той разбра.

— Как беше банята? — запита моментално разбуден.

— Прекрасна, благодаря. — Актрисата изпъна ръце зад гърба си. — Не знаеш какво пропусна.

— Предпочитам душа.

— Много глупаво, но никога не съм срещала мъж, който да си взема вана. Целият силен пол се лишава от най-голямото удоволствие в живота.

Мелани седна на ниско столче до кушетката и кръстоса крака. Халатът ѝ се разтвори високо на бедрата. Развърза тюрбана и тръсна дългата си, къдрава коса. На човек му секваше дъхът от тази гъста, златистокафява къделя с червеникави нишки. Косата ѝ непрекъснато менеше отсенките си при всяко движение — никой не бе успял да назове точния ѝ цвят, макар хиляди да се бяха опитвали.

— Тук е тихо. — Зак внезапно осъзна, че седят, потънали в дълбоко мълчание, нарушавано само от лекото прашене на огъня.

— Роуз заведе всички на пица и на кино. Прави го всеки петък дори когато не снимаме в студио. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Аз ще си наля малко шери...

Гласът ѝ звучеше невинно, обезоръжаващо, леко насмешливо. Зак я наблюдаваше как се движи из стаята. „Тя използва осветлението по-умело от всички други актриси. За толкова лесен ли ме смята?“

— Получаваш ролята — рече той внезапно.

— Каква роля?

— На теменуженокосата Афродита.

— Е, това вече е комплимент... нали? В края на краищата не съм на прослушване.

— Нямах нужда от прослушване, Афродита притежава „ласкава убедителност, която взема разума дори на мъдреците“, или поне така казва Омир.

Мелани прекоси стаята и седна върху ръчката на кушетката, съвсем близо до Зак.

— Мелани, от известно време искам да остана насаме с теб — сериозно рече Зак. Обърна се към нея и открито огледа лицето ѝ. „Никоя друга жена няма толкова пленително прозрачна кожа, излъчваща такава страстна лъчезарност, кожа, далеч по-съвършена без грим, отколкото на екрана.“

— Наистина ли?

— Не съм сигурен дали разбираш, че се заех с този филм само защото ти играеш в него. Смятам, не вярвам, че си най-голямата актриса на нашето поколение — честно си призна Зак.

— О, благодаря ти.

— Лидия Лейси — Зак най-сетне свали очи от лицето ѝ — е осемнадесетгодишна, девствена учителка по музика, съвършено невинна и толкова девствена, че лошо да ти стане.

— Не ми казваш нищо ново, Зак.

— Но не знаеш, че Акерман, този престъпен дъртак, прояви невероятната глупост да се усъмни доколко убедително ще изиграеш ролята на осемнадесетгодишно момиче. Акерман! Дето сигурно е на сто и десет... Но все още е шеф на студиото. Не спря да мрънка, че си била почти на двайсет и осем и не можело ли да намерим младо момиче. Сякаш има хлапачка, която би играла блестящо като теб. Мърмореше ми, че според сценария Истууд и Нюман, двама възрастни мъже, били готови буквално на всичко, дори на убийство, обезумели от неописуемата младост на Лидия.

— И ми го казваш точно тази вечер, два месеца след началото на снимките? Много навреме, няма що. Не, направо невероятно — рече Мелани заплашително, изправи се и скръсти ръце на гърдите си.

— Честно казано, не ми бе минавало през ума да го споделям с теб, да те натоварвам с онова, което у Акерман минава за мисловен процес. Побеснях от яд, но човек не бива да навиква Акерман, ако държи на живота си. През първите две седмици изпращах суровия материал в лабораторията в Лос Анджелис и го получавах след два дни. Гледах го и се убеждавах, че той човек е просто умопобъркан. Зная, че като правило не преглеждаш ежедневните снимки, но те щяха да те поразят. Там приличаше по-скоро на седемнайсет, отколкото на осемнайсетгодишна. — Зак изглеждаше объркан.

— Какво всъщност се опитваш да ми кажеш?

— После Акерман ми се обади по телефона. Нали знаеш, шефът винаги ги гледа, преди да ги върне. Както и да е, той ми позвъни и каза, че забелязал бегли следи от... какво нахалство само!... Но изкуфялото копеле го нарече... „износване“. Направо ме обвини, че те преуморявам, че не те оставям да се напиш достатъчно, като се има предвид, че в шест трябва да си на снимачната площадка. От векове е в киното, та реших, че може зрението да му е изневерило. Твърдеше, че и другите в прожекционната установили същото. Казах му, че не снимаме вечер, и той взе да бръцولةви нещо за колагена... — Зак млъкна и заби поглед в кожата пред кушетката.

— Колагена! Какво точно каза?

— Зет му бил дерматолог; специализирал се в инжектиране на колаген — знаеш, онова нещо, от което дупетата на бебетата изглеждат толкова сладки. Това сочно, невинно вещество, дете се изпарява, просто изчезва с всяка изминала година, независимо от идеалните черти на лицето...

— За Бога, зная какво е колаген! Той какво каза?

— Цитирам: „Всичко е въпрос на колаген. Това, че нямаш дори бръчица или петънце по лицето си, съвсем не означава, че съдържанието му не се е променило. Дори тригодишните деца постепенно го губят.“ Край на цитата. Зет му настоявал, че всичко зависело от достатъчния ти сън... особено като се има предвид сухата ти кожа. Щял да ти изпрати най-новите безвредни приспивателни, предписани от личния му лекар. А също и лицев специалист по твой

избор. Наруга ме, че не сме те осветявали достатъчно добре. Тъй че, щом въпросните снимки се върнаха, аз и операторът се нахвърлихме върху тях... и разбрахме какво е искал да каже Акерман. Осветявахме те така, че да скрием кръговете под очите ти...

— Нямам сенки под очите.

— С просто око не се виждат. Но камерата ги изважда наяве. Едва-едва забележими, Мелани, но все пак се очертават... или както се изрази Акерман — почти невидими, но определени признаци на... „износеност“. Лидия Лейси, осемнайсетгодишната девствена учителка по музика, не би изглеждала така дори да не мигне цяла нощ.

Зак млъкна, сякаш бе казал всичко, каквото е искал, и започна да напъхва вълнената си риза в джинсите.

— Смяташ, че трябва да се разделя със Сид и Алън. — Гласът на Мелани прозвуча безизразно.

— О, да. Това също. Освен ако не мислиш, че ще намираш време и за тях и все пак ще успяваш в шест сутринта да тръгваш за площадката след осем часа праведен сън. Ако и закусваш, значи в девет трябва да си в леглото... сама.

— Ако Уелс беше тук, щеше да те изкорми, проклет, капризен нахалник такъв!

— Виж, Мелани, обвинявам себе си — разкаяно рече Зак и се изправи лице в лице с нея. — Ако Уелс беше тук, хващам се на бас, че на ум нямаше да ти дойде да се забъркваш с когото и да било. Той ти е установил режим, организирай е живота ти, самата теб, а аз не мога да му намеря заместник...

— Не искам заместник на Уелс — гневно извика тя. — По дяволите, Зак, за пръв път, откак го срещнах, се чувствам свободна жена. Представяш ли си какво ми е било? Нямах и една минута, която да смятам за своя собствена. Или работех за Уелс, или чаках да работя за него. Дойдох тук да снимам с чужди хора, без никой да ме наглежда, да ме притежава, без да слушам и да се подчинявам някому... и това е най-вълнуващото ми преживяване от първия ми филм насам!

— Сид и Алън ли са начинът да наваксаш пропуснатото?

— Да! О, ти нямаш представа от какво ме караш да се откажа! Никога преди... не съм вършила подобни неща. Те бяха... експеримент, о, определено ми отнемаха време, но... си струваше. — Актрисата му се усмихна с онази загадъчна, многозначителна смесица

от безпътство и недостижимост, която зрителите очакваха, колективно затаили дъх.

— Е, ще ми направиш ли голямата услуга да престанеш? — Зак говореше меко, но дори Уелс Коуп не бе изразявал така категорично какво е добро за нея. Всички защитни сили у Мелани се отзоваха на молбата му.

— Смятай го за свършено — рече бързо тя и приключи темата.

— Добре. Виж, Мелани, аз ще поговоря със Сид и с Алън, няма защо ти да се оправяш с тях.

— Да не си посмял! — избухна тя и се изчерви от гняв. — Точно това би казал и Уелс. Ще сторя каквото искаш, но и сама зная как да се справя. Не навлизай в моя територия!

— Извинявай. Все пак, когато моя актриса има проблеми, гледам да ѝ облекча живота. Прощаваш ли ми?

— Естествено. А сега ще пийнеш ли?

— Благодаря ти, трябва да се прибирам — чакам обаждане от Лос Анджелис.

— От Акерман ли? — запита тя подозрително.

— Нищо подобно. Той никога няма да научи за разговора ни. Мислиш ли, че ще доставя такова удоволствие на това копеле? Става дума за годеницата ми.

— Добре — облекчено въздъхна актрисата. — И те поздравявам. Не знаех, че си сгоден. Познавам ли я?

— Не мисля, не е в нашия бизнес. — Зак ѝ целуна ръка. — Лека нощ, Мелани. Ще се видим утре рано-рано.

— Лека нощ, Зак.

Докато караше обратно, режисьорът се поздрави, задето не само е предотвратил проблема в самия му зародиш, ами е добавил допълнителни двайсет години в кариерата на Мелани като романтична звезда. През следващите две десетилетия тя все още щеше да изглежда най-много на трийсет и шест, стига да планира правилно сексуалния си живот. Винаги можеше да мине без вечеря. Беше му задължена, не че някога щеше да го осъзнае. Бе сигурен, че нямаше да сподели думите му с никого на света.

„Годеница.“ Откъде пък му бе дошла наум точно тази лъжа наред с всички, които бе изрекъл току-що? Това бе страхотно извинение, то щеше да държи Мелани настрана; не можеше да си позволи никаква

близост с актрисата. А и да можеше, не изпитваше нужда. Пък дори и да изпиташе нужда, просто не го искаше. Как е възможно да не го желае? Да не желае Афродита? Дали пък нещо не му е наред?

В събота вечерта Роуз Грийнуей се прибра в собствената си квартира много по-късно, отколкото бе възнамерявала. Беше ѝ се наложило да приеме Сид Уайт и да го съпроводи до апартамента на Мелани. Чувстваше се изтощена, както винаги, когато цяла седмица ставаше в пет часа сутринта, за да се облече и закуси, преди шофьорът на Мелани да ги вземе. В шест се явяваха за фризура и грим, нещо, към което тя не привикна за всичките си години в киното, макар напълно да си даваше сметка, че снимат през най-късите дни в годината. Утре ще спи до късно, ще стане колкото се може по-късно — така си мислеше, докато придръпваше юргана към брадичката си.

След два часа се събуди внезапно от усещане, че е доловила някакъв шум. Ослуша се напрегнато, но в къщата цареше пълна тишина. Въпреки това дългите, посветени на грижи за Мелани години я заставиха да стане, да си наметне дебелия вълнен халат и да иде да я нагледа, както несъзнателно правят майките на бебетата. Пред вратата на спалнята се послуша. На пода се очертаваше приглушена, трепкаща светлина. Очевидно свещите още не бяха загасени. Изпарителите съскаха както обикновено. Роуз Грийнуей си помисли, че всичко изглежда спокойно и двамата навярно спят, но нещо ѝ пречеше да се върне в леглото си. От друга страна, как да влезе в стаята? И сама да беше, Мелани нямаше да ѝ благодари дори и за най-дискретната, най-безшумната поява по това време.

Постоя така нерешително и най-сетне долепи ухо до вратата. Отвътре не се чуваше никакъв звук, нито леко похъркване, нито дори нормално дишане. Тихичко откряна и надникна към големите възглавници в леглото пред нея. Чаршафите бяха отметнати, но нямаше никой. Отвори по-широко и дъхът ѝ секна от ужас, толкова голям, че дори не можа да изпищи. Сид Уайт лежеше съвсем гол, проснат по очи на пода до леглото. Под тялото му Роуз съзря кичури от косата на Мелани и края на нощницата ѝ. Госпожица Грийнуей се хвърли към тях, с всички сили изтърколи Сид Уайт от тялото на Мелани, като с някакво ъгълче на съзнанието си, насочено изцяло към

актрисата, забеляза, че половината му глава я няма. Стъписа се при вида на крехката жена, върху която сякаш бяха лиснали кофа кръв. Сдържа се да не изпищи, смъкна халата си, наметна Мелани и хукна към телефона до леглото да се обади в полицията. Остави слушалката, върна се при актрисата и отново грабна телефона. „Продуцентът — съобрази тя машинално, — никога не забравяй да извикаш продуцента.“

Когато след полунощ иззвъня телефонът, Роджър Роуън и Зак работеха в квартирата на продуцента над графика за следващата седмица. Роуън, подразнен от неочакваното обаждане, вдигна слушалката.

— Да? Роуз? КАКВО! О, Господи, не! Идваме! — И затвори. — Хайде, застреляли са Мелани. Мамицата му, мамината му, мамичката му! Не вярвам на нито една шибана дума!

— Жива ли е? — изкрещя Зак, докато тичаха към колата.

— Не зная. Тая истерична кучка ме нарече „господин Коуп“ и затвори!

9.

Норма Роуън се суетеше из чакалнята и носеше на съпруга си кафе и захарни пръчки от автоматите във фойето на болницата, а той седеше на пластмасов стол, обладан от мисълта за изключителната клауза от застраховката на продукцията.

— С парите няма да има проблеми — тревожеше се той гласно за десети път. — Ясно се подчертава, че ако производството на филма бъде прекъснато поради смърт, заболяване, осакатяване или неспособност, на който и да е член на екипа, с момчетата от застрахователното няма да имаме разправии. Ще си платят, колкото струва, дори да прекратим снимките завинаги.

Роуз Грийнуей, сгущена в удобното рамо на Зак, хлипаше все по-рядко от изтощение. Зак не се сдържа и рече тихо:

— Млъкни, Рог. Още не знаем нищо. Мелани вече два часа е в операционната, а ти приказваш само за осигуровката.

— Това е единствената светлинка в тунела!

— Би следвало да се радваш, че Роджър се грижи за интересите на продукцията, Закъри — изпищя Норма. — Искам да зная, какво щеше да стане с теб, ако мъжът ми не разсъждаваше далновидно?

— Той забърка цялата тая шибана каша — изрепчи се Роуън. — Кой отказа да се обади на Уелс Коуп? Кой настоя да говори с Мелани? Кой, за Бога, допусна тя да разговаря със Сид Уайт? Невски, нашият гениален режисьор, ето кой, и вие всички го знаете.

— Кой тук е главният? — Един рошав, запъхтян младеж нахълта в чакалнята. Изглеждаше така, сякаш преди малко са го вдигнали от леглото.

— Кой, по дяволите, сте вие? — запита Зак.

— Оливър Брейди от „Калиспел дейли интър лейк“. Чух, че станало произшествие.

— Няма какво да ви кажем — изръмжа Роуън.

— Мелани Адамс е в болница, а вие няма да направите изявление! — възбудено избъбри репортерът.

— Махайте се оттук! — ревна Роуън.

— Аз ще ви отърва от него — рече Зак, хвана Брейди под ръка и го поведе по коридора. — Аз съм Зак Невски, режисьорът на „Хрониката“. Кой ви изпя за станалото? Навярно някой от лекарите?

— Вие майтап ли си правите? Да не съм луд да ви назова източника си? Зная, че по нея е стреляно, получила е множество рани, а в спалнята ѝ са намерили гол мъж — самоубийство навярно. Полицията води разследване в къщата. Това е страхотна новина и аз ще я разпространя пръв. Не мърдам оттук, докато не получа повече подробности. Пресата има право да бъде осведомена. Кой беше тоя тип в чакалнята?

— Роджър Роуън, продуцентът. Разбираемо е да бъде разстроен, съжалявам. Никога не съм ви виждал на пресконференциите ни — предпазливо добави Зак. — Нов ли сте във вестника?

— Да, ето ви журналистическата ми карта, ако не ми вярвате. Аз съм в спортната редакция, но тази история е моя и никой няма да ми я отмъкне.

— Никой не се и опитва — успокои го Зак. Досега не бе срещал журналист, който да е толкова нахакан и изнервен едновременно. — Още не сме наясно със състоянието на госпожица Адамс. Лекарите не казват нищо, затова чакаме.

— И тъй, кой е мъртвият? Защо се е намирал чисто гол посред нощ в спалнята на Мелани? Защо е стрелял по нея? Умопомрачение? Любовна разправия? Сексуална извратеност?

— Кой, къде, кога, как, защо... Ще научите всичко, освен „защо“, — Зак говореше бавно, а мисълта му работеше ясно и бързо. Опитваше се да представи историята от най-добрата ѝ страна, защото тя щеше да литне по целия свят. От нрава на първия репортер зависеше много. — Брейди — продължи той, — утре тук ще плъпнат хората от рекламата и от охраната на студиото — вече са на път със самолета на компанията. Всички масмедии ще изпратят свои представители. А вие няма да успеете да припарите на сто ярда от болницата. От вашия вестник ще дойде някой от водещите, а не млад спортен редактор. Но вие сте съобразителен, предприемчив и заслужавате изключение.

— Ще го постигна на всяка цена — заяви Брейди уверено.

— Как пък не! Големите клечки ще вземат материала ви, ще го преработят и ще поемат всичко в свои ръце.

— Вижте какво, Невски, разполагам с повече от достатъчно информация дори да не отговорите на нито един мой въпрос, така че не се опитвайте да ме баламосвате.

Зак помълча, после въздъхна и каза:

— Брейди, убедихте ме. Имате ли магнетофон? Добре, включете го. Но помнете, името ми не бива да се споменава. Не би следвало да ви съобщавам тези подробности. — Зак пое дълбоко дъх. Деликатна работа, все едно да разказваш фабулата на „Напразни усилия на любовта“ на ученици от шести клас. — Мелани Адамс е станала жертва на престъпление от любов. Имала е бурна, страстна връзка с един младеж на име Сид Уайт. Той е мъртъв — самоубийство. Госпожица Адамс и Сид Уайт са пазили отношенията си в тайна, но това е продължило много дълго. Сид Уайт е... беше осветител, готов да стане общ работник, само и само да бъде близо до Мелани. Въпреки това госпожица Адамс напоследък осъзна, че е крайно време да прекрати връзката им. Той започна да се превръща в емоционална спънка, бе неестествено ревнив и обзет от собственически чувства към нея. Тя се безпокоеше за душевното му равновесие. Сид настояваше да сключат брак, а тя не искаше, макар да го обичаше.

Тя е обичала момчето? Премяват ли ме?

— Съвсем не. Мелани Адамс наистина бе влюбена... но с болка разбра, че той не е подходящ за нея. Те наистина имаха старомодна любовна история, Брейди. Госпожица Адамс винаги е била много романтична, Боже, ами то си личи от избора на филмите ѝ.

— Не съм гледал нито един.

— Тогава, за Бога, попитайте кинокритика във вестника ви, Брейди! И тъй, в петък следобед я посетих, за да обсъдим положението. Предложих ѝ да остави всичко на мен, аз да се погрижа вместо нея, но тя не пожела и да чуе за чужда намеса, разяри се от предложението ми. Мелани е прекалено жалостива, старомодно романтична, настоя сама да се обясни със Сид... смяташе, че така е редно. Точно това каза, Брейди: „Така е редно...“ По дяволите, ако не беше толкова романтична, толкова старомодна! И тъй, Сид отишъл в дома ѝ тази нощ. Очевидно са имали среща, иначе госпожица Роуз Грийнуей, нейна помощничка, фризьорка и приятелка, с която Мелани живее в една къща, никога не би го пуснала.

— И какво станало после? Откъде е имал пистолет?

— Един Бог знае. Малко ли хора носят пистолети в наши дни? Навярно след като е научил, че Мелани не само няма да се омъжи за него, а дори не желае да се срещат, съвсем е полудял. Стрелял е по нея, сигурно е решил, че е мъртва, и се е самоубил. Като в Майерлинг... Спомняте ли си Майерлинг? Не? Това е замък в Австрия, където престолонаследникът принц Рудолф убил Мария Вечера — жената, в която бил лудо влюбен, — а после се самоубил. Това се случило през деветнайсети век. Жена като Мелани Адамс е в състояние да вдъхнови подобна страст, Брейди, такава е нещастната ѝ съдба... „Майерлинг в Монтана“... Сякаш историята се е повторила тази нощ.

— „Майерлинг в Калиспел“... Не, „Майерлинг в Монтана“ звучи по-добре.

— Съществуват различни исторически интерпретации на случилото се край Виена — продължи Зак. Рибата беше налапала въдицата. — Не се знае дали Мария Вечера се е съгласила на двойното самоубийство, но тази история се помни и до днес. Никой няма да забрави и твоята история. Тя ще ти създаде име! Но не се увличай. Мелани е бягала от Сид, когато се е опитал да я убие. Роуз Грийнуей се обади на продуцента Роджър Роуън веднага, щом открила телата. Ние двамата незабавно отидохме в къщата. Когато видях госпожица Адамс, разбрах, че се е опитвала да се защити. Едната ѝ ръка лежеше върху лицето му — отблъсквала го е.

— Все пак настоявам да разбере защо е била по нощница, а той — чисто гол? Защо не са се разделили облечени?

— Господи, Брейди, нямаш ли сетива за любовта? — изсъска му Зак. — Създайте си ги колкото се може по-бързо, иначе цял живот ще пишете за бейзбола, сензационен или не. Защо, мислите? Ще ви кажа! Мелани Адамс навярно му е позволила да я люби за последен път, защото е изпитвала жал към него. Ето защо! Единствената ѝ грешка е, че не го е преценила правилно, тъй като е добросърдечна, романтичка и старомодна. Фатална грешка! Сид не е можел да я има за себе си, затова е решил да лиши целия свят от нея. Типичен пример за престъпление от любов, егоистична, безумна любов. Господи! Вие тук за Мелани Адамс ли пишете или заради личния си успех! Тя е в операционната, жертва на любовна страст, Брейди, не забравяйте това! А сега се връщам в чакалнята.

— Ще ми позвъните ли в редакцията, щом научите как е? — жадно попита журналистът.

— О, не, изключено. Вече ви помогнах за статията, искате прекалено много. Не съм упълномощен да го правя, Брейди.

— Вижте, Невски, ако ми позвъните и ми кажете точно какво е състоянието ѝ, какво са казали лекарите, аз ще ви прочета статията си по телефона, преди да я предам. Обещавам. Искам сензацията за себе си.

— Почтено предложение. Ако наистина е така, ще ви държа в течение. Ще се свързвам с вас, щом се появи нещо ново. Но само да споменете откъде идва информацията! Ето директния ми телефон в офиса, звънете по всяко време. Ако съм на снимки, секретарката ми ще ме уведоми да ви се обадя. Ако съм тук, в болницата, ще ви оставя съобщение. Дайте ми телефонния си номер вкъщи и във вестника. Таблоидната преса печата такива лъжи, че е истинска радост да имаш работа с човек като вас, който все още се придържа към истинските журналистически ценности, макар и да не сте романтичен.

— Как се пише Невски?

— Казах ви вече — ще ме наричате „информиран източник“ — подразни се Зак.

— Все пак трябва да знам как се пише. Вие с продуцента сте били първи на местопрестъплението.

Зак не би се държал толкова уверено, не би знаел какво да каже и какво да пропусне, ако не беше се наслушал на десетки скандални истории по време на снимки от оная хитра лисица Вито Орсини. Бащата на Джиджи бе продуцент, който работеше със страст и благоговееше към филмите си, за разлика от Роджър Роуън; беше вещ в контактите си с пресата благодарение на дългия си опит в преговорите с шефовете на студиата. Още откак Вито бе измъкнал Зак от Бродуей, за да режисира „Почтена игра“, филма, който за Орсини бе станал първият успех след продължителен засушлив период, филма, който бе превърнал Невски в най-прочутия режисьор в Холивуд, двамата поддържаха здравето си приятелство.

Зак осъзна, че бе направил само първата крачка, бе спомогнал да се оформи първото впечатление за произшествието. Дори ако по

някакво чудо Мелани се съвземеше достатъчно и продължеше да се снима, продукцията щеше да се усложни от множество значителни и непредвидими обстоятелства. Вито бе изпадал в подобни и дори по-тежки ситуации през дългата си и неравна професионална кариера, но никога не бе правил компромиси, не се бе опитвал да стовари вината върху режисьорите. Роуън даваше всички признаци, че е склонен да стори точно обратното. Зак имаше нужда от съюзник тук, от някой, който да предусети всяка зараждаща се у Роуън и Акерман мисъл. Имаше нужда от Вито Орсини.

В чакалнята изтече още половин час в пълна тишина, докато най-после от близката операционна не излязоха двамата изтощени хирурзи.

— Ще се оправи — рече по-възрастният. — Преляхме й много кръв, беше рисковано, но ще издържи. Сега е в интензивното, при критичните случаи.

— Ами лицето й — изкрещя Роуън, — как е лицето й?

— Слава Богу, незасегнато — обади се вторият хирург. — Големият кръвоизлив е предизвикан от куршума, разкъсал артерията на китката. Няколко кости на ръката са счупени и има многобройни рани по рамото. Направихме всичко възможно, но се нуждае от специализираната помощ и евентуална рехабилитация на ортопед; най-добре е да го доведете още утре. Момичето е късметлия. Ако я бяхте докарали десет минути по-късно, по всяка вероятност щеше да почине от загуба на кръв. Рядко съм виждал човек в толкова дълбок шок.

— Кога — запита Роуън — ще може да се върне на работа?

— Работа! — По-младият хирург не повярва на ушите си.

— Тези хора са от киното, Джо, не се учудвай — с отвращение каза възрастният.

— Не зная. Зависи от възможни усложнения, които не съм в състояние да предвидя, от нейната физическа и емоционална устойчивост, от реакцията й на кръвопреливането, от множество фактори. Но докато не излезе от интензивното, не се решавам да ви дам отговор.

— Поне приблизително — настоя Роуън.

— Ако аз бях на нейно място... щях да си дам поне шест месеца за възстановяване. А след това бих си намерил друго занимание.

Щом лекарите си тръгнаха, Зак и Роуън хукнаха към телефонните будки във фоайето — Зак се обади на Брейди, а Роуън на агента си. Невски много скоро се върна при Роуз Грийнуей. След доста време продуцентът излезе от кабината.

— Роджър, искам да поговоря с теб насаме — тихо рече Зак. — Нека се поразходим из фоайето.

— Сега пък какво?

— Алън Хенрик, другия сценичен работник, когото Мелани чукаше. За него не бива да се разчува, разбираш ли ме?

— Тъхъ.

— Повикай Лу Кавона в офиса ни колкото се може по-бързо. Само той може да се оправи с Алън. Освен това Сид му е шурей, а той още не знае за смъртта му.

— Преди всичко ще се обадя на Акерман. Отговарям пред него.

— Роджър, ще имаш възможността да стовариш вината върху мен веднага, щом Акерман се събуди. Защо да го безпокоиш посред нощ? Едва ли ще ти бъде благодарен за това. Лу Кавона ни е необходим сега, докато нещата все още могат да си останат в семейството.

— Семейство! Историята ще се появи на първа страница във всички вестници по целия свят! По всички радиостанции, телевизионни предавания... въпрос е само на време. Един Бог знае какво ще напечата оня хлапак.

— Да се надяваме, че е почитател на Мелани Адамс.

Не е толкова трудно да се стигне в отдалечения Калиспел през февруари, но към края на следващия ден, след статията на Оливър Брейди, подета от телеграфните служби и моментално обиколила земното кълбо, местното летище бе претърпено от частни самолети, като се започне с огромните реактивни машини на студиото и се стигне до по-малките чартърни. Управителят на „Глесиър парк интърнешънъл еърпорт“ разбра, че това е само началото на наплива, и нареди един снегорин да разчисти две огромни полета наблизко. В града всеки от двайсетината мотела и хотела бързаше да наеме персонал за почистване на стаите, затворени в края на туристическия сезон. Собствениците на ресторанти висяха на телефоните и крънкаха

хранителни продукти от търговците на едро чак в Сан Франсиско, решени на небивали цени да се сдобият с тях по въздуха.

С първите най-големи самолети пристигна почти целият контингент на студиото, последван от управителите на застрахователната компания. „Май само Акерман е останал да защитава позициите в Холивуд“ — помисли си Зак. Без да се броят представителите на американските медии, самолетите докарваха журналисти от Япония, Франция, Германия, Великобритания — от всички страни, където се въртяха американски филми, където имената на Клинт Истууд, Пол Нюман и Мелани Адамс бяха известни.

Вито Орсини се беше спогодил с хората от застрахователната компания и пристигна един от първите. Зак го настани в апартамента си в „Аутло ин“.

— Знаеш ли какво щях да направя, ако имах къща в Калиспел?
— Очите на Вито святкаха закачливо. — Щях да организирам наддаване между германците и японците за поне тримесечна рента, щях да си взема семейството и да си намеря евтина квартира във Флорида, докато трае тази дандания. Щях да осигуря на децата си пари за колеж и на всичко отгоре — прекрасен тен. Боже, дори един отоплен гараж ще струва цяло състояние още преди да са пристигнали „Енкуайърър“ и „Сън“.

— Радвам се, че ти е весело, Вито — болезнено се усмихна Зак.

— Радвам се, че този филм не е мой — изрепчи се Вито.

— От нравствена гледна точка е твой — настоя Зак. — Снимам го аз и след като ти си дошъл да ми окажеш поддръжка, значи е и твой.

— Благодаря ти за щедростта, момчето ми. И тъй?

— Лу Кавона излезе сладур. Каза, че три поколения в неговото семейство се гордеят, задето са оцелели сред урагани, земетресения, епидемии, пясъчни бури, змии, разярени слонове и тайфуни, да не говорим за щуравите режисьори, продуценти и актьори. Виждали са всичко това, справяли са се и не им е мигнало окото. Сид Уайт бил брат на жена му, т.е. не бил потомствен сценичен работник. Лу обвинява себе си, задето му е дал тая работа. Ужасно му било жал за жена му и семейството ѝ, но вече нямало да ѝ прави никакви услуги. Разбира не по-зле от Акерман в каква неприятност сме се забъркали.

— Ами другото момче?

— Лу се погрижи за Алън Хенрик. Не го питах как, не искам и да знам, но във всеки случай Алън замина за Лос Анджелис и ще работи в друга продукция. Хенрик е женен човек и иска да си остане такъв, така че ще си държи устата затворена. Лу твърди, че останалите общи работници ще мълчат пред журналистите под страх от смъртно наказание и под заплахата за изключване от Международния съюз на сценичните работници.

— Ами другите хора от екипа? Мамка му, почне ли пресата да се рови, достатъчна е една наблюдателна стюардеса и веднага ще плъзнат слухове.

— Зная, Вито. Но ще бъдат само слухове, а не историята, която всички са научили и приели. Не можем да разчитаме на повече.

— Добра работа си свършил, момчето ми. „Майерлинг в Монтана“! Срамота!

— Комбинация от режисьорския ми опит в колежа и от твоите страхотии.

— Разказвал ли съм ти за онова мексиканско добиче, когато снимах моя „Бавната лодка“ през 1975, преди около девет години? Не? Беше ужасна каша, но Маги Макгрегър ми показа как да се измъкна. Нещо повече, убиецът все още работи и от време на време получава по някой „Оскар“. Маги участва ли в тоя цирк тука?

— Че къде без нея?

— Не съм я виждал от предварителната закрыта прожекция на „Военнополева болница“. — Вито си спомни как Маги Макгрегър, най-влиятелната телевизионна журналистка в страната, преди няколко години се бе измъкнала от леглото му без дори едно „довиждане“ веднага, щом бе научила за размерите на прословутия му неуспех — филма, придал на понятието „провал“ нечувани мащаби. Оттогава бе заснел три успешни филма, но Маги така и не се върна в живота му.

— Имаш ли някакво влияние над нея? — попита Зак с надежда.

— Може би да, може би не. Зависи дали тя има съвест. Ако си чукал някоя жена чак до сливиците, а тя те зарязва и изчезва безследно само задето си направил отвратителен филм — какво ще рече това: смята, че те е оцетила или че ти си я оцетил?

— Бих казал, че зависи какво оправдание е намерила за себе си. — Зак се опита да скрие изненадата си от разкритието на Вито, тъй

като по времето на „Военнополева болница“ той все още бе женен за Били Айкхорн Орсини Елиот.

— А местната полиция?

— Засега лекарите не ги допускат при Мелани. Но тя е понесла кръвопреливането много добре и ще я преместят от интензивното в самостоятелна стая. В такъв случай не ще можем да им попречим.

— Първо я подготви. Още тази вечер.

— Да не мислиш, че не съм се сетил? — въздъхна Зак. — Не мога да реша какво да я помоля да разкаже.

— Да се придържа само към едно. Прочети ѝ основното от статията на Брейди, а след това ѝ обясни, че от нея се иска единствено да твърди, че не си спомня нищо. Nada. Целият онзи ден ѝ е като бяло петно. Шок. „Нищо не помня.“ Или: „Какво правя тук?“ — класика, обожавам такива сценки. Това е то. Най-безопасната позиция. А сега ще ме оставиш ли насаме със сценария? Трябва да го прочета още веднъж.

— Вито, дори ако по някакво чудо Мелани се изправи на крака след десет дни, ръката ѝ ще е гипсирана и прихваната с бинт за рамото. След десет дни Истууд и Нюман са ангажирани другаде и ако дотогава тя не заснеме сцената с Нюман за предложението за женитба и кавгата с Истууд, губим и двамата актьори. Двете главни емоционални сцени! Хората от студиото гледат суровия материал и ще го харесат, гарантирам ти. Това още повече ще влоши нещата.

Вито поклати глава със смесица от нежност и превъзходство.

— Виж какво, махни се оттук. Пречиш ми да мисля. Добре де, добре, задай ми въпроса, който наистина те интересува.

— По дяволите, Вито. — Зак го погледна с мълчалива молба.

— Джиджи е добре, момчето ми. Кариерата ѝ напредва стремително, спечелила е нов клиент, само две глоби за нарушаване правилата за движение през последния месец.

— Вито...

— Да, има един. Какво друго си очаквал, сантиментално магаре такава?

— Какъв е той?

— Някакъв колега, друго не знам. Откак вие двамата скъсахте, Джиджи не намира време да разговаряме на лични теми. Подозирам, че не иска да ми каже, защото знае какви приятели сме с теб. — Вито

вдигна рамене. — Подочух, че се оправяш с жените по-зле и от мен. Е, добре дошъл в нашия кръжок.

„Дали Мелани въобще е схванала какво ѝ говорих вчера?“ — чудеше се Зак, докато влизаше в болничната стая след началника на местната полиция и лекуващия лекар. Не бе издала дори звук, докато той ѝ четеше извадки от статията и я наставляваше какво да каже. Просто лежеше със затворени очи, с безизразно и безкръвно лице. Бе усетила присъствието му, бе прошепнала името му, след като той най-сетне се сдоби с правото да остане три минути насаме с нея, и му бе кимнала лекичко за довиждане. Но думичка не продума и изглеждаше бледа като смъртник. Дали бе запомнила колко е важно да не говори с началника?

Зак се облегна прав на стената, а главният хирург и полицаят седнаха от двете ѝ страни.

— Само няколко минути — предупреди лекарят — и ако ми се стори, че се изморява, ще се наложи да ви прекъсна.

— Добре. Госпожице Адамс, съжалявам, но имам няколко въпроса към вас. — Гласът на полицаия прозвуча дрезгаво. Включи магнетофона си. Мелани обърна към него прекрасните си очи, стресната и изненадана. Началникът отвори уста, но не успя да издаде звук. Събра сили и започна: — Госпожице Адамс, в нощта на нещастиято Сид Уайт каза ли нещо, преди да извади пистолета си?

— Сид... как е той? Къде е? — умолително запита Мелани. Зак се вцепени. Косата му се изправи от ужас. Тя не помнеше нищо от вчерашните му наставления.

— Добре е, той... — Полицаят млъкна. Не искаше да ѝ съобщава за самоубийството му.

— Посегнал е на живота си, госпожице Адамс — предпазливо се намеси лекарят.

— Не! Не! О, Господи... горкичкият, миличкият Сид... толкова се боях за него — прошепна Мелани съкрушена, — той бе толкова импулсивен, изтерзан, не бе достатъчно силен за този свят... не като... другия.

— „Другия?“

Зак затвори очи и едва не припадна, както стоеше.

— Като другите, другите... в киното, господин офицер. Имаше нежна, красива душа и аз го обичах.

— Госпожице Адамс, той е стрелял във вас! — настоя полицаят.

— Не е знаел... какво прави — промълви Мелани. — Не е искал да ме нарани. Навярно е обезумял. А сега... Сид... го няма. Това доказва... колко ме е обичал... Все му повтарях, че няма причини да ревнува... но той не ми вярваше... О, Сид, ако беше ми повярвал...

— Казахте ли му, че се разделяте? Това ли е бил мотивът? — запита полицаят.

— Навярно. Какво друго? Трябваше да послушам Зак... Той искаше да се отърва от Сид... Излязох глупачка... Толкова го обичах, че слушах само сърцето си. — Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Господин началник, за Бога, оставете я на спокойствие — ядосано се намеси лекарят.

Полицаят стана и напусна стаята, като хвърли дълъг поглед на най-голямата красавица, която бе виждал в живота си. Лекарят премери пулса на актрисата и се наведе да преслуша сърцето ѝ със стетоскопа си — време, напълно достатъчно за Мелани да вдигне поглед към Зак и да му смигне.

— Тя го праметна! Вито, тя щеше да продължава с часове, ако лекарят не я беше спрял!

— Видя ли защо обичам актрисите, Зак?

— Едва не умрях. И тя разбра. Направи го нарочно!

— Няма как да не ги обичаш. Ще завършиш филма, момчето ми. Щом Мелани днес се е правила на Дузе, ще изиграе и сцените си с Истууд и Нюман, преди да са изтекли десетте дни. Погледни тук, на осемдесет и осма страница, отбелязал съм я. Тук тя пада от кон — ще използваме дубльорка, естествено — и пострадва. Предложението за женитба и кавгата ще се състоят в болницата, тя ще лежи на легло: прическа, грим, нощница, гипс и бинт. А щом се изправи на крака — предричам, че ще стане много по-скоро, отколкото смятат всички, — ще я заснемеш до коня. Оттам нататък си с развързани ръце: до края на филма Мелани ще играе така — с гипс, бинт или каквото там е необходимо. Единственият ти проблем са новите костюми.

— Но, Вито!...

— Какво „но“?

— Мелани е учителка по пиано! В книгата това е важно.

— Нали вече си заснел как дава уроци? Е, добре, отсега нататък ще започне да дава уроци по пеене — нали може да пее? Ако не умее, ще я дублираш. Не мисли толкова буквално. Хората не четат книгите, за да ги сравняват сцена по сцена със съдържанието на филма. Деветдесет и девет процента от „Отнесени от вихъра“ въобще не са влезли във филма. Горе главата, Зак, няма свещени книги. Между другото, къде ти е сценаристът? Още утре да пристига. Може да спи на пода.

— Вито, за Бога, как ще снимаме в болнична стая? Мелани е настанена в най-голямата, но камерата, екипът, прожекторите, кабелите... изключено.

— Колко ще струва, ако наемем операционната за няколко дни? Ще си направиш снимачната площадка там, ще работиш нощем.

— Казвал ли съм ти, че те обичам?

— Горе-долу. Хайде, Зак, аз черпя.

Барът на „Аутло ин“ бе толкова претъпкан, че Зак и Вито не намериха свободна маса.

— Дръж сепарето — викна Зак, тъй като групичка развеселени костюмиери се канеха да стават. Разминаха се в теснотията с несравнимата вещина на нийоркчани, използвали ежедневно метрото.

— Какво ще пиеш? — попита Вито.

— Негрони, миличък, какво друго? — звънна прочутият глас на Маги Макгрегър иззад гърба им. — За пръв път го пих с теб, котенце, помниш ли? В Рим през 1974 година. Никога няма да забравя. — Тя се наведе и целуна Вито по устните. — Страшно ще се разстроя, ако в Монтана нямат кампари. Всъщност какво, по дяволите, правиш тук?

— Изчислих, че няма как да не цъфнеш, та лагерувам и те чакам — засмя се продуцентът. За свое собствено учудване ѝ се зарадва, а щом тя бе поискала да си спомни първата им среща, когато, съвсем неизвестна още журналистка, бе взела интервю от него, последвано от двуседмично любене и дълбоко взаимно разбирателство, значи временната ѝ неприязън към особата му бе изчезнала.

— Както обикновено, приличаш на кръстоска между младия Джон Хюстън и младия Виторио де Сика — огледа го Маги и забеляза,

че няколкото изминали години или студеният тукашен климат са се отразили зле на вида му. — Кой е този джентълмен? — посочи тя Зак.

— Маги, позволи ми да ти представя Закъри Невски, режисьора на „Хрониката“.

— Много харесах „Почтена игра“, Зак. — Тя насочи към него кръглите си, тъмни, преценяващи очи, принудили половината от знаменитостите в шоубизнеса да признаят неща, които никога не са възнамерявали да разкриват пред най-гледания телевизионен форум — нейната програма с интервюта. На тридесет и три тя бе в разцвета си и божествено съблазнителна.

— Благодаря, Маги — с уважение произнесе Зак.

— Какво точно прави Вито тук? — запита журналистката.

— А, Вито... ами...

— Дойдох да убедя Зак да режисира новия ми филм, Маги, а като започна пушкането, реших да се помотая и да погледам.

— Какъв нов филм? — властно се поинтересува тя.

— Това е пълна тайна, прекалено е рано да я разгласявам дори пред теб, любима, но Зак ми обеща, нали, Зак?

— Да, разбира се — потвърди режисьорът с пълното съзнание, че в същия момент се е ангажирал с неизвестно какъв филм, все едно че е подписал меморандум. Ето защо Вито толкова лесно бе склонил да скочи в самолета и да долети тук. Е, дължеше на Вито много повече от това.

— Значи пак ще работите заедно. Прекрасно — дръжте ме в течение.

— Вижте, време ми е да си тръгвам — внезапно се изправи Зак.

— Симпатичен е — рече Маги, — наистина е симпатичен.

— Ангажиран е, Маги.

— Как ангажиран?

— С дъщеря ми. Той е от семейството.

— Е... в такъв случай... — Внезапно пламналият интерес на журналистката моментално угасна.

— Тук е толкова шумно, че едва те чувам — оплака се Вито. — Защо не си вземем питиетата и не отидем на тихо, в твоята стая например? Имаме да наваксваме. Аз съм в апартамента на Зак, иначе щях да те поканя при себе си.

— Ела при мен. Ще си изритаме обувките, ще си поръчаме обяд в стаята и просто ще си починем. Тук вече нищо интересно няма да се случи.

— И ти ли си отседнала в този хотел?

— Естествено, Вито — удиви се Маги. — Настаниха ме в президентския апартамент. Телевизията знае как да се грижи за своето момиче.

Доста преди да им сервират обяда, Вито вече бе накарал Маги да си мисли, че идеята за едночасово извънредно предаване за „Калиспелска хроника“ е нейна.

— Странно, очарован съм не от самия филм, а от човешките отношения — рече той, докато лежаха прегърнати, отложили яденето за после.

— От опита за убийство и самоубийство ли? О, Вито, всички пишат само за това и на хората ще им писне след десет дни. Аз, кажи-речи, не исках да идвам, но програмният директор настоя.

— Всъщност интересува ме какво ще стане после. Ето една актриса, която се радва на най-бързото и най-лесно превръщане във филмова звезда. Досега не ѝ се е случвало нищо лошо. Разбира се, тя притежава огромен талант, разбира се, че е изключителна, но и двамата знаем — дадено ѝ е по рождение. Има нещо нечестно в това. Животът ѝ е бил очарователен. Нито аз, нито ти, нито повечето хора са получили подобно нещо.

— Слушам.

— Интересува ме как ще ѝ се отрази тази травма. Не би могла да продължи, сякаш нищо не се е случило. Никога няма да го преодолее, никога. Неизбежно ще осъзнае колко близо е била до смъртта или поне до провала на кариерата си. Как ли я е променило преживяното? Едва ли някой ще се заеме с този разказ.

— Дрън-дрън. Мелани, както повечето хора, ще наеме денонощни телохранители, ще си завъди няколко немски овчарки и ако има поне малко мозък, в което се съмнявам, ще внимава кого пуска нощем в спалнята си. Може би ще се подложи на терапия като повечето звезди, но това вече не е никакъв разказ.

— Маги, ти ме изненадваш. — Вито се уви с чаршафа и вдигна слушалката да поръча обяд. Познаваше я толкова добре, че нямаше защо да я пита какво ще яде. — Казаха, след половин час. Искаш ли орехи?

— Тъхъ. С какво те изненадвам?

— Защото получаваш наготово един разказ, който никой друг няма, а просто си лежиш тук, изглеждаш по-секси от всякога и говориш очевидни неща.

— Хайде де! — Гордостта ѝ бе уязвена.

— Точно така. Възприемаш гледната точка на обикновената домакиня. „Значи някакъв ревнив любовник едва не застрелял Мелани Адамс.“ Прозаявка. „Де аз да имах такъв късмет, я виж, по-богата и по-ослепителна от всякога.“ Прозаявка.

— Хм.

— Това пък какво означава?

— Когато произнасям „хм“ вместо „глупости“, значи, че може би си прав. Сега ми кажи защо си прав — прекалено съм изтощена да го изчисля сама. Не си станал по-скучен с възрастта. На колко си сега, Вито, на деветнайсет?

— На четиридесет и осем. Ти ме вдъхновяваш, Маги.

— Все още има надежда за човечеството. И тъй?

— Това е безсмъртният въпрос за синдрома „преди и после“. Всички знаем или поне си мислим, че знаем каква бе Мелани преди. Никога не ще разберем каква ще стане после. Каквото ни каже рекламата, това... освен ако *Ти* не проникнеш в нея. Никога не ще научим как се е почувствала, осъзнавайки, че не е личността, за която се е мислила — една от най-прочутите и пазени жени в света, а всъщност някакво нищожество, умоляващо да го оставят живо. Ще си възвърне ли предишната сила? Ще успеят ли всички телохранители на земята да я предпазят от усещането за уязвимост? Само ти умееш да задаваш такива въпроси, Маги.

— Слушам те, но все още не прещраквам.

— Дали на Мелани ѝ е останал кураж? Не куража на актриса, а на човешко същество. Ето какво искам да изясня. Но не можеш да питаш за това, можеш само да го покажеш.

— Как?

— Зак измисли по какъв начин да заснеме Мелани в най-големите, най-дългите, най-емоционалните сцени с Пол Нюман и Клинт Истууд в болничното легло. Естествено само ако тя пожелае и ако лекарите разрешат. Подобни сцени са изтощителни и в най-спокойни обстоятелства, изпълнявани от актриса с блестящо здраве. Е, никой не очаква от Мелани подобни усилия. Никой няма да я обвини, ако използва цялата си енергия, за да се възстанови след раняването. Никой няма да я смята отговорна, ако филмът пропадне. Тя е наясно с това. Но дали ще поиска да опита?

— Не зная — замислено рече Маги. — На нейно място може би щях да опитам, а може би не. Но аз не съм Мелани Адамс. Прав си, Вито, наистина е интересно.

— Ще бъде трудно — продължи Вито, сякаш не я бе чул. — Зак ще превърне операционната в снимачна площадка. Ако Мелани прояви храброст и воля, тя собственооръчно ще спаси филма. Ако не издържи на напрежението — склонен съм да го предположа, като се има предвид, че току-що е излязла от интензивното, — ще е също толкова интересно. Недотам героично, но по-човешко. Във всеки случай не ми разправяй, че не искаш да заснемеш цялата тази задкулисна история за телевизията.

— Какво те кара да мислиш, че ще пуснат мен и екипа ми, след като бездруго е толкова трудно?

— Защото Зак е режисьорът и зависи от него.

— Защо му трябва излишни усложнения, телевизионен екип, който да ходи по петите на всички, да осветява всичко движещо се с прожекторите си, да задава изнервящи въпроси и да им се пречка в краката?

— Защото бъдещият му тъст любезно ще го помоли за това.

— Глупости! Ти какво ще спечелиш, любими?

— Той ще получи номинацията на Академията за най-добър режисьор, а кой знае — може би и „Оскар“, което ще е от полза за моя бъдещ филм. Освен това, както вече ти казах, Зак е член на семейството. — Вито си даде сметка, че ако го повтореше още веднъж, щеше сам да си повярва.

— Виждаш ли, Вито, не можеш дълго да ме баламосваш — загука доволна Маги. — Знаех си аз, че искаш нещо за себе си. Но

идеята ти е страхотна, любими, и ако уредиш всичко, ще го направя и ще осигуря един час най-гледано телевизионно време.

— Ще се върнем на въпроса след обяда — обеща Вито. — Ако въобще ни го донесат.

„И какъв точно ще бъде следващият ми филм?“ — зачуди се той. Току-що бе спечелил на Зак и на „Хрониката“ нова безценна реклама, беше си осигурил режисьор, евентуален бъдещ носител на „Оскар“, а нямаше нито книга, нито някакъв сценарий предвид. Все нещо щеше да привлече вниманието му. Защо да си хаби силите в размисли за работа, след като Маги лежи ей там и сладко мърка?

От румсървиса бяха отговорили, че ще чакат обяда половин час, че и повече — значи разполагаха, кажи-речи, с час. Откак заради „Военнополева болница“ връзката им бе приключила, Маги бе научила някои очарователни движения. Дали от чистия въздух, дали поради президентските покои, или чисто и просто заради нея му щръкваше толкова?

Тълпата журналисти, както Маги бе предсказала, се разотиде след около седмица бясно ровене за подробности, безкрайни неофициални интервюта с членовете на екипа, множество официални интервюта с търпеливата Роуз Грийнуей, с ужасно нетърпеливия Роджър Роуън, с настръхналата Норма Роуън и с абсолютно всички лекари и сестри в калиспелската болница. Слуховете за Алън Хенрик бяха изплували на повърхността и се задържаха там няколко дни, след което отново потънаха на дъното по липса на сериозни доказателства. При Мелани Адамс не пускаха никого, някой бе успял само да я снима през прозореца; Нюман и Истууд отказаха да направят изявления, а Зак Невски бе прекалено зает, за да разговаря, с който и да било представител на пресата.

Маги Макгрегър бе не по-малко заета от режисьора, но нейният верен екип притежаваше способността да става невидим. С кожената си шапка, нахлупена почти до яката на коженото ѝ палто, с топлите си, непромокаеми ботушки и слънчевите си очила тя търчеше по своите поръчения незабележима за колегите си от медиите, които приемаха нейното проточило се присъствие като един вид доказателство за значимостта на произшествието, върху което работеха те самите.

Цялото телевизионно оборудване бе пренесено в болницата през нощта.

Зак изчакваше до последния момент и смяташе да снима в петък и събота преди самото отпътуване на Нюман и Истууд, за да не принуждава Мелани да работи, докато това не се окажеше абсолютно наложително. Покрай заетостта си успя да научи, че Уелс Коуп е пристигнал в Калиспел и е отседнал в някаква къща, която по чудо бе успял да наеме. По молба на Мелани всеки ден го пускали при нея за няколко минути. Коуп се държеше настрана от Невски, дори не се отбиваше за едно питие в бара на „Аутло ин“, но доста хора от екипа го бяха мярнали тук-там.

— Какво ли е намислил? — запита Зак.

— Едва ли пази инвестициите си, тъй като Мелани вече не му дължи абсолютно нищо. Май е по-сантиментален, отколкото предполагам. Може би просто е навестил старата си приятелка заради някогашната им дружба? Ей, ами ако е влюбен в нея? Идвало ли ти е на ум?

— Не ме занасяй, Вито.

— Озадачен съм не по-малко от теб. Докато стои настрана, няма в какво да го обвиним. Казваш, че Мелани не изглеждаше разстроена от присъствието му, нали?

— Ъхъ. Все едно че го нямало: носел ѝ цветя, питал я как е, говорел за времето и си тръгвал.

— Ама че зловещо — рече Вито след продължителен размисъл.

— Дръж се сериозно.

— Говоря сериозно, момчето ми. Предполагам, че е научил за нашия замисъл.

— О, естествено, тя не го пази в тайна. Смятал го за страхотен, вярвал в мен, казвал, че и той на мое място щял да постъпи по същия начин.

— Това звучи още по-зловещо.

В деня след победоносното завършване на снимките, блестящо режисирани от Зак Невски, Мелани даде на Маги дългото интервю насаме, за което журналистката се бе подготвяла.

— Е? — попита Вито. Маги току-що бе излязла от болничната стая, а екипът ѝ бе заличил всички следи от присъствието си.

— Зрителите ще реват в един глас. Дори аз се разплаках. — Маги възмутено си издуха носа. — Каква смелост! Ти излезе прав, Вито. Боже, добре, че те послушах! И бъди спокоен, направих страхотен материал с нея и с Невски. — Тя го засипа с похвали.

— Остани при мен, момичето ми.

— Понякога... едва не... ми се приисква. Но вече е твърде късно, нали, Вито?

— Боя се, че да, мила моя. Но пък помисли колко пъти още ще се срещнем. И в какви ли не странни места.

— Невски, ще ми отделите ли малко време? — попита Уелс Коуп. Срещнаха се пред вратата на Мелани.

— Сега вече да — раздразнено отговори Зак. — Хареса ли ви престоят в Калиспел, Коуп?

— Повече, отколкото можете да си представите. Но трябва да си уредя сметките с вас.

— Сега ли?

— Да. Още щом сте разбрали за сценичните работници, е трябвало незабавно да се отървете и от двамата. Незабавно! Проявили сте престъпна глупост, Невски.

— Господи! Когато колата се обърне, пътища много, Коуп. Какво нахалство от ваша страна.

— Правил съм го при снимането на четири филма и очаквах от вас повече разум, Невски.

— Вие... искате да кажете, че тя има навика да...

— О, Боже, нима сте ѝ повярвали, че се случва за пръв път? — Уелс погледна Зак в лицето. — Всемогъщи Боже, така е, хванали сте се на въдицата. В наши дни поверяват снимането на филми на наивни младенци. Тя просто се измъква с обяснението за ревност, Невски.

— Мелани каза...

— Каза е, че иска да бъде свободна, нали? Да не е ничия собственост. Все такива ги говори. Че уж нямала нужда да я обичат и да се нуждаят от нея — това е нейният начин да покаже, че е най-голямата егоистка на света. Мелани има нужда от любов... а после ѝ се приисква да убие тази любов, да я стъпче в прахта, да наблюдава предсмъртните ѝ гърчове, да слуша последните викове. А след това ѝ

се дощява да повтори всичко отначало. Отново и отново. Много опасен начин да си доставяш удоволствие. Често съм ѝ го казвал, но Мелани не иска да престане, а аз не мога да я принудя. Затова се отървавам от сценичните работници. Слава Богу, винаги избира тях, а не някой от актьорите. Досега сигурно съм купил вили поне на половината членове на синдиката.

— Уелс! — чу се гласът на Мелани от стаята. — Ела и доведи Зак.

Тя седеше в леглото, все още гримирана след интервюто с Маги.

— Каза ли новината на Зак, Уелс?

— Не още. Тъкмо се канех.

— Като свършим тук, ще снимам филм с Уелс. Той единствен на този свят разбира какво абсолютно чудовище съм аз, а само аз зная какъв извратен звяр е той. Прощаваме си един на друг и можем да работим заедно. Мислих много върху това, докато се възстановявах... О, Зак, не ме гледай така, сякаш съм хипнотизирана.

— Той ме смята за Свенгали^[1], мила.

— Имам нужда от него и той от мен. Но, разбира се, правилата ще се променят. Уелс ще ме оставя да избирам сценариите, да решавам кога да работя и кога да си почивам и никога няма да ми нарежда какво да си обличам за връчването на „Оскарите“.

— Звучи ми като приказка — въздъхна недоверчиво Зак.

— Дължа всичко това на теб. Така казах и на Маги пред камерата. Знаех, че Уелс ще полудее от ревност. Преструва се, че не му пука, но добре го познавам.

Зак погледна Коуп и зърна бързо потисната болка в очите му. „Почти го съжалявам — помисли Невски. — Но само почти.“

— Вие двамата заслужавате поздравления. Надявам се да живеете заедно дълго и щастливо.

— Благодаря ти, Зак, скъпи. Ти си божествен. Жалко, дете излязох от употреба... Имах такива прекрасни планове за теб.

— „Само сценични работници“, а, Уелс? — запита Зак. — Защо си толкова сигурен?

[1] Свенгали — персонаж от романа „Трилби“ на Ж. дю Морие, олицетворение на зъл хипнотизатор. — Б.пр. ↑

10.

В края на април, след като снимачният екип напусна Калиспел, шумно рекламираното извънредно интервю на Маги Макгрегър бе излъчено по телевизията и събуди такъв силен интерес, че дори самата тя остана изненадана.

За учудване на Джиджи баща ѝ, вместо да я изведе на ресторант, се самопокани в дома ѝ за същата петъчна вечер. След като се нахраниха, той заяви, че тя и Дейви трябва да седнат заедно с него пред телевизора, като решително отхвърли възраженията на дъщеря си. Лицето му бе до такава степен безизразно, та Джиджи с изострената си чувствителност осъзна, че баща ѝ е лично заинтересован от предаването. Вито бе непоправим — навсякъде обсебваше вниманието на околните. Човек можеше да си помисли, че това извънредно предаване е негова собствена продукция. С годините, наблюдавайки всичките му преображения, тя се бе превърнала в нещо като експерт по Вито Орсини.

— Татко, какъв е този небивал интерес от твоя страна?

— Това лято Зак ще режисира моя „Дълъг уикенд“.

— Не съм те чувала да споменаваш за подобен филм. — Джиджи подмина без внимание името на Невски. — Къде ще се снима — в Конго, в Австралия или в Патагония?

— В Малибу. С кола, ако караш бързо, е на четиридесет и пет минути оттук. Или на три часа, зависи колко е натоварено движението. Не се опитвай да стигнеш до Малибу в събота вечер или да се върнеш преди понеделник сутрин — оттам и заглавието, както и обяснението, което дадох на Зак.

— Зак Невски ли? — любопитства Дейви. — Как се работи с него?

Вито хвърли бегъл поглед към Джиджи, но не прочете нищо по ведрото ѝ лице. „Тя е по-тежък случай и от мен — ужасен си помисли бащата. — Какъв срам! Не бива да я пускат навън без предупредителен надпис на шията. А беше такава добро дете. Животът у Били през

последните години я развали. Горкото момче, не разбира ли, че съвсем не е за нея — прекалено е добър и мил? Някой ден, и то много скоро, ще ѝ стане скучен, както вече успя да ми доскучае на мен, въпреки чувството му за хумор, въпреки цялата му любезност. Прекомерното обожание дори към собствената ми дъщеря е досадно. *Нездравословно* е, дявол го взел!“

— Като се има предвид начинът му на работа, Зак е направо страхотен — обърна се Вито към Дейви. — Разбирам защо двамата с Джиджи възнамеряваха да се оженят, макар преди половин година да скъсаха заради някакво глупаво недоразумение.

— *ТАТКО!*

— Какво? — попита Вито — самата оскърбена невинност. — Искаш да кажеш, че Дейви не знае нищо за него ли? Голяма работа! Деца, вие живеете като под стъклен похлупак. Ей, животът прилича на търкаляща се снежна топка, по която полепва все повече сняг — човек се търкаля като нея и всичко, което полепва по него, го прави такъв, какъвто е.

Джиджи избухна:

— Приличаш на фалшив гуру на Новата ера.

— Тихо, момиченце, Маги започва въведението си. Не искам да пропусна нито дума.

— О, да ѝ го начукам на Маги! — разяри се Джиджи.

— Хайде-хайде, момиченце, Маги са я чукали предостатъчно, и то добре, недей да я съжбяваш. — Успокояващият тон на Вито довбеси дъщеря му.

— Откога ме наричаш „момиченце“, мошеник такъв? — обърна се тя към баща си.

— Шшшт — рече той с пръст на устните. — Пази тишина.

През следващия час гледаха като хипнотизирани и разговаряха само по време на рекламите.

— Страхотно — възкликна накрая Дейви. — Ако и останалата част на филма е толкова хубава, той ще стане хитът на годината.

— О, моля ти се — сопна се Джиджи. — Мелани съсипва сценария.

— Джиджи, ти си се побъркала — намеси се Вито. — Тя бе фантастична, дори аз ѝ се кланям дълбоко. Игра с толкова сила и страст, колкото изискват тези сцени. Подкрепям думите на Дейви —

„страхотно“ беше. Тази актриса със сигурност ще получи номинация за „Оскар“ и има добри изгледи да спечели.

— Нямах предвид сцените от филма — изсумтя момичето. — Те бяха... убедителни. Но ми спестете всички нейни излияния, пълните ѝ с благодарни сълзи очи, докато сладникаво цивреше пред Маги, че дължала всичко на Зак. Имаше ли нужда да се вкопчва в ръката му и да го гледа с обожание? За Бога, та той е просто режисьор, а не създател на таланта ѝ.

— Не смятам, че преувеличаваше — възрази Дейви. — Тя бе напълно искрена.

— О, глупости! Повдигаше ми се от нея. А Зак я гледаше, като че ли току-що е родила детето Исус, а той самият е тримата влхви и всички животни, събрани ведно... Това си беше просто сензационен номер, и толкова. Е, научихме, че играе легнала също толкова добре, колкото и права. И какво ново има в това? Нали всяка жена го прави рано или късно? Учудвам се, че Маги не задаваше по-мъчни въпроси. Маги да се разплаче?! Била е дълбоко объркана.

— Е, радвам се, че Зак подписа договора да режисира филма ми. — Вито стана да изключи телевизора. — Довиждане, деца. Аз тръгвам. Благодаря за вечерята, Джиджи. Ела да ме целунеш за лека нощ.

— Какво си си наумил, скапано дрънкало такова? Защо си навиращ носа навсякъде? — изсъска Джиджи в ухото му, докато го целуваше по бузата.

— Аз ли? Просто ми се ядеше домашно приготвено ядене, момиченце.

— Това е последното, което получаваш в моя дом, отвратителен стар дърдорко!

— Защо не си ми споменавала нищо за Зак Невски? — запита Дейви веднага, щом вратата се затвори зад Вито. Бе присвил очи въпросително, а прекрасните му устни изглеждаха тънки и остарели.

— Това е моя работа. А не на баща ми, дето е на всяко гърне мерудия.

— Казах ти, че съм се влюбвал два пъти, но не сериозно. Никога не бих премълчал връзка, която едва не е завършила с брак. — Дейви се засмя невесело.

— Аз се отнасям другояче към тези неща, Дейви. Каквото било, било. Не се интересувам от миналите ти връзки, но ти настоя.

— Настоях ли? — Той поклати упорито глава. — Нима да споделяш най-важното за себе си с човека, когото обичаш, е настояване?

— Никога не съм те разпитвала за подробности. Но ти проявяваше любопитство още от първия ден, помниш ли? Ти ми задаваше всевъзможни лични въпроси...

— Това е представата на Арчи и Байрон за шега и ти го знаеш много добре.

— А ти с готовност реши да извлечеш преимущества от нея — ядоса се Джиджи.

— Да се върнем към Невски — заинати се Дейви. — Колко време бяхте заедно, преди да скъсаш с него?

— Това няма нищо общо с теб!

— Тук ли живеете двамата? Затова ли си наела толкова голяма къща?

— Млъкни! Не желая да ме тормозиш с въпросите си!

— Не се самозалъгвай, че ти вярвам на приказките за „уединение“. Знаех, че става нещо, което не искаш да споделиш с мен.

— „Да споделя“! Ето една дума, която мразя и презирам! Какво, да поканим съседите, да насядаме в кръг на пода и да „споделим“ травмите от детските си години ли? Това ли искаш?

— Престани, опитваш се да избягаш от отговора. — Мъчителният страх и ненавистта на ревнив любовник променяха гласа му до неузнаваемост. — Искам да зная всичко на всичко защо не си ми казала за Невски. Защо трябваше да го чуя от баща ти? Сякаш всичко... всичко са ми откраднали, изопачили, отнели... единствено поради нежеланието ти да ми съобщиш по своя воля.

— Продължавам да не желая! Това стига ли ти?

— Джиджи! Недей така! Утре заминаваш да работиш над „Омагьосаният таван“ и знаеш колко зле се чувствам — редно е най-малкото да ми разкажеш за Невски. — Младежът не се владееше.

— Дейви, всичко това започва да става смешно и абсурдно — унижително е и за двама ни. Ти се нацупи на коледното тържество в офиса, защото Арчи и Бай ме целунаха под елхата... Но те целуваха всички, дори теб! Винаги, щом тръгна за Сан Франсиско, ти изпитваш

подозрения към братята Колинс, макар те да са привързани към семейството си, както никой друг. Откак Бен дойде за пръв път в агенцията да разгледа плановете, ти ставаш все по-ревнив и се държиш все по-собственически, макар да знаеш, че имам всички причини да работя над „Омагьосаният таван“, тъй като идеята беше моя.

— Нима все пак не ми принадлежиш поне малко?

— Понеже искаш да се ожениш за мен ли? Казах ти и пак *Повтарям*: нямам намерение да се омъжвам. Не съм готова! И може никога да не стане! Не принадлежа на никого! Непоносим си. Не ми задавай подобни въпроси! — Джиджи чак се разтрепери от нуждата да се измъкне от това нежелано робство.

— Не мога — примоли се той. — Не зависи от мен какво да изпитвам, не разбираш ли?

— Не искам да означавам толкова много за теб! Не биваше въобще да започваме цялата тази история!

— Не ние, ти не биваше да я започваш!

— О — извика тя жегната. — Искаш да кажеш, че инициативата е била моя! Ти нямаш нищо общо с това, така ли — просто си проявил любезност към мен?

— Влюбих се в теб още щом те видях. Не съм предполагал, че мога толкова да обичам някого. Но ти флиртуваше като ненормална, много добре знаеш. Ти ме насърчаваше от самото начало. Накара ме да се любя с теб заради твоята нещастна любов с Невски, нали, Джиджи? Затова всичко стана така неочаквано. Няма нужда да ми отговаряш, сигурен съм, че съм прав.

Лицето на Дейви бе изкривено от гротескно страдание, той стоеше, погълнат от черните си мисли, съсредоточен върху болката и раните си. Джиджи усети, че не може и минута повече да остане в една стая с него. Бе непоносим. Ако не бе мъж, а змия, щеше да го стъпче, без да й мигне окото. Предложението за брак бе начин да я окове в белезници.

— Трябва да си събера багажа. — Момичето тръгна към спалнята. — Изморена съм и не искам да продължавам този разговор. Ще ти се обадя от Ню Йорк. — Тя рязко хлопна вратата след себе си.

Дейвид Мелвил постоя нерешително в средата на дневната около минута, а после излезе: боеше се как би реагирала Джиджи, ако се върнеше и го завареше все още в къщата.

Сега вече знаеше защо не му бе позволила да се премести при нея и бе отказала да се пренесе при него; знаеше защо не му бе разрешила нито веднъж да остане цяла нощ в леглото ѝ и да се събуди на сутринта до нея, защо настояваше да се любят само на дивана в дневната. Сега вече знаеше един милион неща, които не бе искал да научава, но от които се бе страхувал и поради това не бе посмял сам да се запита: „Защо?“

Джиджи бе прекалено ядосана и не мигна цяла нощ. Нервно нахвърля в куфара каквото ѝ попадна, а после изтръска съдържанието му на килима — съзнаваше, че е взела напълно неподходящи за Ню Йорк дрехи. Недоволно претършува гардероба си — купища парцали, също толкова неуместни. Без всякакъв интерес се опита да измисли комбинации от старите си дрехи, да преобрази калифорнийския начин на обличане в манхатънски, но накрая наблъска наслуки каквото дойде, тъй като просто нямаше значение как ще изглежда през кратката си, напълно делова командировка.

Преди лягане вече бе дотам разярена, че ръцете ѝ трепереха, докато си миеше зъбите. Трябваше да се досети, че баща ѝ е замислил нещо, след като не я заведе на ресторант, а се самопокани при нея. Вито бе напълно наясно, че тя не иска да гледа дяволското шоу на Маги, но бе проявил такава настойчивост, че не ѝ бе оставил избор.

Но да разкаже на Дейви за Зак! Не че беше тайна, защо, по дяволите, ще е тайна, но кой бе молил баща ѝ да се намесва? Ала Вито никога не казваше нещо без причина.

Що се отнасяше до Дейви, край. Тази вечер всичко бе свършило. Не искаше да преживее още една подобна сцена. Вече бе забравила колко прекрасен бе този човек през чудесните им първи месеци във „ФРБ“. Сега, щом Джиджи спреше до голямата маса за хранене в главния коридор на агенцията, за да размени служебни клюки с различните групички, събрани там, той се домъкваше уж случайно и видеше ли я да разговаря с мъж — от някой новак до самия Арчи, — се включваше в разговора, като използваше всевъзможни ловки, но очевидни начини да покаже, че те двамата са нещо повече от обикновен творчески екип.

Не биваше да допуска никакви лични отношения с когото и да било в агенцията. След тази вечер тя и Дейви никога нямаше да заработят леко и в съгласие, както преди. Значи ставаше неизбежно да обясни на Арчи и Бай защо се налага да разтурят най-продуктивния си екип. Но по-добре да се притесниш, отколкото да те тормозят, по-добре да те нарекат непрофесионалист, отколкото да си имаш работа с ревнивец. Дейви щеше да я преживее — вече се бе влюбвал два пъти по собствените му признания.

Джиджи с отвращение стисна зъби, като си спомни как Мелани лежеше в леглото, а Зак бе преклонил рошавата си черна глава над нея. Това минаваше всякакви граници, макар че зрителите щяха да налапат въдицата, след като не познаваха участниците добре като нея.

А тя всъщност познаваше ли ги? Бе чувала язвителните и остроумни възгледи на Зак за актрисите толкова често, че ги бе запомнила наизуст. Но той винаги бе смятал няколко от тях за редки изключения. Ами ако Мелани беше сред изключенията? Уелс Коуп я бе заобиколил с такава непроницаема тайна, че личността ѝ се бе превърнала в загадка. *Ами ако Мелани Адамс бе такава, каквато изглеждаше?*

При тази мисъл Джиджи светна лампата, стана от леглото и прерови книжната си лавица за нещо действително прекрасно, което да я завладее до сутринта. Джейн Остин? Да, точно от нея имаше нужда: да я пренесе в свят, в който сексът въобще не се е споменавал, фактически не е съществувал, а рекламата и филмите са били точно толкова немислими като диското, миниполите и целия щат Калифорния. Овехтялото томче се разтвори на любимия ѝ разказ: „Всепризната истина е, че самотен мъж с прилично състояние със сигурност има нужда от съпруга.“

„*И ти ли Джейн*“ — Джиджи захвърли книгата, сякаш страниците ѝ пламтяха, и омете цяла кутия корнфлейкс с мляко, като яростно мачкаше люспиците, сякаш бяха черупки на кокосов орех.

Бен бе изпратил лимузина да я закара до летище „Бърбанк“. Бе ѝ казал, че и тъй, и тъй ще лети на изток с частния си самолет по някаква работа във Филадельфия и тя можела да се възползва от случая и да иде с него до Ню Йорк.

Джиджи бе затънала в работа по „Омагьосаният таван“, а Бен буквално я бе реквизирил от Виктория, която не бе в състояние да му откаже — в крайна сметка той бързо бе започнал престижна рекламна кампания за още неоткритата верига магазини във всички влиятелни списания. Според думите му Мюлерови — семейството, основало „Детския рай“ бяха предпочели да се оттеглят в Сарасота и да оставят дяловете си в ръцете на Джак Тейлър — един опитен търговски управител. Тейлър, амбициозен човек на средна възраст, впечатли Джиджи с пълната липса на въображение, която компенсираше, като я снабдяваше с богат избор от прецизни подробности. Бен ѝ бе дал пълна свобода в оформлението на новите магазини и макар това често да я отвлечаше от писането на текстове, сърце не ѝ даваше да изпусне възможността да развие своята концепция докрай.

През идната седмица в Ню Йорк тя възнамеряваше да се срещне с трима декоратори по интериора. Всеки от тях предлагаше различни проекти за вътрешността на „Омагьосаният таван“. Джак Тейлър се бе свързал със създатели на необичайни играчки и ръчно изработени кукли из цяла Европа и Съединените щати. Те щяха да пристигнат, за да ѝ покажат произведенията си.

През Празника на любовта Джиджи осъзна, че веригата би могла да създаде и втори пазар, насочен към мъжете, търсещи романтични подаръци по всяко време на годината. Жените от всички възрасти не оставаха безразлични към действително изключителните подобия на даровете за малки момиченца. Тя възнамеряваше да следи внимателно всевъзможни подобни вещи — от точни копия на викториански кукли до изключителни препарирани животинки.

Но в този момент не я бе грижа дали първият „Омагьосан таван“ въобще ще бъде открит. Тъкмо бе потънала в дълбок сън призори, и след петнайсет минути телефонът зазвъня. Саша и Били я засипваха с последни съвети какво да направи, да купи и види в Ню Йорк. Били настояваше момичето да не се гримира по време на полета и да използва овлажнител и вазелин за устни, та да неутрализира въздействието на сухия въздух високо горе. „Като че ли имам сили да се гримирам“! — помисли Джиджи, докато нахлузваше сивия си анцуг — най-удобната си дреха.

Макар това да бе първото ѝ пътуване с частен самолет, тя се качи в него с безизразния, апатичен вид на човек, който никога не е летял с

нищо друго. Отпусна се в креслото и неопределено зарея очи през прозореца. Бен изглеждаше направо академично със спортния си пуловер над разтворената на врата риза. Той се настани в другия край на просторната главна кабина, зае се с компютъра си, без да ѝ обръща никакво внимание. Джиджи си даде сметка за дискретния лукс и пастелните, ненатрапчиви цветове, за стюарда, който ѝ поднесе чай, бисквити и плодове, но що се отнасяше до нея, интериорът на един частен самолет не представляваше нищо друго, освен дълго, тясно помещение в небето.

— Изглеждаш недоспала. — Бен вдигна очи от компютъра. — Искаш ли да си легнеш? Диваните в задната част се разтягат. Можеш да дремнеш.

— О, да — прие Джиджи с благодарност. Ето къде била разликата — в спането. Обезателно ще опита. Най-скъпата дрямка в света. „Колко ли струва минута сън?“ — мъчеше се да пресметне тя, докато се събличаше, намъкваше прекалено широкото горнище на копринена пижама, оставено от стюарда за нея, и се пъхаше под завивките. Колко струвала минутата ли? Пукнат грош не даваше за цената, стига леглото да стои в хоризонтално положение.

Все още спеше, докато самолетът се приземи, зареди с гориво и отново излетя. След около три часа се събуди, наплиска лицето си с вода, изми си зъбите, навлече един халат, окачен в гардероба, и се запъти към кабината, увивайки пурпурния копринен колан около кръста си.

— Боже, май съм проспала почти целия полет до Ню Йорк! Колко е часът, Бен?

— Лосанджелиско време ли?

— Прав си, зададох тъп въпрос. Кога ще кацнем?

— Следобед. Зависи от ветровете.

На Джиджи ѝ се стори, че двамата са някак много самотни в добре осветената капсула, понесена из немислимото, необятно пространство.

— Бен, нещо не се ориентирам — донякъде нетърпеливо рече тя. — Не съм свикнала да си поспивам посред бял ден, така че не ми задавай гатанки.

— Говоря сериозно.

— О, стига!

— Отвлякох те със самолет.

— Момичето внимателно го огледа. Бе го опознала добре през последните няколко месеца съвместна работа — не му бяха присъщити нищо прищевките, нищо преувеличенията. Притежаваше чувство за хумор, но не си правеше тъпи шеги.

— Е, добре, отвлякъл си ме със самолет — сговорчиво рече тя и седна до него. — Защо не в края на краищата? В събота и неделя хората се отдават на глупави, здравословни развлечения. Все пак ми се ще да зная къде отиваме. Или се въртим в кръг?

— Във Венеция. — Сбърчи чело, а сините му, вдъхващи доверие очи я погледнаха развеселено над големия му аристократичен, неравен бостънски нос. Никога не бе съвпадал чак дотолкова с представата на всяка колежанка за изключително секси млад английски професор, който я кани да обсъдят успеха ѝ, седнали върху бюрото му. „А може би под бюрото ще е по-удобно?“ — проблесна в ума ѝ.

— Венеция... Италия? — От предпазливост гласът ѝ прозвуча с една октава по-ниско.

— Сметнах, че при първото ти отвличане със самолет е редно местопребиваването да е подобаващо за случая.

— *Венеция!* — В очите на Джиджи от радост заискриха изумрудени пламъчета.

— Значи няма възражения? — Изглеждаше по-разтревожен от всякога.

— Нямам какво да си облека! — изплака Джиджи. — О, по дяволите, защо не ме предупреди?

— Нямаше да е истинско отвличане — вразуми я Бен.

— Как стана така, че не ме уведоми? — Джиджи осъзна, че първата ѝ реакция, макар и естествена за изненадата, май не бе съвсем в реда на нещата. — Защо реши да ме изиграеш?

— Щеше ли да приемеш, ако ти бях казал: „Хайде да идем във Венеция“?

— Може би... Не зная. Защо не в края на краищата?

— Нещо не ми се вярва. Щеше да ти остане прекалено много време за размисъл. Би следвало да уведомиш агенцията си, Били щеше да те запознае с рисковете, които крие пътуването с мъж...

— Какви рискове? — Веждите на Джиджи изхвъркнаха нагоре и се скриха под бретона, вирнатото крайче на нослето ѝ едва не се наежи при подобно възмутително предположение. — Били никога не би изтърсила нещо толкова досадно и конвенционално. Боже мой, та ти въобще не я познаваш.

Ясно си спомняше единствената целувка на Бен през нощта, когато се бяха запознали. Тогава, макар и напълно абсурдно, ѝ се бе сторил някак много опасен. Той не бе повторил опита си по време на съвместната им работа над „Омагьосаният таван“ и навярно вече бе забравил цялата онази странна случка. С него тя се чувстваше напълно сигурна.

— Да бе, да — страхотни рискове! — подигра го момичето. — В края на двадесети век.

— Стига ти да не си в опасно настроение.

— Дори не зная в какво настроение съм. Е, гладна съм, но това не е настроение.

— Ще хапнем веднага, щом пожелаеш. Чаках да се събудиш.

— О, Бен, чувствам се толкова божествено, прелестно, съвършено свободна! Нищо друго, освен небето отвън, а там нейде ни очаква Венеция... Какво повече би могло да иска едно момиче?

— Ох... ами навярно... паспорт.

— Господи! — Джиджи прехапа устни. Никога не бе имала паспорт.

— Ще ти го дадат на летището в Италия... Стар приятел от Държавния департамент уреди въпроса.

— Добре планирано отвличане — присмя му се тя. — Да не си от ЦРУ?

— Аз не, но старият ми приятел май е. Записа Йейл вместо Харвард — винаги ми се е струвало подозрително.

— Защо си създаваш толкова усложнения заради мен, защо се държиш така възхитително? — Лицето ѝ грееше от жизненост.

— Защото искам. Защото ми доставя удоволствие. Защото имаш нужда от почивка, аз също.

— Добри отговори. Смятай ги за приети. — Джиджи се прозя. Протегна се така, че единствено дупето и раменете ѝ докоснаха облегалката, изпружи голите си крака колкото се може по-надалеч. —

Малко шампанско ще ми дойде добре — щастливо и властно заяви тя. — Вече съм във ваканция.

Щом самолетът се приземи на летище „Марко Поло“, чиновник от посолството на САЩ в Рим ѝ връчи паспорта. Митничарите набързо освободиха Бен и момичето. Двамата поеха по дървен пристан и се спуснаха на палубата на продълговата лъскава моторница с корпус от блестящо, восъчно на цвят дърво. Бен се здрависа с капитана и го нарече Джузепе, а морякът натрупа багажа им в кабината.

Джиджи се озърна нетърпеливо. Нямахше нищо за гледане, освен огромно и съвсем обикновено небе, широка, много спокойна ивица вода, сред която тук-там бяха пръснати плоски острови, а в далечината — неясни очертания на сгради. Въздухът едва доловимо миришеше на сол, но не приличаше на морския.

— Къде е Венеция? — попита тя.

— Ей там — посочи Бен към плоската редица от здания. — Трябваше да пристигнем с кораб — такъв е величественият, класически път. Но летището е разположено тук, сред тази лагуна, съвсем уместно наречена *Laguna Morta*^[1].

— Трябваше да ме отвлечеш с яхта. Искам първото ми впечатление да бъде величествено и класическо.

— Почакай. Само почакай.

Моторницата подкара рязко и Джиджи едва не изгуби равновесие.

— Искаш ли да влезеш в кабината? Ветровито е.

— Ще стоя тук, Бен Уинтроп, докато не се покаже Венеция. Видяла съм достатъчно снимки и картини, че да не я позная, щом я видя — сопна му се Джиджи. Вятърът развя косата ѝ назад. Тя си сложи слънчевите очила, които винаги носеше в чантичката си, и здраво се вкопчи в перилата, а Бен застана зад нея. Бързо прекосиха широката лагуна, но щом приближиха сградите, капитанът доста намали скоростта.

— По този начин почти не предизвикваме вълнение — обясни Бен, — щом стигнем града, сме длъжни да се движим съвсем бавно.

Една от причините за неговото потъване са големите вълни.

Порутените, овехтели сгради бавно се уголемяваха и въжетата с пране бяха първото нещо, което се виждаше от *La Serenissima* — „най-ведрата“, „невястата на Адриатика“. Скоро моторницата навлезе в тесен канал. Джиджи нетърпеливо извъръщаше глава ту на една, ту на друга страна за живописни гледки, но съзря само невероятно количество котки, няколко обикновени каменни моста и цели орди от пищящи хлапета. Завиха по един по-голям канал, задръстен от широк мръсен шлеп, натоварен с купчини щайги с безалкохолни напитки и минерална вода. Той почти докосваше нечистите стени на зданията.

— Не казвай нищо — обади се Бен. — Защо не се сетих да вземем хеликоптер от летището? Ами защото там няма.

— Трябва ли да се движим след това нещо?

— Да.

— Няма ли по-пряк път?

Бен се разсмя, а техният мотоскаф намали съвсем.

— Когато са строили каналите, са имали предвид широчината на гондолите. Във Венеция не се бърза. Може да тичаш по някоя планина в Непал, да се втурнеш по Китайската стена и дори да караш бързо по площад „Конкорд“, но тук не си в състояние да изпревариш и най-бавната лодка, така че седни и чакай.

Джиджи скръцна със зъби, но послуша съвета му. Напредваха сантиметър по сантиметър. От безсилие момичето затвори очи. Това можеше да продължи до безкрайност.

— Погледни. — Бен я смушка.

— Махна ли се шлепът?

— Нали тя обещах. — Гласът му звучеше развеселено.

Джиджи отвори очи и се видя да плава по Канале Гранде. В целия живот не бе имало по-изумителен миг. Бе се озовала в средата на някаква слисваща, заслепяваща призма от приглушени цветове, съчетание от водна повърхност и отражения, които нямаха равни на себе си в цялата вселена поради своята веселост, очарование и многоцветие, но най-вече поради факта, че Канале Гранде наистина съществуваше. Озърна се наоколо с мълчаливо благоговение, струваше й се, че моторницата се е преобразила в облачно возило. Бе объркана и омагьосана от гледката на дворците и църквите с куполите им, озарени от чисто сияние, потопени в сребристорозовата раковина на небето.

— Зная — обади се Бен и сложи ръка на рамото ѝ. — Никога не свикваш с това, колкото и често да идваш тук.

Джиджи не бе в състояние да му отговори. Бе ѝ дошло много. Сълзи изпълниха очите ѝ потекоха по страните. Той мълчаливо ѝ подаде кърпичката си. Мотоскафът подскачаше нагоре-надолу, докато се придвижваше бавно към центъра на най-широката част на канала, после зави надясно и спря до пристана на един продълговат, но тесен малък дворец с множество прозорци върху избелялата, изключително весела каменна фасада в розово и бяло. Една голяма, лъскавочерна гондола с възглавнички от зелено кадифе стоеше привързана към пилон на зелени, бели и черни ивици.

Джиджи избърса очи за последен път и вдигна глава:

— Това ли е хотелът?

— Не съвсем.

— Тук ли ще слезем?

— Да.

— На посещение ли отиваме?

— Не.

— Тук ли ще спим?

— Да.

— Значи това е твоят скромнен дом?

— Точно така.

— Знаеш ли, Бен, в крайна сметка започвам да се чудя какво ли би казала Били.

— Съжالياваш ли, че не можа да я попиташ?

Момичето размисли за Минута. Най-сетне, без да отговори на въпроса му, заяви:

— Сега се чувствам още по във ваканция отпреди.

— Откога имаш това *palazzetto*^[2]! — запита Джиджи, докато двамата с Бен наблюдаваха залеза от дълбокия балкон на последния етаж.

Обзавеждането бе съвсем в духа на Венеция, но без претенцията да го възпроизвежда достоверно. Стаите, високи и тесни и само по две на етаж, преднамерено бяха оставени необзаведени, полираните подове — предимно голи, а тъканите бяха прости, та да не отвличат

погледа от Канале Гранде, към който бяха обърнати всички прозорци. Въпреки това тук-там големи позлатени огледала и няколко изключителни мебели събуждаха спомени за далеч по-пищни и ексцентрични векове, през които венецианците бяха претъпкали домовете си с плячка от целия познат тогава свят.

Стаята на Бен, балконът и банята заемаха последния етаж на двореца, а покоите за гости бяха разположени под него. Вторият етаж с най-високите тавани в цялата сграда бе превърнат в салон-библиотека откъм градината и в трапезария откъм страната на канала. Складът за провизии, кухнята и стаите на прислугата се намираха на първия. Всички прозорци в задната част на двореца гледаха към фантастична градинка, заобиколена с глицинии, с лехи от миниатюрни бели олеандрови храсти, подрязани кълбовидно и обградени с розов гераниум. По зидовете се катереха орлови нокти. Продълговатата къща, която според думите на Бен местните жители упорито наричали *palazzo*^[3], макар да беше просто малък дворец — *palazzetto*, караше Джиджи да се чувства като на сцена, снабдена с всички удобства за живот — една съвременна скица върху хилядолетна историческа картина.

— От около десет години. Мой близък приятел, член на Комитета за спасяване на Венеция, ми подшушна, че навярно ще я продават. Купих го, без да го погледна, още същия ден... още същия час. Беше в кошмарно състояние. Отне ми почти три години да я направя обитаема. Долитах в края на всяка седмица да наглеждам ремонта и всеки път заварвах все по-голяма бъркотия; скелето и зелените тараби напълно закриваха фасадата, а архитектът и предприемачът си крещяха един на друг. Нямах представа какво съм купил. Но един ден пристигнах, скелето бе изчезнало, за първи път видях каменната резба без всякакъв мухъл и влага, бяха монтирали асансьор и дори фурната в новата кухня работеше.

— Колко остана?

— Трябваше да се върна в Ню Йорк на следващия ден — печално отвърна Бен.

— Искаш да кажеш, че си прекарал тук само една нощ?

— Джиджи не вярваше на ушите си.

— Дори по-малко. Къщата бе абсолютно празна, нямаше нито спален чувал, нито бутилка вино. Спах ей там, отсреща вдясно, в

„Трити“. Не мигнах до зори, провесен през прозореца и загледан с копнеж като отвергнат любовник в моя празен *palazzetto*.

— А после какво направи? — Тя остана очарована от тази непозната досега черта на характера му.

— На следващата сутрин, преди да отлети, наех един портиер и жена му, уредих да ги настанят в отделен апартамент на първия етаж. Следващия път ги предупредих да напуснат в срок от двайсет и четири часа и останах цяла седмица. Тогава купих моторницата и наех Джузепе, капитана. Не е единственият начин за придвижване, но е най-удобният.

— Каква част от годината прекарваш тук?

— Около месец, но с прекъсвания, винаги, щом намеря време.

— Нещо не разбирам. — Джиджи объркано поклати глава. — Каква е необходимостта да държиш цяла къща, щом идваш толкова рядко?

— Не е нужно. Въобще не ми е необходимо, но я *искам*. И си струва, защото тя е част от Венеция. Притежавам част от града, в който се чувствам най-щастлив на *тоя свят*. *Ако можех, щях да го купя целия*.

— Значи, ако... си тук и отседнеш в хотел, няма да ти бъде достатъчно?

— Никога. — Бен погледна отвъд канала към светлините, огрели византийските деветвековни куполи на базиликата „Сан Марко“. — *Никога*. — Обърна се към Джиджи и заговори съсредоточено: — Модно е да се твърди, че Венеция не била някогашната, че се била превърнала чисто и просто в един гигантски гниещ музей, в гледка за тълпите туристи. Векове наред писателите ридаят над изчезналата ѝ слава, оплакват се, че дожите вече ги нямало, вайкат се, че Наполеон изсякъл дърветата на площад „Сан Марко“, чувстват се лично засегнати, задето Байрон и Казанова не бродели по тукашните улици. Глупаво е — все едно да поискаш да живееш в добрите стари времена от царуването на Елизабет Първа^[4]. Защо, за Бога, тези писатели не погледнат с очите си, защо просто не прекосят Риалто и не пипнат зеленчуците, не пият едно кафе във „Флориан“ или нещо по-силно в „Куадри“, не поклокарстват и не се посмеят на гълъбите, защо не се забавляват, както винаги са правели венецианците? Защо не забравят, че това не е Венеция на всички неосъществими романтични

желания, които събужда тази дума, и не я заобичат заради нея самата — такава, каквато е: уникална и несъвършена? Днес всички тези придиличиви писачи са мъртви, а Венеция е неоспоримата слава и чудото на западната цивилизация — все още *жива*.

Джиджи се взираше в него учудено. Бен бе възбуден, преобразен. Не бе останала и следа от бизнесмена, който оглеждаше просторни зелени нивя или цели акри гори и виждаше единствено идеалното място за нов търговски център.

— Синьор Бен? — На вратата тихо се почука и на прага се появи жената на портиера. — Гондолиерът иска да знае дали се нуждаете от услугите му тази вечер.

— Помолете го да почака, Мария.

— Предполагам, че щатният гондолиер върви с недвижимия имот — отбеляза Джиджи.

— Не се увличай — засмя се Бен. — Плаща му се на час.

— Тогава по-добре да се преоблека. — Джиджи неохотно се откъсна от чудесата, които падащият здрач и изгрялата луна разкриваха, подмладявайки града с всяка изминала минута. — Броячът му работи.

„Нямах представа колко ужасяващо богат е Бен въпреки частния му самолет, *palazzo*, търговските му центрове и всичко останало — мислеше Джиджи, — докато не спомена за гондолиера.“ Не беше се пошегувал — наистина му плащаше на час. Трябваше да бъдеш много повече от богат, богат колкото Били, за да държиш на една безсмислена, нищожна икономия. Били настояваше помощниците на готвача ѝ да използват всяко руло книжни кърпи за кухнята до последния пласт, залепен за кафявия картонен цилиндър. Веднъж бе признала, че това ѝ дава възможност да се чувства земна, разумна, успокояващо нормална.

Докато се опитваше да не се бави, Джиджи осъзна, че събирайки багажа си, е била в някаква прострация, както биха се изразили психиатрите, или казано простичко — не на себе си. Нищо сред намачканите дрехи, които бе грабнала от дрешника си, не се съчетаваше едно с друго, освен един черен прилепнал пуловер, черна пола до пода, широк черен колан и обици от гагат. Облече се и

обезсърчено огледа резултата. Това бе първата ѝ вечер във Венеция, а тя изглеждаше нагласена като за баровско погребение.

Разтършува се из куфарите си без всякаква надежда и налетя на малък пакет, увит в копринена хартия, който Били ѝ бе пхнала в последния момент. Измъкна многократно нагънатия тънък плат. Разгъна го седем пъти, докато го разпростря целия на леглото — огромен триъгълник от черен тюл, изпъстрен на хиляди места със златни нишки, извезани в миниатюрни квадратчета, и обшит от трите страни с двайсетсантиметрова ивица от златна фестонирана дантела. Това бе шалът към една вечерна рокля на Джофри Бийн, която Били бе обличала няколко пъти. По цялата прекрасна материя нямаше нито една гънка.

Джиджи възбудена го премери. Ставаше за мантия, за пояс, за наметка и за саронг, за пончо и за блуза. При подходящо должно бельо — и за къса вечерна рокля без презрамки. Но най-добре бе да го използва според първоначалното намерение на Джофри Бийн просто заметнат около раменете.

Сложи си още два пласта спирала и гланц за устни, четка косата си, докато тя направо бухна над главата ѝ, метна шала над пуловера си и пое напред — венецианка до върха на домашните си пантофи от черно кадифе, тъй като бе забравила дори вечерните си обувки.

— Ами хората, които ме очакват в Ню Йорк? — попита тя Бен на другата сутрин. Седяха на слънце на плетените жълто-зелени столове пред „Флориан“ и слушаха мелодии от стари музикални комедии, изпълнявани от оркестъра пред съседното кафене.

— Отложих всичките ти срещи. Няма да те чакат, докато не им съобщиш, че пристигаш.

— Ами агенцията? Ако позвънят в хотела, в който би следвало да отседна?

— Секретарката ми ще приема всички позвънявания и ще ти изпраща телекси тук. В тоалетната ми стая има телефон. Можеш да звъниш директно в Калифорния, никой няма да усети разликата.

— Значи, ако ме бутнеш в канала и аз се удавя и изчезна, това ще си остане една от неразгаданите тайни на всички времена?

— Обожавам веселите ти разсъждения. — Бен ѝ се ухили. Тя бе облечена в някои от новите дрехи, които си бе купила в бутиците на Версаче, Валентино и „Криция“. Останалите препълнени пликосе с поупки лежаха в краката ѝ. „Венеция — мислеше си Бен — наред с всичко останало е първият и най-красив търговски център на земята, а мъжете, които са платили за създаването му, са били най-великите търговци на този свят.“

— Колко ще останем? — попита момичето.

— Колкото искаш. Още е април... Курортният сезон приключва чак в средата на октомври, а някои предпочитат Венеция през зимата — казват, че само тогава можеш да опознаеш града, както го познават жителите му.

— Дръж се сериозно. Толкова си зает.

— Не искам от мен да се държа сериозно днес. Прекадено съм щастлив.

— Защо си във Венеция ли?

— Защото съм във Венеция, защото оркестърът в кафенето винаги изпълнява музиката, която обичам, защото първо ще се нахраним в „Даниели“ — в градината върху покрива, — а следобед ще идем в Академията и ще видим само една картина — моя любим Джорджоне. Можеш да я гледаш колкото поискаш, цели часове дори, но след това веднага ще се махнем оттам, тъй като се придържам към своето „правило за единственото“, когато съм във Венеция: всеки ден разглеждаш едно произведение на изкуството, само едно, прекарваш поне един час на вода, изяждаш поне едно изискано ястие и купуваш едно нещо, все едно какво. За мен е щастие да се намирам тук с приятелка, която изцяло зависи от мен и не може да се отдели от мен, иначе ще се загуби. А също и защото днес следобед можем да идем в Лидо на поло, ако имаме желание; защото тази сутрин няма никакви телекси; защото засвириха „Приказки за Виенската гора“ и ми се прииска да танцувам...

Бен взе ръката на Джиджи, изправи я на крака и се завъртя с нея по площад „Сан Марко“ под мелодията на валса: гълъбите се пръснаха, децата изпаднаха във възторг, келнерите се развеселиха, туристите се възмутиха, а музикантите най-сетне се убедиха, че новият курортен сезон наистина е започнал.

През следващите три дни двамата се придържаха към „правилото за единственото“ и накрая Джиджи усети, че познава Венеция по-добре, отколкото, ако бе използвала солиден пътеводител и покорно бе спазвала препоръките му. Изключителният ритъм на града бе проникнал до мозъка на костите ѝ и тя съзнаваше, че еуфорията от Венеция се бе загнездила завинаги в нея, че би могла да я извиква по собствена воля независимо къде щеше да се намира или на каква възраст щеше да бъде.

На четвъртия ден слезе в трапезарията на втория етаж и неочаквано се озова съвсем сама там. Бавно изпи портокаловия си сок, очарована както винаги от претовареното движение по канала току зад прозореца. Допи сока, остави чашата си и внезапно разбра, че сближавайки се с града, все повече се е объркала в отношението си към Бен Уинтроп. През деня той обличаше цветни италиански пуловери и неангажиращи панталони, а вечер — елегантни италиански костюми. Носеше ги с такава лекота, необичайният му вид — все още донейде бостънски, кръстоска между професор и бизнесмен — бе изчезнал напълно, та тя чак не вярваше да е съществувал преди. Въздългата му коса си оставаше непокорна и отказваше да расте според намеренията на фризьора му, но очите му бяха станали далеч по-сини навярно от постоянно отразените в тях небе и море. Ала промяната във външния му вид бе направо нищожна подробност, сравнена с преобразеното му поведение.

Дали защото бе изоставил „маската на играч“, непристъпното си и неразгадаемо изражение, станало част от личността му? Откак бяха пристигнали, Бен нито веднъж не ѝ заприлича на костеливия орех, какъвто ѝ се бе сторил при първата им среща — изискано и преднамерено безизразен човек, който оглеждаше всичко около себе си замислено и разсъдливо с преценяващ и претеглящ поглед.

Бе се превърнал в момче, в жилаво и властно момче със загоряло лице в предпубертетна възраст, ненавършило тринайсет, надраснало годините си в познанието и преценката си за произведенията на изкуството, ентузиазирано, непредсказуемо; момче преди всичко в отношението си към нея. Не бе направил дори и бегъл намек за повторна целувка; на слизане и качване в мотоскафа и в гондолата я сграбчваше единствено с момчешкото желание да ѝ помогне; на ферибота — *vaporetto*, претъпкан като вагон в метрото — я

предпазваше с тялото си, застанал зад нея досущ като хлапе. Щом нощем се приберяха в двореца след вечеря, я съпровождаше до вратата на апартамента ѝ и я целуваше по косата; появише ли се пременена в нови дрехи, Бен я поздравяваше с юношески възторг.

Но как да свърже в едно това другарче, това приятелче, това галантно момче със същия онзи възрастен мъж, чиято целувка, толкова собственическа и буйна, я бе изплашила само преди няколко месеца?

Докато момичето разсъждаваше за Бен в трапезарията, той бе спрял да се облича, за да отдели минутка за проблема „Джиджи“, да оцени положението, в което се намираха двамата, преди началото на още един ден с нея.

Поздрави се, че от полета им досега бе успял да поддържа безупречната фасада на спътник и приятел. Не бе си позволил нито веднъж да се възползва от нейната възбуда и разчувстваност, нито от постоянната, подмолна, блажена радост, с която тя посрещаше цялата романтика и красота на града. Бе ѝ подарил Венеция, и то от най-привлекателната страна, и точно както бе запланувал, не бе поискал нищо в замяна, бе се държал като най-прекрасния проклет брат или вуйчо, за каквото всяко момиче можеше само да мечтае. Не бе допуснал да реагира нито веднъж на близостта и топлината на нейното изумително, чувствено присъствие; бе се отнасял с нея стотици пъти по-безлично, отколкото с някое любимо животинче, макар ръцете му да пламваха всеки път, щом я докоснеше, и по сто пъти на ден да го връхлиташе копнежът да я сграбчи за прекрасната ѝ, уханна шапка от коси, да я придърпа към себе си и да я покрие с целувки. Всеки ден непоколебимо бе извърщал устни от нея и всеки ден тя си оставаше невъзмутима, безметежна и според него приемаше държанието му за абсолютно нормално.

„Коя жена би устояла на подобни предизвикателства?“ — чудеше се Бен, напълно недоволен от себе си. Бе обмислил пътуването до Венеция до последната подробност с вниманието, което би посветил на важна бизнесделка. Месеци наред двамата заедно бяха работили успешно след онази погрешна, прибързана целувка, на която тя бе реагирала толкова зле и бе наранила гордостта му.

Момичето бе приело „отвлечането“ наперено и безстрашно. Но озовала се веднъж тук с него, коя жена на тоя свят не би се засегнала от привидната му невъзмутимост пред привлекателността ѝ?

Ако Джиджи бе от оня тип жени, дето играят сложни игри, той само би се възхитил от съвършеното ѝ изпълнение, но дори и да се бе опитала, не бе способна да измами толкова опитен човек като него; ала тя бе такава, каквато изглеждаше, би се обзаложил на всичко. Реакциите ѝ бяха естествени и избликваха едновременно с чувствата. Нима бе човешко от нейна страна да не положи поне някакво усилие, та да си изясни какво изпитваше той към нея, да го предизвика, да разочвърка хладнокръвието му, да разклати самообладанието му? Да го накара той да направи своя ход? Всички изпитания, всички клопки, които ѝ бе поставял, се проваляха, тъй като тя не ги забелязваше. „И все пак — помисли си Бен, — заложил съм въдицата със стръвта толкова добре, че просто е немислимо рибата да не клъвне.“

Неочаквано телексът се събуди след няколко дни благословено мълчание. „Само това ми липсваше!“ — горчиво възкликна мъжът и толкова грубо дръпна листа от машината, че го скъса.

[1] Мъртва лагуна. — Б.пр. ↑

[2] Малък дворец. — Б.пр. ↑

[3] Дворец. — Б.пр. ↑

[4] Елизабет I Тюдор — кралица на Англия, дъщеря на Хенри VIII и Ана Болейн, наричана още Девствената кралица или Добрата кралица Бес. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джудит Кранц

Заглавие: Любовни двойки

Преводач: Милена Лилова; Маргарита Дограмаджян

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Библиотека 48

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: ДФ „Балканпрес“ — София

Редактор: Н. Стоянов

Технически редактор: К. Спасова

Коректор: Т. Вълевска; М. Кондова

ISBN: 954-8047-34-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/881>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.